

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

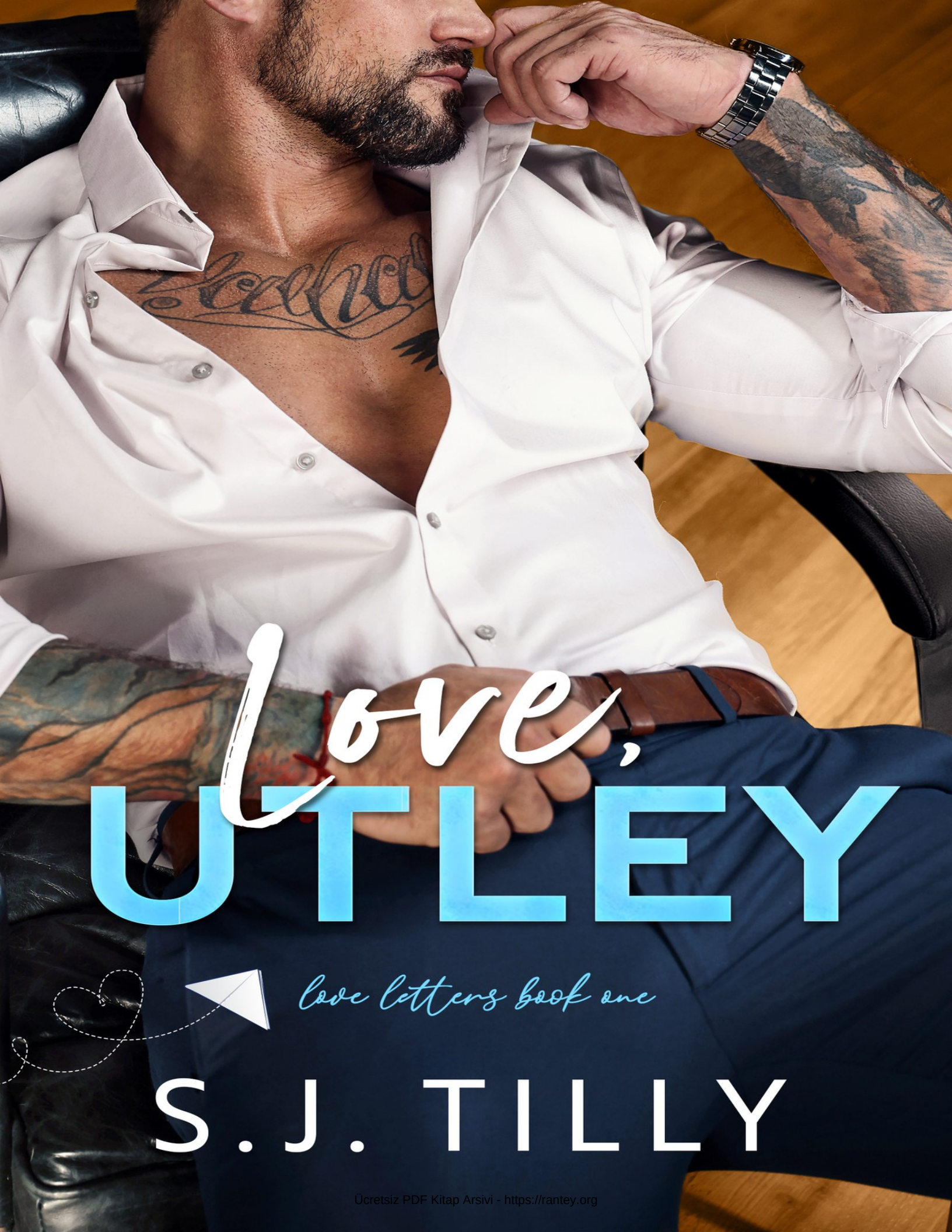
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Love, UTLEY

love letters book one

S.J. TILLY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LOVE, UTLEY

AŞK MEKTUPLARI BİRİNCİ KİTAP

S.J. TILLY

Sevgiler, Utley
Aşk Mektupları Serisi Birinci
Kitap Telif Hakkı © S.J. Tilly LLC
2024 Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2024 yılında yayınlandı

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: Lori Jackson Tasarım
Model Görüntüsü: Wander Aguiar Fotoğrafçılık
Editörler: Jeanine Harrell, Indie Edits with
Jeanine & Beth Lawton, VB Edits

CONTENTS

Önsöz - Hannah Mektup

1. Hannah - 15 yıl sonra
2. Hannah
3. Maddox
4. Hannah
5. Maddox
6. Hannah
7. Maddox
8. Hannah
9. Maddox
10. Hannah
11. Maddox
12. Hannah
13. Maddox
14. Hannah
15. Maddox
16. Hannah
17. Maddox
18. Hannah
19. Maddox
20. Hannah
21. Maddox
22. Hannah
23. Hannah
24. Maddox
25. Hannah
26. Maddox
27. Hannah
28. Maddox
29. Hannah
30. Maddox
31. Hannah
32. Maddox
33. Hannah
34. Maddox
35. Hannah
36. Maddox

37. [Hannah](#)
38. [Maddox](#)
39. [Hannah](#)
40. [Maddox](#)
41. [Hannah](#)
42. [Maddox](#)
43. [Hannah](#)
44. [Maddox](#)
45. [Hannah](#)
46. [Maddox](#)
47. [Hannah](#)
48. [Maddox](#)
49. [Hannah](#)
50. [Maddox](#)
51. [Hannah](#)
52. [Maddox](#)
53. [Hannah](#)
54. [Maddox](#)
55. [Hannah](#)
56. [Maddox](#)
57. [Hannah](#)
58. [Maddox](#)
59. [Hannah](#)
60. [Maddox](#)
61. [Hannah](#)
62. [Maddox](#)
63. [Hannah](#)
64. [Maddox](#)
65. [Hannah](#)
66. [Maddox](#)
67. [Hannah](#)
68. [Maddox](#)
69. [Hannah](#)
70. [Maddox](#)
71. [Hannah](#)
72. [Hannah](#)
73. [Maddox](#)
74. [Hannah](#)
75. [Maddox](#)
76. [Hannah](#)
77. [Hannah](#)
78. [Maddox](#)
79. [Hannah](#)
80. [Maddox](#)

81. [Hannah](#)
82. [Maddox](#)
83. [Hannah](#)
84. [Maddox](#)
85. [Hannah](#)
86. [Maddox](#)
87. [Hannah](#)
88. [Maddox](#)
89. [Hannah](#)
90. [Maddox](#)
91. [Hannah](#)
92. [Hannah](#)
93. [Maddox](#)
94. [Hannah](#)
95. [Nate Waller](#)
96. [Hannah](#)
97. [Maddox](#)
98. [Hannah](#)
99. [Tony Stoleman](#)
100. [Max Lovelace](#)
101. [Hannah](#)
102. [Maddox](#)
103. [Brandon](#)
104. [Maddox](#)
105. [Hannah](#)
106. [Hannah](#)
107. [Maddox](#)
108. [Hannah](#)
109. [Maddox](#)
110. [Hannah](#)
111. [Nate Waller](#)
112. [Maddox](#)
113. [Hannah](#)
114. [Maddox](#)
115. [Hannah](#)
116. [Maddox](#)
117. [Hannah](#)
118. [Maddox](#)
119. [Hannah](#)
120. [Hannah](#)
121. [Maddox](#)

[Epilog 1 - Maddox](#)
[Hannah](#)

[Epilog 2 - Maddox](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Ayrıca](#)
[yazan S.J. Tilly](#) .

*Bu kitap, bir erkekle çalışmak zorunda kalmış her kadına
ithaf edilmiştir.*

PROLOGUE – HANNAH

Ağır kapı arkamdan çarparak kapanıyor, yurt koridorunda yankılanıyor ama umursamayacak kadar keyifliyim.

Dün gece.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, doğruca yatağıma yöneldim ve sırt üstü uzandım.

Maddox Lovelace.

Olağanüstü bir futbol oyuncusu.

Bu hafta başında onu ilk gördüğüm andan beri aklımda olan uzun boylu, geniş, siyah saçlı, siyah gözlü adam.

Hızla takıntı haline getirdiğim karizmatik atlet.

Herkesin Mad Dog dediği adamın daha yumuşak bir yanını görmüş olsam da.

İ çekiyorum.

Üniversitedeki ilk haftamın böyle geçeceğini hayal bile edemezdim.

Yani, elbette, zaten iki yıl üniversite okudum, ama o evde yaşıyordum ve en ucuz yerel toplum kolejine gidiyordum. Bu üniversite hayatı. HOP Üniversitesi. Ve lanet olsun, adının hakkını veriyor.

Parmaklarımı üzerimdeki ödünç kapüşonun kumaşına doluyor ve burnuma götürüyorum.

Maddox bende olduğunu bildiğine ve kütüphanenin dışında giymeme izin verdiğine göre, kokusunu içime çekmek konusunda kendimi garip hissetmeyeceğim.

Geceyi onun yanında geçirdiğim için gömleğim muhtemelen onun gibi kokuyor.

Sabun, taze kesilmiş çimen ve sandal ağacı.

Cennet.

Üzerimi değiştirmem gerektiğini biliyorum. Muhtemelen duş da almalıyım. Ama uykusuzluğun verdiği yorgunluk bastırıyor ve burada uzanıp dün geceyi düşünmek çok daha eğlenceli.

Maddox'un kütüphaneye gelmesini düşünüyorum.

Orada oturup vardiyamın bitmesini beklemesini ve onunla çalışmak isteyip i s t e m e d i ğ i m i sormasını.

İkinci kattaki özel çalışma odasına gitmek. Öpücük.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim.

O öpücük hayatımın en güzel

öpücüğüydü. Ya da daha sonrasına

kadar hayatımın en iyi öpücüğüydü.

Ta ki zamanın nasıl geçtiğini anlamayana kadar - ben *Monte Kristo Kontu'nu* yüksek sesle okuyordum, o da başını omzuma yaslamış bana eşlik ediyordu.

Işıklar sönene kadar.

İçeride kilitli kalana

kadar.

O anı hatırladıkça karnıma bir sıcaklık yayılıyor. Aramızdaki gerilim o kadar hızlı arttı ki, kütüphanenin ön kapılarını kontrol edip kilitli bulduğumuzda çatırdadı.

Filmlerde gördüm.

Kitaplarda okudum.

Görünmez olmak yerine neon pembe olması gereken o elle tutulur cinsel enerji.

Ölümcül yerine hayat veren elektrik. Ve koptuğunda...

Hatırladıkça kalçalarım sıkışıyor.

O deneyim başka bir dünyaydı.

Maddox beni güçlü kollarına aldı.

Ağızlarımız birbirine kaynaşmışken Maddox beni binanın diğer ucuna taşıdı.

Maddox bize yatak yapmak için mobilyaları bir araya getiriyor. Maddox benimkileri çıkardıktan sonra kendi kıyafetlerini çıkarıyor.

Maddox beni öpüyor. Aşağıdan. Beni o kadar doldurmadan önce. Çok pis konuşurken.

Yumruklarımı kumaşın etrafında sıkıyorum ve gözlerimi açmaya zorluyorum.

Kot pantolonumu çıkarıp sahneyi çok daha ince ayrıntılarıyla hatırlamak istiyorum. Ama bunu yapmama gerek yok. Çünkü onu tekrar göreceğim. Bu gece.

Penceremden içeri süzülen güneş ışığı her geçen dakika daha da aydınlanıyor ve bana henüz erken olduğunu hatırlatıyor. Bizi dışarı çıkaran görevli kampüsteki ilk çalışan olmalıydı, zira kapıları açtığında henüz şafak sökmemişti.

Bir iniltiyle yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdüm ve panjurlara uzandım.

Bugün cumartesi. Dersler başladığından beri ilk hafta sonu. Ve kütüphanedeki bir sonraki mesaim öğleden sonra başlayacağı için önümüzdeki birkaç saati uyuyarak geçirmeyi planlıyorum.

Panjurları çektim ve tam pantolonumu çıkarıyordum ki telefonum çaldı.

Ses boğuk, cihaz sırt çantamın ön cebinde gömülü, ama çalmayı kesmeden önce onu buluyorum.

Kişi listemde kayıtlı biri değil, ama alan kodu benim memleketimden, bu yüzden cevap veriyorum.

"Alo?"

Bu kadın ses üzerinde ve diğer son o
Nazik. "Is Bu Hannah Utley mi?"

"Evet." O görmese de başımı sallıyorum.

"Benim adım Jane. St. Paul'deki Health Place'de hemşireyim. Ruth Utley adına arıyorum." Annemin adını bir yabancının ağzından duyunca midem bulandı.

"Durumu iyi, ancak felç geçirdi ve şu anda yoğun bakım ünitemize yatırıldı."

"Ne-ne?" Dizlerim jöleye dönüyor ve pencerenin önündeki sert masa sandalyesine çöküyorum.

"Ben Üzgünüm için olmak arıyorum sen ile Bu, ama duyarlı ve sizinle iletişime geçmemi istedi." Sözleri mantıklı. Ama onlara inanmanın bir yolunu bulamıyorum.

"Ama o iyi mi?" Tekrar söylemesini isteyerek soruyorum. "O iyi. Olay sırasında müşterilerinden biri oradaydı.

Bu yüzden ambulans ona çabucak ulaştı."

Annemin müşterileri.

Olay olduğunda dükkandaymış.

Hemşire başka bir şey söylüyor ve sanırım görüşme bitmeden önce bir *teşekkür* mırıldanıyorum. Ama göğsüme ağır bir yük çöktüğü için odaklanamıyorum.

Her zaman sadece annem ve ben vardık. Ve onun çiçekçi dükkanı, Petals. Sahibi o, yönetiyor, işletiyor. Her gün orada.

Başka çalışanları da var ama işin çoğunu o yapıyor. Başka birine tam zamanlı çalışması için para ödeyecek durumda değil.

Eğer çalışamazsa, faturalarını ödeyemez. Bu da demek oluyor ki... Burada kalamam.

Eve gitmek zorundayım. Onu görmeliyim, gerçekten iyi olduğundan emin olmalıyım, kendi gözlerimle.

Ve geri dönemem.

Nefes alırken ciğerlerim ağrıyor.

Annem mücadele ederken, öğrenci kredisi alarak buraya geri dönemem. Muhtemelen işini kaybedecek. Sonra da evimizi.

Bu ağırlık göğüs kafesimi sarıyor.

Bırakmam gerek.

Gitmem gerek.

Bugün.

Şimdi.

Telefonumu eşofmanımın cebine sokuyorum ve duruyorum. Maddox'un sweatshirt'ü.

Eğer ayrılırsam, birkaç saat uzağa taşınırsam, Maddox'u tekrar nasıl göreceğim?

Gözlerimin arkasında ısı oluşuyor.

Onun için ağlayamam. Sadece bir haftadır tanıdığım bir adam için ağlayamam. Sadece bir kez yattım.

Kafatasımın içinde bir basınç oluşuyor ve yan yana yürüdüğümüzü, onun iri bedeninin benim daha kısa ve yumuşak bedenimi koruduğunu hayal ediyorum.

Annem hastanedeyken bir çocuk için ağlayamam.

Ağlayamam. Ama yine de...

Masamın üstündeki not defterine bakıyorum.

Kapı ziline bastığımda parmağım titriyor.

Burada a an'ın gecikme önce I
duymak ve Kapalı ön kapıdan çan sesi
geliyor.

Bir adım geri

çekiliyorum. Ve bekle.

Evin içinden başka ses gelmiyor.

Yan tarafa eğilip büyük ön pencereden içeri bakıyorum ama tek görebildiğim boş bir oturma odası.

Doğru evdeyim. Veranda korkuluklarına iştirilmiş futbol topu şeklinde dev bir bayrak olmasa bile, iş arkadaşlarımdan biri bana Futbol Evi'ni ayrıntılı olarak tarif etti, bu yüzden doğru yerde olduğumu biliyorum.

Ama bir dakika daha geçip de kimse kapıya gelmeyince, bir karar vermem gerektiğini kabul ediyorum.

Evde birinin olduğunu umarak kapı zilini tekrar tekrar çalabilirim. O zaman da Cumartesi sabahı onları uyandıran sinir bozucu kişi ben olurum. Ya da mektubu

posta kutusu ve umarım bir an önce birileri kontrol eder.

Maddox'la bu akşama kadar buluşmamamız gerekiyordu ama ben orada olmayacakken kütüphaneye gidip beni aramasını hiç istemem.

Mektubu yarın bulsa bile, onu terk ettiğimi düşünerek tek bir gece geçirmesini istemem.

Az önceki gerginlik göğüs kafesimin etrafından dolanıyor ve parmaklarım kâğıt parçasını sıkıca kavırıyor.

Elimi kaldırıp kapı ziline doğru yöneldim ama duraksadım.

Belki de kimse evde bile değildir. Burada yaşayanların hepsi HOP U futbol takımında, yani hepsi antrenmanda ya da spor salonunda falan olabilir. Programlarının nasıl olduğunu bilmiyorum ama hafta sonları izinli olduklarından şüpheliyim.

Zihnimde bir saat yüksek sesle tik tak ediyor.

Yetişmem gereken bir otobüs var ve zamanım azalıyor.

Dudağımı ısırarak elimi indiriyorum ve evden uzaklaşıyorum.

Dün gece harikaydı. İnanılmazdı. Bir rüyaydı. Bence Maddox da aynı şekilde hissediyor. Ama ya hissetmiyorsa?

Ya beni ikna etmek için iyi bir iş çıkardıysa?

Ya evdeyse ve ben zili çalıp duruyorsam, onu ve evi uyandırırıyorsa ve ona gideceğimi yüz yüze söylemek zorunda kalıyorsa? Eve taşınyorum, saatler uzağa, ama hala bir ilişkim olsun istiyorum.

Ya bütün bunları yaparsam ve o beni geri çevirirse? Bu konuda iyi davranırdı.

Yüzüme güleceğini sanmıyorum. Ama yine de reddedilmiş olurum. Ve oda arkadaşları orada izliyor olabilir. Tepki gösterebilirler.

Ve bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Şu anda yapamam.

Annemle değil...

Yutkunuyoru

m.

Bu riske değmez.

Kapıdan arkamı dönüp ön merdivenlerden aşağıya ve bahçeye doğru aceleyle iniyorum.

Posta kutusunun kapağını açtığımda içeride birkaç mektup görüyorum. Çok fazla posta yok, umarım bu birilerinin düzenli olarak kontrol ettiği anlamına geliyordur.

Postacının bir mektubu elden teslim ettiğim için kızmasını istemediğimden, katlanmış kâğıt parçasını yığının içindeki iki zarfın arasına sıkıştırıyorum.

Keşke mektubumu koyacak bir zarfım olsaydı, ama yok, bu yüzden sadece üçe katlanmış ve bantlanmış bir kâğıt parçası.

Tam olarak özel değil ama elimden gelenin en iyisi buydu.

Eve son bir kez bakıp posta kutusunu kapattım ve arkamı döndüm.

"Hepsi bu mu?" diye soruyor otobüs şoförü, sanki tüm üniversite hayallerimi içeren iki bavul ve üç kutu yetmiyormuş gibi.

Başımı salladım.

Kolunu uzatıyor, devam etmemi ve binmemi işaret ediyor ama tereddüt ediyorum.

Önce sola, sonra sağa bakıyorum, ellerini sallayarak bana doğru koşan siyah saçlı bir adamın iri cüssesini görmeyi umuyorum.

Ama Maddox burada değil.

Mektubumu sihirli bir şekilde bulup kampüsün öbür ucuna koşarak benimle otobüsün kalktığı yerde buluşmadı.

Yurt odamdan önce kutuları, sonra da bavullarımı taşıyarak yaptığım her yolculukta etrafıma bakar, ondan bir iz var mı diye kontrol ederdim.

Ve her seferinde kendimi aptal gibi hissederdim. Tıpkı şimdiki

gibi.

Başımı sallayarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve başparmaklarımı sırt çantamın askılarına geçiriyorum.

"Teşekkürler, ben hazırım." Otobüs şoförünün yanından geçip otobüse binerken ona gülümsüyorum.

Yalan dilimden dökülüyor.

Hazır değilim.

HOP Üniversitesi'nden ayrılmaya hazır değilim.

Annemi serumlara, makinelere ve diğer şeylere bağlı görmeye hazır değilim.

Koridoru karıştırarak ön tarafa yakın boş bir sıra seçtim.

Çantamı koridor tarafındaki koltuğa bırakırken turuncu Tic Tacs kutusu sırt çantamın içinde tıkırdıyor, sonra cam kenarına oturana kadar ilerliyorum.

İleriye baktığımda, her şeyden önce Maddox Lovelace'tan vazgeçmeye hazır olmadığımı itiraf ediyorum.

Şu anda beni uğurlamak için burada olmaması aramızdaki ilişkinin bittiği anlamına gelmez. Mektubu bu gece görecektim, belki yarın, muhtemelen ertesi gün. Ve sonra arayacak.

Sırt çantamı kucağıma sürüklüyorum ve fermuarını açıyorum.

Elimi uzattığımda, parmaklarım bir kitabın köşesine değdiğinde duraksıyorum.

Nefesim kesildi ve onu çantadan çıkardım.

Maddox'un kitabı. Dün gece birlikte okuduğumuz kitap.

Onu almak istememiştim. Çantama koyduğumu bile unutmuşum.

Kaldığımız yere kadar açtığımda omurga gıcırıyor.

Eve uzun bir yol var, bu yüzden okumaya devam edebilirim.

Maddox beni aradığında alıştırma olabilir. Belki bunu haftalık bir şey haline getirebiliriz: Ben ona kitap okurken o telefonda oturur.

İkinci bir kopya alırdı ve bunu bende bırakırdı ama kendi kitabını takip ederdi. Hatta belki sırayla bana okurdu.

Bir nefes veriyorum ve gözlerimi sayfaya çeviriyorum.

Eğer buna odaklanırsam, bu hikâyenin içine düşersem, Maddox'a bıraktığım mektubu düşünmek zorunda kalmayacağım. Ve önümde duran tüm bilinmeyenler için endişelenmeme gerek kalmaz.

THE LETTER

Sevgili Maddox,

Sana böyle bir not verdiğim için üzgünüm ama nereye gittiğimi söylemeden gitmek istemiyorum. Dün gecenin benim için ne kadar önemli olduğunu sana söylemeden de gidemem. Sadece kilitli kaldığım kısım değil, onun dışında kalan her şey.

Senin yanında olmak bana kendimi iyi hissettiriyor. Sanki her türlü kötülükten korunuyormuşum gibi. Ve sen... Her zaman kendimi çok büyük hissettiğim bir dünyada beni küçük hissettiriyorsun.

*Daha yeni **tanıştığımızızı** ve uzun mesafe yapmanın zor olacağını biliyorum ama denemek istiyorum.*

Seni hala görmek istiyorum. Ya da en azından seninle konuşmak.

Telefon numaralarımızı hiç değiştirmemiş olmamızdan nefret ediyorum.

*Bunu daha sonra yapmak için zamanımız olacağını
düşünmüştüm. Ama o zamandan beri*

Zamanım doldu, işte numaram. 651- 555-1304

B u n d a n sonraki kısmı söylemenin kolay bir yolu yok, o yüzden ben söyleyeceğim.

Annem dün gece felç geçirdi ve şu an hastanede. İyileşeceğini söylüyorlar ama dükkânımızı işletmesine yardım etmek için eve dönmem gerekiyor.

Ve geri dönebileceğimi sanmıyorum.

Derslerimi bırakmak için danışmanıma e-posta gönderdim bile. Yurt odamdaki her şeyi topladım. Ve siz bu satırları okurken ben ya avlunun dışındaki otobüs durağında ya da St. Paul'deki evimde olacağım.

Gitmek istemiyorum.

Ve kalmak istememin en büyük sebebi sensin.

*Seninle karşılaşmayı özleyeceğim. Tabureye **çıktığımda** beni yakalamanı özleyeceğim. Bana Bunny demeni özleyeceğim. Sana kitap okumayı özleyeceğim.*

Sonuncusunu hala telefonda yapabiliriz.

Bu da yan yana oturmak kadar iyi değil ama hiç yoktan iyidir.

Bu kadar ani olduğu için tekrar özür dilerim. Ama umarım anlarsın. Ve umarım ararsın.

Sevgi

ler,

Utle

BİR
HANNAH - 15 YIL SONRA

"Tak, tak." Adamın sesi ofisimdeki sessizliği böldü.

"Merhaba Brandon." Bir e-postanın son satırını yazarken onu selamlıyorum.

Gönder tuşuna bastığımda bilgisayarımdan başımı kaldırdım.

Brandon... iyi. Orta yaşlı *bir* şekilde sevimli, *moda ifadesi* olarak *polar yelek giyiyorum*. Ama benim tercih ettiğim marka değil. Beni kaç kere kurnazca yemeğe davet etmeye çalışsa da. Ya da içmeye. Ya da hafta sonu için göl evine.

İkimiz de maaşlarımızın ikinci bir konut almamıza izin vermediğini bilmemize rağmen. Yani ailesinin Darling Gölü'ndeki evinden bahsediyor. Hangisini daha çok sevmediğimi bilmiyorum, gerçeği çarpıtmasını mı yoksa sürdüğü kolonyayı mı?

Sakinleştirici bir nefes alarak kendime bugün ekstra stresli olduğumu ve onun o kadar da kötü olmadığını hatırlatıyorum.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Ne var ne yok?"

Brandon omzunu kapımın pervazına dayıyor. "Görüşmeni yaptın mı?"

Ve işte, stresimin nedeni. "Henüz değil."

Yıllardır çalıştığım şirket başka bir şirket tarafından satın alındı.

Bunun bir olasılık olduğunu biliyorduk. Sahipleri *satmayı düşünüyordu*. Ancak Pazartesi günü gelen e-posta anlaşmanın *tamamlandığını* ve o sabah imzalandığını söylüyordu. Ve artık hepimiz MinneSolar'ın çalışanlarıydık çünkü şirketimiz bu yeni şirket tarafından satın alınıyordu.

Ve eğer bu yeterince korkutucu değilse, e-postada ayrıca Çarşamba günü mevcut işlerimiz için yeni yönetici ekiple yeniden görüşeceğimiz de belirtiliyordu. Bugün.

Müdürüm bu konuda endişelenmememi söyledi. Bunun standart bir prosedür olduğunu ve daha çok yeni yöneticilerin çalışanları tanıması için bir yol olduğunu söyledi.

Ama bu doğru olsaydı, bunlara görüşme denmezdi. Sadece bir toplantı olurdu.

"Benimkini yeni bitirdim," diyor Brandon, mülakatına atıfta bulunarak. "Çok kötü değildi."

"Kırk dakikanın tamamını aldılar mı?" Ben soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Hemen hemen. Ama sorular standart gibiydi. Bana çelme takmaya çalışıyorlarmış gibi hissetmedim."

"Bu çok iyi." Endişem biraz olsun azalıyor. "Gerçekten aynı anda üç kişi mi?"

Brandon dört yıl önce başladığımdan beri burada. Soru sorsam da sormasam da orada durup konuşacağını biliyorum, o yüzden ben de sorabilirim.

"Evet. Yeni CEO iyi görünüyor. Sanırım adı Dana'ydı. CFO da oldukça soğukkanlıydı. Ama son adam." Gözlerini devirdi. "Hiçbir şey söylemedi bile."

"Son adam kimdi?" Brandon'ın ondan hoşlanmadığını söyleyebilirim, bu yüzden şimdi meraklandım.

"Şirket sahibi." Sanki milyonlarca dolarlık bir şirkete sahip olmak istemezmiş gibi alay ediyor.

"Hiçbir şey söylemediğine göre o kadar da kötü olamaz," diye belirtmeye çalışıyorum.

Brandon yaslanmadığı omzunu kaldırıyor. "Yani, sanırım beni pozisyonum hakkında sorguya çekmeye çalışsaydı daha kötü olurdu. Muhtemelen bu konuda hiçbir şey bilmediğini düşünürsek."

Ah, evet, işte tanıdığım iğrenç adam.

"Eğer şirketin sahibi oysa, eminim temel bilgileri biliyordur." Kızgınlığımı ses tonumdan uzak tutmaya çalışıyorum.

Brandon bir satış elemanı, makine mühendisi değil. Şirket sahibinin günlük güneş enerjisi ekipmanı satışına yetişemediğini varsaymak saçma.

Ben bir iç denetçiyim. Benim işim biraz daha incelikli, ama aslında hesapları ve harcamaları denetlemekten ibaret. Eğer bu adamın şirketimizi satın alıp yutacak kadar büyük bir güneş enerjisi şirketine sahip olacak kadar parası varsa, eminim paradan anlıyordur. Muhtemelen benden bile daha iyi anlıyordur.

"Belki," diyor Brandon kuşkuyla. "Ama sadece iki yıldır bu işin içinde. Ondan önce futbol oynuyordu."

Ensemde küçük bir ürperti belirliyor ve sandalyemde daha dik oturuyorum. "Ne demek futbol oynadı?"

Brandon koridorun temiz olup olmadığını kontrol etmek için omzunun üzerinden şöyle bir bakıyor, sonra da ofisime doğru ilerliyor. "Sahibinin kim olduğunu duymadın mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hayır. Kim o?"

"Bu Mad Dog Maddox. Beş yıl kadar bizim defans oyuncumuzdu. Ondan önce de Arizona'da oynadı."

Brandon'ın söylediklerinin devamını duymuyorum çünkü kulaklarım tiz bir çınlama sesiyle doluyor.

Çılgın Köpek
Maddox. Maddox
Lovelace.
Maddox.

Bu Maddox I harcandı bir hayat
değiştiren gece ile üniversitede.

Ayaklarımı yerden kesen adam, kelimenin tam anlamıyla
ve birden fazla kez, sadece bir daha asla aramamak üzere.

Kariyerini itiraf edemeyeceğim kadar yakından takip
ettiğim kişi.

Futbolu bıraktığında kendimi bakmamaya zorladığım
Maddox.

Yirmi yıllık kalbimi kıran adam.

Son on beş yılda birçok kez düşündüğüm bir şey.

şu Maddox.

Maddox burada.

"Hannah?" Müdürümün sesi kafamın içindeki gürültüyü
kesiyor.

Gözümü kırpıyorum ve onu Brandon'ın arkasında,
kapımın önünde buluyorum.

Gülümsüyor, zihinsel dengemin hızla çözüldüğünden
habersiz. "Sıra sende."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam."

Ben masamdaki sandalyeden kalkarken o da kapımdan
uzaklaşıyor.

Brandon hala burada, yer kaplıyor. şansla ilgili bir şeyler
söyledikten sonra arkasını dönüp gidiyor ve beni ofisimde
yalnız bırakıyor.

Maddox burada.

Nefes alıyorum.

Bunu

yapabilirsin.

İkinci bir nefes alıyorum.

Sen kötü bir kaltaksın.

Çenemi sıkıyorum.

Bu pozisyonu hak ediyorsun.

Çenemi açıyorum.

O zamandan beri kışını yırtarak çalışıyorsun.

Ayrılmış dudaklarımın arasından derin bir nefes
alıyorum.

Bulunduğum yere gelebilmek için hayatımın her günü kışımı yırtarak çalıştım.

Kampüste yaşadığım o bir haftadan sonra eve geri taşındım.

Öğrencilik hayatından Petals'ta tam zamanlı - onu da geçtim, fazla mesai - çalışmaya başladım.

Günlerimi çiçekçi dükkânında, akşamlarımı ise muhasebe lisansımı tamamlamak için çevrimiçi derslere katılarak geçirdim. HOP U'da üç dönem sürmesi gereken eğitim beş uzun yılımı aldı.

Beş yıl boyunca ev kredisini ödemek için endişelendim. Annemin tıbbi faturaları ve fizik tedavi masrafları için endişelenmekle geçti. Sonunda işleri yoluna koymuş, bir planımız varmış gibi görünürken kuzenim öldü ve her şey yeniden değişti. Bana daha büyük endişeler ve sorumluluklar verdi.

Maddox'un üniversiteden mezun olmasını izlerken beş yılımı ezici bir stres altında geçirdim. NFL'e seçilmesini. Arizona'da çaylak sezonunu oynadı. İkinci sezonunda playofflara kaldı. Üçüncü sezonunda Super Bowl'da oynadı.

Onun mükemmelliğini izledim.

Onu üniversite maçlarında konuk sunucu olarak izledim. Onu en iyi hayatını yaşarken izledim.

Gözlerimi kırpıştırarak başımı tavana doğru eğiyorum.

Kendini toparla, Hannah.

Bunların hiçbirisi yeni değil. Başarısı yeni değil.

Ve ben onu aştım.

Aptal bir haftaydı.

Bir ömür önce, mücadele ettiğim için çok uzun süre sarıldığım aptal bir hafta.

Çünkü farklı bir sonuca inanmak istiyordum.

Çünkü içimdeki aptalca bir parça yıllarca onun arayabileceğine dair bir umut kırıntısına tutundu.

Bir gün telefonum çalacak ve daha önce aramadığım için özür dileyecekti. Mektubu nasıl okuduğunu açıklayacaktı.

Numaraların sayfaya nasıl bulaştığını. Sonunda beni yakalayana kadar her kombinasyonu nasıl denediğini.

Tekrar göz kırpıyorum.

Mantıksızdı.

Sonra ve önce iki haftalargeçti olmadan a kelime,
Bırakmalıydım.

Ama gençtim. Ve birinin beni kurtarmasını istiyordum. Tekrar göz kırpıyorum ve kendime tüm bunları geride bıraktığımı hatırlatıyorum. Çünkü öyleyim.

Onu tekrar görmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Ve kesinlikle böyle değil. Kendi işim için görüşüyorum.

Bir nefes daha alarak durumumdaki mizahı kabul ediyorum.

Maddox'un medyadaki kariyerini uzun süre takip ettim. Sanırım bir çeşit mazoşist doğamdan kaynaklanıyordu. Ve o emekli olana kadar durmam gerektiğine karar vermedim. Umursamayı bırakmalıydım. Bu da akıl sağlığım için iyi oldu. Onu ne zamandır düşünmüyorum... Ne kadar zamandır bilmiyorum. Ama onu takip etmeye devam etseydim, hazırlıksız kığım onun MinneSolar'ın sahibi olduğunu bilecekti.

Ya da en azından son iki günümün bir kısmını, önceki tüm işlerimi iki kez kontrol etmeye ve kayıtlarımın tertemiz olmasını istemeye bu kadar odaklanmak yerine şirketi araştırarak geçirmeliydim.

Koridorun aşağısında bir yerde bir kapı kapanıyor ve bana nerede olduğumu hatırlatıyor. Ve ne yapmam gerektiğini.

Omuzlarımı gevşemeye zorluyorum.

Şu anda biraz birikimim var. Çok değil ama işimi kaybedersem bizi bir iki ay idare edecek kadar.

Başımı sallayarak bir adım atıyorum, sonra bir adım daha atıyorum ve ofisimden çıkıyorum.

Maddox beni görür görmez

kovmayacak. Göğsümde sıcak bir şeyler alevleniyor.

Beni tanımayabilir.

Beni hatırlamayabilir bile.
Dönerek ana lobimizdeki asansörlere doğru yürüyorum.

Birleşmenin bir parçası olarak daha fazla ofis alanına ihtiyacımız olacak, bu nedenle bir kat yukarı taşınıyoruz. Halihazırda MinneSolar için çalışan personel ve yöneticiler zaten oraya taşınıyor. Görüşmeleri de orada yapacaklar.

Çağrı düğmesine bastığıım anda asansör kapıları kayarak açılıyor ve arkamdan kapandıklarında cilalı metal kapılardaki yansımama bakıyorum. Mükemmel bir ayna değil, ama bulanık görüntü ne giydiğimi hatırlatıyor. Şu an nasıl görüldüğümü.

Geniş paçalı siyah pantolonum belimi ve popomu sarıyor. Beyaz atletim kıvrımlarıma yapışıyor ve pantolonumdaki kemer detayını gösterecek şekilde içeri sokulmuş.

Ve eskiden olduğumdan daha iri olduğumu gösteriyorum.

Altına saklanabileceğim bir battaniye olmasını dileyerek uyumlu siyah takım ceketimi çekiyorum.

Saçlarım hala her zamanki bal-kahverengi tonunda. Ama artık daha kısa, sırtımın yarısına kadar değil, omuz hizama yakın. Ve saçımın yarısını yukarı kaldırıyorum, üst kısmı bir klipsle geriye doğru bükülmüş, alt kısmı ise yumuşak dalgalar halinde kıvrılmış.

Bu benim mülakat kıyafetim. Bana güven vermesi için.

Lütfen, bana güven ver.

Asansör yavaşlayarak duruyor ve ben dışarı adımımı attığıımda bileklerime kadar uzanan botlarımın alçak topukları zeminde sessizce tıkırdıyor.

Burada zaten bir resepsiyon görevlisi var.

Omzunun üzerinden işaret ediyor ve bana geri dönmemi, odacık kümesini geçmemi ve koridorun sonundaki konferans odasına gitmemi söylüyor.

Buradan bile bu ofis alanının alt kattaki ofisimizden üç kat daha büyük olduğunu görebiliyorum, bu yüzden yol tarifini takdir ediyorum.

Ona teşekkür ederek omuzlarımı geride tutuyorum ve kendime görünüşümün önemli olmadığını hatırlatıyorum.

Kalçalarımın eskisinden daha geniş olması önemli değil. Göğsümün daha büyük olması ya da karnımın daha yumuşak olması.

Bunların hiçbirisi bu iş için önemli değil. Hiçbiri önemli değil, nokta.

Takım elbisemin kenarlarından tutup aşağı doğru çekiyorum.

Ben kötü bir kaltağım.

Bu işi hak ediyorum.

Bu işi hak ettim.

Ve lanet bir adam tarafından telaşlandırılmayacağım.

Son bir nefesle konferans odasına ulaşıyorum ve kapıdan içeri adım atıyorum.

İKİ HANNAH

"Ah, mükemmel zamanlama. Lütfen oturun." Hoş bir kadın beni karşıladı.

"Teşekkür ederim," diyorum karşısındaki sandalyeyi çekerken.

Konferans odası geniş, ortasında dev bir dikdörtgen masa var ve etrafı sandalyelerle çevrili.

Üçü bir sırada oturuyor, kadın ortada ve sırtları pencere duvarına dönük, bu yüzden oturduğumda hepsi öğleden sonra güneşinin altında kalıyor.

Ne diyeceğimi bilemeden sandalyemi öne doğru yuvarlıyorum ve ellerimi masanın üzerinde birleştiriyorum.

"Bizimle sohbet etmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Ben Dana." Kadın elini göğsüne koyuyor. "Üç yıldır MinneSolar'ın CEO'luğunu yapıyorum. Bu sürenin iki yılında Bay Lovelace şirketin sahibiydi." Elini göğsünden indirerek sağındaki adamın önündeki masaya bir parmağıyla vuruyor.

Bu odaya adım attığımdan beri gözlerimi bilerek Dana'ya kilitlemiştim. Ama bakmadan, sadece ileriye doğru bakarak bile, hangisinin o olduğunu biliyordum.

Geniş omuzları o kadar çok yer kaplıyor ki onu gözden kaçırmak imkansız.

Sahip olduğum tüm iç duvarları kilitleyerek bakışlarımı Dana'dan *Bay Lovelace'a* çeviriyorum.

Saçları daha uzun, üniversitedeki gibi kısa değil, ve yüzündeki kıllar daha kalın ama o zamanki koyu kahverengi.

Sadece üzerinde tişört ya da futbol forması yok. Üst iki düğmesi açık, kolları ön kollarının yarısına kadar kıvrılmış, profesyonel yıllarında yaptırdığı dövmeleleri ortaya çıkaran düğmeli bir gömlek giymiş.

Hafif dağınık görüntüsü, bu röportajlara katılmanın bizim için olduğu kadar onun için de yorucu olduğunu gösteriyor.

Gözlerini görmek istiyorum. Aynı olup olmadıklarını görmek. Eğer bir zamanlar tanıdığım adamı tanıyabilirsem.

Ama başı öne eğik. Telefonunda b i r şeyler yazıyor, dikkatini vermiyor.

Belki, eğer şanslıysam, başını hep aşağıda tutar. Ve o kim olduğumu anlamadan bu odadan kaçabilirim.

Dana diğer tarafını işaret ediyor. "Bu da Peter, finans müdürü. Pozisyonlarınızı göz önüne alırsak, muhtemelen düzenli olarak sohbet edeceksiniz."

Elli yaşlarında görünen adama gülümsüyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Sesimi gizlemek için daha yüksek bir tonda konuşma dürtüsü cazip geliyor ama bunu sürdüremeyeceğimi biliyorum. Maddox'un hareket etmediğini düşünürsek, buna gerek olduğunu da sanmıyorum.

Dana birkaç soruyla başlıyor. Basit şeyler. Şirketteki geçmişimi soruyor. Nelerden hoşlandığımı. Aynı pozisyonda mı kalmak istediğimi yoksa başka bir pozisyona mı geçmek istediğimi.

Ona olabildiğince dürüst bir şekilde cevap veriyorum ve gözlerimi ondan ve Peter'dan ayırmıyorum. Adam daha az ilgili görünemezdi.

Peter önündeki bir kâğıt parçasını işaret ediyor, bunun benim özgeçmişim olduğunu görebiliyorum - muhtemelen İK tarafından gönderilmiş. "Petals'ın muhasebecisi olduğunuzu görüyorum Bayan Utley. Eskiden 24th Sokak'ta olan çiçekçi dükkânı mı?"

Peter soyadımı söylediğinde, aynı anda iki şey oluyor. Nefesimi tutuyorum ve Maddox başını kaldırıyor.

ÜÇ MADDOX

Utley.

Bu ismi duymak, göğsünüze bir çift elektrikli kürekle vurulmak gibi.

Bayan Utley.

Olamaz.

Masada karşımda oturan kadının profiline bakıyorum.

Olamaz.

Ama...

Saç rengi.

Burnunun eğimi.

Sandalyemde öne doğru

eğildim. Gözlerimi

kısıyorum.

İşte oradalar. Yanağındaki küçük noktalar. Çiller. Sadece yüzünü değil, göğsünü de kaplayan, göğüslerinin arasına dalmış olanlar.

Önümdeki özgeçmiş yığınının uzanırken damarlarımda tuhaf bir adrenal pompalanıyor.

Sayfaları çevirmek, hiç bakmaya zahmet etmediklerimi atlamak zorundayım.

Sonra onu buldum ve parmaklarım hareketsiz kaldı.

Çünkü orada, sayfanın en üstünde, kalın puntolarla onun adı yazıyor.

İsim. Hannah

Utlely.

Bana rahatlığın tadını veren kız. Benimle

dalga geçerken kızaran kız.

Dünyayla başa çıkabileceğimi hissettiren kız.

Geceyi benimle kütüphanede kilitli geçirip adımları haykıran kişi.

Ortadan kaybolan kız. Bir

daha hiç görmediğim.

O geceden sonra hiç haber

alınamadı. Tek bir kelime bile.

"Evet, onu da yaptım," diyor meslektaşına.

Dana diyor ki bir şey, ve Hannah

görünüyor at Onu, ama bana

bakmamaya dikkat ediyor.

Duruşu mükemmel. Yüz ifadeleri düzgün, neredeyse rahat. Ama bunu ellerinde görebiliyorum.

Gerilim.

Endişe.

Etkilenmemiş değil, kim olduğumdan habersiz değil.

İçeri girdiğinde dikkatimi vermiş olsaydım, beni burada bulduğunda verdiği tepkiyi görebilirdim.

Dana konuşurken parmaklarımı masaya vuruyorum ama Hannah beni görmezden gelmeye devam ediyor.

Varlığıma şaşırdı mı?

İçeri girdiğinde irkildi mi? Yoksa Dana beni tanıştırmıncaya kadar harekete geçmedi mi?

Yoksa daha bu odaya adımını atmadan önce biliyor muydu?

Gereksiz bir heyecan yaratmak istemediğimiz için bu haftaya kadar satın alma ile ilgili her şeyi gizli tuttuk. Anlaşma yapılana kadar da kimsenin dikkatini çekmek istemedik. Ama araştırma yapmak için son birkaç günü vardı. Belki de zaten biliyordu.

Belki de beni görmeye hazırlıklı geldi.

Belki de o lanet kıyafeti sadece benim için giymiştir. Belki de o formda gömleği bana sahip olamayacağım şeyi göstermek için giymiştir. Hala hayalini *kurduğum kütüphaneci* gibi görünmek için o takımını *giydi*.

Çenem gerildi.

"Hangi üniversiteye gittiniz, *Bayan* Utley?" Peter ona böyle hitap ettiği için "Bayan" kelimesine vurgu yaparak konuşmayı kestim.

Masanın benim tarafımdaki iki kişinin dönüp bana baktığını hissedebiliyorum. Muhtemelen özgeçmişini okuyarak cevaplayabilecekleri bir şeyi neden sorduğumu merak ediyorlardır. Ama dikkatimi ileriye, Hannah'ya veriyorum. Çünkü bu soru kişisel.

Bana doğru bakmakta yavaş davranıyor. Tereddütlü.

Ama sonunda yaptı. Ve gözlerimiz birleştiğinde, altımdaki zeminin eğildiğini hissediyorum.

Gözleri aynı. O altın rengi irisler, yüzünden uzak tutmaya çalıştığı tüm duygularla dolu.

Yutkunurken boğazı hareket ediyor.

Sonra, on beş yıldır ilk kez Hannah Utley benimle konuştu. "Diplomamı Winona State'ten aldım, efendim."

Efendim.

Ağzımın kenarı seğiriyor.

"Dört yıl boyunca oraya gittin mi?" Onu kışkırttım.

Hannah çenesini çok az kaldırıyor. "Hayır, ilk iki yılımı devlet üniversitesinde okudum. Sonra diplomamı online derslerle tamamladım."

"Neden?"

Dana yanımda boğazını temizliyor ama ben bakışlarımı Hannah'dan ayırmıyorum.

Cevap vermeden önce gözlerini kaçırıyor. "İş programım değişti."

Sesi kısık. Neredeyse kızgın.

Peter anlayışlı bir ses çıkarır. "Buna bağlı kalman takdire şayan."

Hannah Peter'a dönüyor. Sadece başını çevirmekle kalmıyor, tüm vücudunu kaydırarak bana omzunu veriyor. "Teşekkür ederim. Zaman zaman çok zorlandım ama buna değdi."

Ona verdiği gülümsemenin bir parçasını görebiliyorum. Ve bu bende Peter'ı kovma isteği uyandırıyor.

"Pekala," diye iç geçirdi Dana. "Sizi daha fazla tutmamıza gerek yok. Gelip bizimle konuştuğunuz için çok teşekkür ederim." Önce bana, sonra Peter'a baktı. "İkinizin de başka sorusu var mı?"

"Hayır," diye cevap veriyor önce Peter ve gülümsediğini duyar gibi oluyorum.

Hannah'ya binlerce sorum var. Neden benden kaçtın?

Çevrimiçi dersler almak için neden HOP U'yu bıraktınız? Neden bana seni hayaletleyen benmişim gibi bakıyorsun? Ve en önemlisi, bu gerçekten *Bayan* Utley mi? Bunlardan herhangi birini dile getirmek yerine başımı sallıyorum.

Dana başını sallar. "Pekâlâ, bize sormak istediğiniz bir şey yoksa aşağı inmekte özgürsünüz."

Hannah sandalyesini geriye iter ve ayağa kalkar. Ama arkasını dönmeden önce duraksıyor. "Um, sadece... Karar vermeden önce ne kadar zaman olduğunu söyleyebilir misin?"

"Neye karar vereceğiz?" Dana sorar.

Hannah bana bakıyor, sonra tekrar CEO'ma dönüyor. "Eğer işime devam edebilirsem?"

Görünmez bir şey göğsümün ortasına çarpıyor.

Elleri karnının önünde kenetlenmiş. Ve tıpkı masanın üzerindeyken olduğu gibi, parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz olmuş. Parmaklarını o kadar sert sıkıyor ki canı yanıyor olmalı.

Bu yüzden mi bu kadar gergin davranıyor? Onu kovacağımı mı düşündü? Ceza olarak onu görevinden alacağımı mı?

On beş yıl önce hayatımdan çıkıp gitmeni mi?

"Oh," diye güler Dana. "Endişelenecek bir şey yok. Sizi ekibimizde görmekten mutluluk duyuyoruz."

Hannah gözlerini tekrar bana dikti. Neyi bekliyor?
Şaka yapıyorum demem için mi?

Kaşlarımı çatıyorum.

Neden kötü adam benmişim gibi davranıyor?

"Teşekkür ederim." Grup olarak bize gülümsüyor. Ve bu beni neredeyse yıkılmaktan bir kalp atışı uzakta olmadığına ikna ediyor.

Topukları üzerinde dönüyor ve odadan dışarı çıkıyor. Siyah pantolonu sanki bunun için para alıyormuş gibi kışına yapışıyor.

Kapı aralığından kaybolduğunda, masadan geri çekiliyorum.

"Bir tane daha var Maddox," diyor Dana.

Hannah'nın beni tekrar bırakıp gitmesine izin verme düşüncesi içimde bir şeyleri göğüs kafesime çarpıyor.

"Hemen döneceğim." Ayağa kalkıyorum. "Banyo."

Bunu tuvaleti kullanmayı yeni öğrenmiş bir çocuk gibi söylüyorum ama bu beni masanın etrafında dönmekten ve kapıdan çıkmaktan alıkoymuyor.

Hannah konferans odasının dışındaki koridorda değil, bu yüzden adımlarımı ofisin önüne doğru hızlandırıyorum. Şimdiden asansöre binmiş olamaz.

Ama ön lobi görüldüğünde ve onu hiçbir yerde göremediğimde yavaşlıyorum.

Gitmiş.

DÖRT HANNAH

Ayak sesleri saklandığım yerden geçiyor - katın ortasındaki boş bölmelerden birinin içine çömelmişim - ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Bu Maddox. Öyle olduğunu biliyorum.

Adımları yavaşlıyor ve aldığı nefesi duyabiliyorum.

Ayak sesleri saklandığım yerden tekrar geçerken dudaklarımı birbirine bastırıyorum, bu sefer konferans odasına doğru geri dönüyor.

Onu artık duyamadığımda, ayağa kalkıp asansörlere doğru acele etmeden önce üç saniye daha bekliyorum.

I Yapma. dön etrafta, Yapma. bak geri için bkz. Eğer yine yön değiştirdi.

Asansör kapıları açılır açılmaz içeri girdim.

Günün bitmesine bir saat kaldı. Sadece bir saat kaldı.

Katımı seçmek için düğmeye basıyorum ve kapılar kapanmaya başlıyor.

BEŞ
MADDOX

Boş ofisten bir adım öne çıkıyorum.

Hareketim Hannah'nın gözlerini kaldırmasına neden oluyor.

Benimkilerle karşılaştıklarında genişlerler, sonra asansör kapıları kapanır.

Aynen öyle, Küçük Tavşan, sen kaçabilirsin ama ben kovalayacağım.

ALTI
HANNAH

Ellerim içeceklerle dolu olduğu için kalçamı kullanarak arabanın kapısını kapatıyorum, sonra arka tampondan geçerek evimin önüne giden küçük tuğla geçide doğru ilerliyorum.

Garaja park etmek güzel olurdu ama annemin arabası tek yeri kaplıyor. Kışın n camındaki karları kazımasına neden olduğum için kendimi tam bir pislik gibi hissettiğimden beri bu konuda ısrar ediyorum.

İki arabalık bir garaja sahip olmak muhteşem olurdu, ancak bu küçük, şirin, yüz yıllık ev son on yıldır bizim evimiz ve bu yakın zamanda değişmeyecek.

İçecek taşıyıcısını bir elime alıp diğer elimle n kapının kilidini açıyorum.

Antre, bankın altına ayakkabıların yığılabileceği ve üzerindeki kancalara paltoların asılabileceği kadar büyük bir alandan ibaret. Ardından ev sağda bir oturma odasına ve solda küçük ama sevilen bir mutfağa açılan bir yemek odasına açılıyor.

Bu kötü ocuk tasarlandığında açık konseptler pek moda değildi.

İçkileri bankın üzerine bırakıp bileklerime kadar uzanan botlarımı çıkartıyorum, ardından takım elbisemin ceketini üzerimden sıyrıyorum. Sıcak bir Temmuz günü

ama şu anki terli halimin çoğu stresten kaynaklanıyor.

Mutfaktan sesler geliyor, ben de içecekleri geri alıp o tarafa yöneliyorum.

Keşke yalnız yaşasaydım dediğim günler oluyor. Eve dönerken, bugünün de o günlerden biri olduğunu hissediyordum. Ama şimdi burada olduğuma göre, iyi ki yaşamıyorum.

Kemerli kapıdan mutfağa adım attığımda annem ve Chelsea konuşmayı bırakıp başlarını kaldırıyorlar. İkisinin de bilekleri kırmızı sos, peynir ve erişteye gömülmüştü.

"Hiçbir şey lazanya pişirmek kadar yazı anlatamaz."

Gülüyorum. "Eğer içinde daha iyi bir şey varsa her zaman dondurabiliriz.

Aklımdan ıkarma." Annem en sevdiğim yemeklerden biri olduğunu çok iyi bildiği halde bana masum bir bakış atıyor.

"Buna cesaret edemezsin." Gözlerimi kısıyorum.

Annem sırtıyor. "Hepimiz biliyoruz ki makarna birkaç dereceyi feda etmeye değer."

"Doğru," diye kabul ediyorum, her ne kadar fırın çalıştığında mutfak on beş derece birden ısınacak olsa da. "Pekâlâ, kat kat giyinmeye başlayın ki akşam yemeği öncesi bir içki için bana katılabilesiniz."

"ırpılmış marshmallowlu donmuş sıcak çikolata mı?" diye soruyor on iki yaşındaki sakinimiz.

"Duh," diye cevap veriyorum.

Odanın ortasında, montajın yapıldığı tekerlekli küçük bir ada var ve taşıyıcıyı, sıçrama bölgesinden uzak olmasını umarak kēeye yerleştirdim.

Annem onlara bakıyor. "Benim için buzlu çay ister misin?"

Bir elimi kalçama koyuyorum. "Bu sorulardan rahatsız olmak üzereyim."

nc ieeği elime alıyorum ve buzlu matcha lattemden bir yudum alıyorum.

"Yani," diye başlıyor annem, "eve dönerken hepimize BeanBag Coffee almamız ya görüşmenin çok iyi geçtiği ya da..."

Nasıl cevap vereceğime karar verirken köpüklü içkiden bir yudum daha alıyorum.

"Uh-oh." Chelsea yapar a yüz at Anne olarak o Tencereye geniş bir makarna şeridi daha koyun. Onlar teorilerine başlamadan önce "İyiydi," diyorum. "Hâlâ işimi yapıyorum. Değişen bir şey yok."

"Ve sen değil mutlu hakkında o Çünkü...?" Annem kaşlarını kaldırıp bana baktı. Yapabilseydim, her şeyi geçiştirirdim. Onlara hiçbir şey söylemezdim. Hiçbir şey olmamış gibi davran. Ve her zamanki gibi hayatına devam et.

Ama rol yapmakta iyi değilim. Bir röportaj için numara yapabilirim. Ya da kısa bir etkileşim için. Ama uzun vadede bunu başaramam. Ve her şeyin daha sonra ortaya çıkmasındansa şimdi dürüst olmayı tercih ederim.

İkisi de bana bakıyor.

"Sahibini tanıyorum. Ve -" Orada duracağım. Ve ne? Ondan nefret etmiyorum. Gerçekten etmiyorum. Onu tanımıyorum bile. Artık tanımıyorum. Ayrıca, ofiste o kadar çok kalacağına inanmak için bir sebep yok.

Yoksa... yapacak mı?

Kahretsin, etrafı soruşturmalıyım. Şirkette gerçekten çalışan bir patron mu yoksa arada bir gelip *yatırımını kontrol eden biri* mi olduğunu öğrenmeliydim.

Peter soyadımı söylemeden önce röportajda etkileşimde bulunmuyordu, ama belki de telefonunda önemli bir şeyle uğraşıyordu.

Belki de hıyarlık ediyordu.

Nereden bilebilirim ki?

"Büyükanne. Sanırım birinin Hannah Teyze'yi sıfırlaması gerekiyor."

"Belki de en üst katmana biraz daha peynir eklemeliyiz," diye yanıtlıyor annem. "Bu yardımcı olabilir."

Homurdanıyorum. "İkiniz de gülünçsünüz."

Chelsea, "Ve sen de yağmur fırtınasındaki bir robot gibi aksıyorsun," diye karşılık veriyor.

"Sanırım senin cevap veremeyen bir bebek olmanı tercih ederdim."

Gülüyor. "Asla olmaz. Bebekler iğrençtir."

Başımınla onaylamak zorundayım, çünkü öyle sayılırlar.

Ve adil olmak gerekirse, Chelsea bizimle yaşamaya başladığında zaten iki yaşındaydı, yani bebekten çok yürümeye başlayan bir çocuktur.

"Oh, kes şunu." Annem dilini tıkırdatıyor. "Bebekler çok sevimli. Ve eğer Hannah Teyzen iş dışında bir şey için evden ayrılırsa, belki o zaman bir erkekle tanışabilir ve kendi bebeği olabilir."

"Anne," diye inledim.

"Sadece söylüyorum." Rendelenmiş mozzarella poşetini işaret ediyor. "Şimdi bunu buraya dökerken neler olduğunu anlat bize."

Köşelerinden tutup kaldırıyorum - çünkü dağınık elleriyle tutmadıklarına güvenmiyorum - kalan peyniri lazanyanın üzerine silkeliyorum.

Çantayı yere bıraktığımda ikisi de yine bana bakıyordu.

"Yeni sahibini nereden tanıdığını bize anlatmaya hazır mısın?" Annem soruyor.

Yanaklarımı şişirdim. "O sadece üniversiteden tanıdığım bir adam. Sektörde olduğunu bilmiyordum, bu yüzden onu röportajda otururken görmeyi beklemiyordum. Beni hazırlıksız yakaladı, hepsi bu." İşte, çok fazla bilgi olmadan gerçek.

"Üniversitedeki adam mı?" Annem gözlerini kısar.

Chelsea kaşlarını oynatıyor. "Onunla çıktın mı? Eski erkek arkadaşın falan mı?"

Genç kız kendi iyiliği için fazla zeki.

Annemin gözleri büyür. "Hannah," diye soluk soluğa kalıyor. "O... hani... şu futbolcu mu?"

Burnumun kenarını sıkarken yüksek sesli bir inilti çıkarıyorum.

"Bu evet demek." Chelsea kıs kıs güler. "Futbolcu kim?"

"Bu çocuk senin teyzen -"

"Anne!" Sözüne kesmeye çalışıyorum ama beni duymazdan geliyor.

"- HOP Üniversitesi'ne gittiğinde aşık olmuştum. Ama felç geçirdikten sonra eve dönmek zorunda kaldığı için sadece kısa bir süre orada kaldı. Ve onu bir daha hiç göremedi."

Anneme bu kadar çok şey anlattığım için geçmişteki halime kızıyorum ama hastaneden çıktıktan sonra bir şeylerin dikkatimi dağıttığını fark etti. Ben de ona hoşlandığım çocuktan bahsettim.

Ama ona tüm gerçeği, kalbimin ne kadar kırıldığını söylemedim. Çünkü annem romantiktir ve ikimiz de bunun imkansız olduğunu bilsek bile geri dönmemde ısrar ederdi.

"Ah, bu çok üzücü." Chelsea'nin ağzı kaşlarını çattı. Sonra asıl soruyu sorar. "Hâlâ sevimli mi?"

Cevap vermek yerine pipeti dudaklarımın arasına koyup matchamın yarısını emiyorum.

YEDİ
MADDOX

Kapıdan geçip mahalleme girerken güvenlik görevlisi bana el sallıyor. Ama uzun ağaçların arasından, uzun araba yollarının yanından geçerken aklım yolda değil. Aklım yine o konferans salonunda.

Bugün neredeyse bir hayal gibi geliyor. Sanki olaylar imkansızmış gibi.

Ama gerçektir.

Bugün Hannah Utley'i
gördüm. Onunla
konuştum.

Çünkü artık benim için çalışıyor.

Frene basıyorum ve arabamı garaj yoluna çevirirken yavaşlıyorum.

Minnesota'da büyüdüğüm için burada emekli olmak istediğimi biliyordum. Minnesota Biters'ta oynadığım ilk sezonun ardından bu mülkü satın aldım.

Araba yolunun dairesel kısmını atlayarak dört arabalık garajıma gidiyorum ve boş bir yere park ediyorum.

Araçtan inerken belim ağrıyor ve ellerimi kalçalarımın bastırmak ve omurgamı eğmek için bir saniyemi ayırıyorum.

Otuz yıl boyunca erkeklerle uğraşmak vücuduma zarar verdi ve bugünkü gibi günlerden sonra - saatlerce bir sandalyeye sıkışıp kaldığımda - bedelini ödüyorum.

Yine de buna değer.

Kapımı kapatmadan önce yolcu koltuğuna uzanıp içinde iki burrito olan kâğıt torbayı alıyorum. Artık oynamadığım ve eskisi kadar çok çalışmadığım için her öğünde bu kadar kalori almam gerekmiyor. Ama Dana öğle yemeği için salata ikram etti ve düşünürken biraz yiyeceğe ihtiyacım var.

Yan kapıdan eve girerken garaj kapısını kapatmak için düğmeye basıyorum.

Ayakkabılarımı çamurlukta çıkarıyorum ve anahtarlarımı duvara gömülü bölmelerden birine atıyorum. Bölmelerin çoğu boş duruyor ve kısa bir an içlerine koymak için süs ya da başka bir şey almam gerektiğini düşünüyorum ama bunu henüz yapmadıysam muhtemelen hiçbir zaman olmayacak.

Çoraplarımla çamaşır odasının önünden geçiyorum, ekstra bir depo odasının yanından geçiyorum, oturma odasına açılan büyük girişten geçiyorum ve sonra kanepelerin yanından geçip mutfığa giriyorum.

Mermer ada sekiz kişilik ve duvara gömülü çift fırınım var, üçüncüsü de gazlı ocakta.

Kese kâğıdımı tezgâhın üzerine koyuyorum ve adanın etrafından dolaşarak tabakların olduğu dolaba doğru yürüyorum.

Birini yere bırakıp başka bir dolabın kolunu çekiyorum ve tüm duvar paneli açılarak gizli kiler ortaya çıkıyor.

Işık otomatik olarak yanıyor ve aradığım şeyi bulup dışarı çıkıyorum.

İhtiyacım olan her şeyi topladıktan sonra taburelerden birini çekip oturuyorum.

Sessizlik içinde burritolarımı açıp yemeye başlıyorum ve her lokmaya biraz daha acı sos döküyorum.

Ve her ısırıkta Hannah'yı merak ederek tavşan deliğinin derinliklerine düşüyorum. Hayatının nasıl olduğunu merak ediyorum.

Online derslere geçme konusunda ne dedi? İş programı mı değişti?

Yer değiştirerek pantolonumun cebine uzandım ve konferans odasından çıkmadan önce kaptığım katlanmış kâğıdı çıkardım.

Bir elimle tabağımın yanında düzeltiyorum.

Hannah Utley

Özgeçmiş standart. İsim, adres, telefon numarası.

Bir ısırık daha alıyorum, sonra telefonumu cebimden çıkarmak için burritomu yere bırakıyorum.

Hiç utanmadan onun bilgilerini rehberime girdim.
Parmağımı sayfanın aşağısında, iş geçmişinin olduğu
kısımda gezdiriyorum ve tanıdığım zamana uyan işi
buluyorum

Onu.

Petals Çiçekçilik.

Yıllarca orada çalışmış ve müşteri hizmetlerinden yöneticiliğe ve muhasebeciliğe kadar çeşitli pozisyonları listelemiştir.

Peter dükkânın adını bildiği bir şeymiş gibi mi söyledi?

Telefonumu tekrar elime alıyorum ve Petals için listelenen adresi yazıyorum.

Paul'un eski bir bölgesinde, ne bana ne de ofise çok uzak değil.

Hannah'nın ev adresini yazıp haritadaki pinlere ekliyorum, sonra yol tarifi almak için düğmeye basıyorum ve kendimi seyahat süresine bakarken buluyorum.

Yirmi dakika.

Yedi yıl önce şehre geri taşındım ve bu süre zarfında Hannah ya evde ya çiçekçide ya da şu anda sahibi olduğum şirkette yükselmek için çalışıyordu. Yani yedi yıl boyunca bana sadece yirmi dakika uzaklıktaydı. Ve benim hiç haberim yoktu.

Çirkin bir duygu kalbimin etrafında
dönüyor. Ne oldu?

Neden okulu, beni bırakıp Petals'ta çalışmak için geri döndü? Özgeçmişindeki tarihlere göre on beş yaşından beri çalıştığı bir yer.

Şirketin web sitesine tıklıyorum, ancak beni devre dışı bırakılmış bir sayfaya yönlendiriyor. Haritaya geri dönerek Petals'ın bilgilerini genişletiyorum ve kapalı olduğunu görüyorum.

Önemli değil.

Özgeçmişine dönüp, eğitimine bakıyorum.

HOP U'dan hiç bahsedilmiyor. Orada geçirdiği zamana dair hiçbir kayıt yok. Sanki hiç olmamış gibi. Gerçek bile değildi.

Bu düşünceyle başımı salladım.

Bu o.

Onu becerdiğini biliyorum.

Aynı gözler. Aynı saçlar ve çiller. Aynı canlı hayat
k ı v ı l c ı m ı .

Yutkunuyorum, onun aynı olmadığını kendime itiraf ediyorum. Hiçbirimiz üniversitedeyken olduğumuz insanlar değiliz.

Uzun bir süre - çok uzun bir süre - Hannah'yı düşündüm. Kendime ondan haber alacağımı söyledim.

Birbirimizi tanıdığımız bir hafta boyunca hiç numara alışverişi yapmadık ama nerede yaşadığımı biliyordu. Bilmek zorundaydı. Herkes nerede yaşadığımı biliyordu.

Ve o yıldan sonra bile, mezun olup askere gittiğimde, beni bulabilirdi. Hayatım bir sır değildi. Ligdeki en yüksek maaşlı defans oyuncularından biriydim. Dergi kapaklarında yer aldım. Talk show'larda, haber programlarında ve ünlülerin etkinliklerinde.

Eğer isteseydi, beni saniyeler içinde bulabilirdi.

Yıllar içinde birkaç kez, özellikle yalnız hissettiğim birkaç gece onun adını aradım.

Ama hiç sosyal medyası yoktu, en azından benim bulabildiğim kadarıyla yoktu. Ve dostum Nate Waller'a rağmen,

teknoloji işine girdiğinde, ondan bakmasını istemeyi kendime hiç yakıştıramadım.

İsteseydim yapardı. Onun gidişinin kafamı ne kadar karıştırdığını biliyordu.

Ama onu bulduysa, ki bulabileceğini biliyorum, o zaman ne olacak?

Öylece kapısına mı gideyim?

Cevaplar için yalvarayım mı?

Ya evli olsaydı?

Kağıttaki ismine bakıyorum.

Hala Utley.

Umarım bu bekar olduğu anlamına geliyordur. Ya da en azından evli değildir.

Tıpkı benim hiç evlenmediğim gibi.

Bunca yıl bekar kalmış değilim. Ama sadece bana onu hatırlatmayan kadınlarla çıkmaya özen gösterdim.

Şimdi düşünüyorum da, muhtemelen beni evlilikten kurtardı. Çünkü Hannah öylece ortadan kaybolarak genç kalbimi ne kadar parçalamış olursa olsun. Bir parçam her zaman onun tam da hayatımı birlikte geçirmek isteyeceğim türden bir kadın olduğunu fark etti.

Artık bunların hiçbir önemi yok.

Çünkü Hannah bugün bana baktığında sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi baktı.

SEKİZ HANNAH

"İyi geceler," diye sesleniyorum anneme ve Chelsea'ye.

Uyumayacaklar ve buldukları yeni makyaj sanatçısı reality şovunun bir bölümünü ya da daha büyük olasılıkla üç bölümünü izleyecekler. Eğlenceli ama onların aksine benim sabahları çalan bir alarmım var.

Yemek alanı ile mutfak arasında üst kata çıkan bir merdiven var ama ben onun yanındaki kısa koridordan geçip evin arka tarafına doğru ilerliyorum.

Benim yatak odam ana kattaki tek yatak odası ve iki banyodan birinin karşısında yer alıyor. Ailenin birinci ve üçüncü kuşaklarının üst katta yatak odaları var ve diğer büyük banyoyu paylaşıyorlar.

Evin orijinali olan hafif ahşap döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırıyor.

Küçük çamaşır odamızın önünden geçiyorum, sonra solumda banyo ve sağımda yatak odam var.

Küçük bir oda ama köşe bir oda, bu yüzden bir pencерem yan bahçeye, diğeri de arka bahçeye bakıyor ve gün içinde evde olduğumda ve bir kitapla saklanmak istediğimde bana bolca ışık sağlıyor.

Bu alan aslında bir yatak odası değil, bir çalışma odası olarak düşünülmüş, bu nedenle kapının bulunduğu duvarın tamamı gömme kitap raflarıyla kaplı.

Odama girip kapıyı kapatıyorum ve her zamanki gibi kendi kişisel kütüphaneme giriyormuşum gibi hissediyorum.

Perdeleri kapattıktan sonra yatağa giriyorum.

Adet olduğu üzere, dişlerimi fırçaladım ve son bölümden önce uyku pantolonumu ve atletimi giydim. Bu annemle ben lisedeyken yapmaya başladığımız bir şeydi, böylece çok geç saate kadar televizyon izlersek hemen yatağa gidebiliyorduk.

Ay ışığının küçük titreşimleri perdelerin arasından süzülerek bana başka bir kütüphanede uyuduğum zamanları hatırlatıyor.

Battaniyeleri çeneme kadar çekerek gözlerimi kapatıyorum ve kendimi hatırlamaya bırakıyorum.

Kilitlendiğimizi fark ettiğimizde Maddox ve ben mıknaş gibi bir araya geldik. Sanki bu şekilde birleşmemizden başka bir sonuç yokmuş gibi.

Bankları yatak olarak kullandık ve... *sonra* göğsünü yastık olarak kullandım ve kapüşonunu battaniye olarak kullandık.

Cebindeki kâğıt futbol topunu, onu göğsüne dayayıp bir dilek tutmamı ve dileğimin gerçekleşmesi için onu bir sandalyeye fırlatmamı söylediğini düşünüyorum.

Maddox'un evleneceğim adam olmasını diledim.

Ve kâğıt futbol topu rotasından çıktığında, onu yerine tekmeledi.

O zaman bir işaret gibi gelmişti. Bir çeşit iyi alamet gibi.

Ama o zamandan beri, öyle olmadığına karar verdim. Belki de onun müdahalesi kaderlerimizi değiştirmiştir. O tekmeyle zaman çizelgelerimizi yeniden yazdığı gibi.

Elbette aptalca. Kaderler gerçek değildir.

Ama ya yardım etmeseydi? Ya rotasından sapıp yere düşseydi?

Belki o gece biraz daha az güvenle uyuyabilirdim. Ve bu nedenle birlikte geçirdiğimiz zamana bu kadar ağırlık vermezdim.

Yan dönüyorum ve ellerimi çenemin altında birleştiriyorum.

Maddox'u hiç unutmadım. Ancak zaman geçtikçe, onun hayatının profesyonel bir sporcuya dönüşmesini izledikçe, anılar giderek daha az gerçek hissettirdi. Çünkü artık tanımadığım biri haline gelmişti.

O kadar uzak bir figür haline geldi ki, onunla tekrar karşılaşsam ne yapacağımı hiç düşünmedim bile.

Tabii ki, beş yıl boyunca Biters'da oynadığı için Twin Cities'de bir yerlerde yaşadığını biliyordum. Ama o kadar farklı çevrelerde koşturuyorduk ki bu konuda endişelenmek aklıma gelmedi.

Ama kariyerini takip ediyor olmam, onun için yanıp tutuştuğum anlamına gelmiyordu, sadece merak ediyordum.

O zamandan beri çıkıyorum. Gerçekten iyi adamlarla çıktım. Hiçbir şeyin yolunda gitmemesi sadece kötü şans.

Beklemiyordum.

DOKUZ

MADDOX

Spor spikeri küçük kardeşim hakkında "Birkaç takımın önümüzdeki Nisan ayında ilk tur draftları için Max Lovelace'ı gözüne kestirdiğini biliyorum" diyor.

Televizyonu dinlemeye devam ediyorum ama yine Petals'ın yerini buluyorum.

Tüm bu olanlarda mantıklı gelmeyen bir şeyler var.

Hannah neden yıllarca bu küçük dükkânda çalıştıktan sonra HOP U'ya gitmek için sadece bir haftalığına ayrıldı ve geri döndü?

Bana hiçbir zaman sorumsuz ya da aceleci bir tip gibi gelmedi. Kabul edilmek, taşınmak ve kampüste bir iş bulmak için onca işi sırf ayrılmak için yapmazdı.

Telefonumu kalçama vuruyorum.

Neden bunu kafama takıyorum ki?

O sadece eskiden tanıdığım bir kadın.

Gözlerimi zorla televizyon ekranına çeviriyorum. Ama telefonumu tekrar elime alıp Waller'a işletme adı ve konumunu içeren bağlantıyı göndermeden önce sadece birkaç dakika dayanabiliyorum.

Bana bir iyilik yapar mısın?

Sana gül göndermemi istiyorsan, istemen yeterli.

Ben: Eğer sormam gerekiyorsa...

Bensiz mi sarhoş olacaksın? Ben: Hayır.

Ama kötü bir fikir değil.

Şehir dışındayım, bu gece yalnız içmen gerekecek. Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa çiçek gönderebilirim.

Homurdanıyorum. Waller aptal olabilir ama HOP U'da oynadığımız günlerden beri arkadaş kalmamızın bir nedeni var. Rakip takımlarda oynarken bile hep iletişim halindeydik. Ve şimdi, ikimiz de Minnesota'da emekli olduk. Ben burada büyüdüğüm için, o da burayı ziyaret edip aşık olduğu için.

Ben: Kendi çiçeklerimi alabilirim. İşi araştırmanı istiyorum. Arka plan saçmalığı.

Waller: Sanırım güneş enerjisi ve çiçek aranjmanları bir arada olabilir.

Ben: Neden seninle arkadaş oldum?

Waller: Çünkü çok güzelim.

Yüksek sesle gülüyorum.

Ben: Sol ayağım senden daha güzel.

Bu değil Doğru. ile dalgalı saç ve tanımlanmış Waller'ın dikkat çekme konusunda hiç sorunu olmadı.

Ben: Çalışanlarımdan biri uzun süre orada çalıştı ve bazı sorularım var.

Ona kim olduğunu söylemeliyim. Ondan bahsettiğimi duymayalı muhtemelen on yıl olmuştur ama eminim hatırlayacaktır.

Ama bazı nedenlerden dolayı ona söylemeye hazır değilim.

Çoğunlukla cevabını bilmediğim sorular soracağı için.

Ve ilk sorusu onun peşinden gidip gitmeyeceğimi sormak olacak.

İçimden gelen tepki evet. Ama kalbimin tepkisi hayır. Beynimin tepkisi ise bana şirketimde arkadaşlık etmeme politikası olduğunu hatırlatıyor. Sektöre ilk girdiğimde çalışanların bana asılmasını önlemek için uygulandığından emin olduğum bir politika.

Waller:
Üzerinde.

Ben:
Teşekkürler.

Saat o kadar geç değil ama çok yorgunum ve bu günü bitirmeye hazırım.

Uzaktan kumandayı elime alıp şöminenin üzerine monte edilmiş büyük televizyonu kapatıyorum ve koltuğumdan kalkıyorum.

Sırtımdaki ağrıyı yansıtan dizlerim sızlıyor, ama birkaç adım sonra gevşiyorlar.

Akşam yemeğimin tabağı bulaşık makinesinde, ben de adadan bir bardak su alıp mutfağın ışıklarını kapatıyorum.

Ana merdivene doğru ilerlerken diğer ışıkları kapatıyorum ama ay ışığı açık pencerelerden süzülerek yolumu aydınlatıyor.

Merdivenlerin tepesinde sağa, sahibinin süitine doğru dönüyorum.

Diğer yönde ise nadiren kullanılan misafir süitleri yer almaktadır.

Açık çift kapıdan geçip yatak odama giriyorum ve kapıları açık bırakıyorum. Burada kimse yok, bu yüzden kapıları arkamdan kapatmaya gerek yok.

Yatağım bıraktığım gibi yapılmamış ve odayı geçerken soyunuyorum.

Çırılçıplak, bitişikteki banyoya ve gömme dolabıma doğru yürüyorum.

Temiz bir çift boxer seçtikten sonra onları giyiyorum, sonra dişlerimi fırçalamak için banyoya geri dönüyorum.

Rutin artık ikinci doğası ve ben bu rutini uygularken aklım Hannah'ya gidiyor.

Diş macunumu lavaboya tükürdüğümde üzerinde kalıyor.

Banyodan çıkıp yatağıma geçtiğimde de üzerinde kalıyor.

Ve battaniyeleri yerine çekerken onu düşünmeden edemiyorum.

Kollarımı yatağa yayarak, birlikte geçirdiğimiz o tek geceyi düşünüyorum. Banklardan oluşan bir yatağa nasıl böyle uzandığımı ve onun yanıma nasıl kıvrıldığını. Küçük elinin göğsümde nasıl durduğunu ve benimkinin üzerine koyduğu kalçasının sıcaklığını nasıl hissettiğimi.

Gözlerimi kapatıyorum ve Hannah Bunny'mi düşünüyorum.

Onu ilk üç kez gördüğümde nasıl kaçtığını. Korkmuş küçük bir tavşan gibi.

Ve bugün onun saklanışını düşünüyorum.

Nasıl O hala çalışan gelen Ben. Oyunculuk gibi Ben bir yabancı.

Ama ne kadar zaman geçerse geçsin, birbirimize yabancı değiliz.

Belki de ona kim olduğumu hatırlatmalıyım.

ON HANNAH

Sandalyemin yanına çömelip masamın en alt çekmecesini açıyorum.

Görünüşe göre, şirketler bu birleşme için bize söylenenden çok daha uzun süredir hazırlanıyormuş, çünkü üst kattaki ofis Pazartesi günü taşınmaya başlamamız için hazır. Bu yüzden Cuma sabahımı tüm eşyalarımı toplayarak geçirdim.

Bunu her düşündüğümde kızgınlığım artıyor.

Maddox yeni sahibi olacak diye işi bırakacak değildim. Doğrusu, bırakabilirdim. Ama şimdi asla bilemeyeceğiz. Çünkü kimse bize söylemedi. Ama en azından kendimi daha iyi hazırlayabilirdim.

Bunu düşüneceğim hiç aklıma gelmezdi ama Brandon için Tanrı'ya şükürler olsun. Eğer görüşmemden önce ofisime gelmeseydi, o duruma tamamen kör bir şekilde girecektim.

Bir avuç dolusu dosyayı kutuya atıyorum.

Dün Maddox'tan herhangi bir iz görmedim, bu yüzden bugünün geri kalanını atlatmam gerekiyor, sonra hafta sonunu şu anki çıkmazımı düşünerek geçirebilirim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Derin ses beni ürkütüyor ve bahşış vermeye başlıyorum.

Kolum tepki olarak sarsılıyor ve dengemi tamamen kaybedip kığımın üzerine düşmeden önce dirseğimi masanın kenarına çarpıyorum.

"Kahretsin!" Diğer elimle dirseğimi tutuyorum ve yere otururken acıyı ovuyorum.

"Hannah?" Maddox'un sesi masamın üstünden bana bakana kadar yaklaşıyor.

Mükemmel. Tam da bugün uzak durmayı umduğum adam. "İyi misin?" İri yarı adam bir adım atıp Masanın yan tarafına.

Dirseğimi ovmayı bırakıp elimi avuç içim dışarı bakacak şekilde kaldırıyorum.

Durmadan önce bir adım daha atıyor. "Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim."

"Yapmadın." Neden inkar ettiğimi bilmiyorum. Yaptığı çok açık. Ne de olsa yerdeyim.

"Tabii ki hayır." Dudaklarını bir çizgi halinde bastırıyor ve sanırım pislik gülümsememeye çalışıyor. "Kazaya ne kadar yatkın olduğunu unutmuşum."

Ağzım bir karış açık kalıyor ama ben ona bir şey fırlatmadan eğiliyor, ellerini kollarımın altından geçiriyor ve beni ayağa kaldırıyor.

Kalbim göğsümde teklerken boğazımdan küçük bir ses çıkıyor.

Ellerini üst kollarımı kavrayacak şekilde kaydırıyor ve beni sabitliyor.

Göğüs göğüse durduğumuzda kokusu beni sarıyor.

Eskisinden farklı. Hâlâ sabun ve kolonya var ama daha yetişkince.

Bu çok fazla.

Bu kadar yakın olmak... geçmişimize atıfta bulunması... hepsi çok fazla.

Bu ne cüret?

Burnum karıncalanmaya başladı.

Beni tekrar kontrol etmesine izin veremem.

Yanaklarım yanmaya başladı.

"Hannah." Sesi nazik. Ve bu alay etmekten daha kötü.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum Bay Lovelace."

Bir adım geri çekilirken gözlerini biraz daha kısıyor. Ama ellerini bırakmak yerine parmaklarını kollarımın arkasında gezdiriyor ve incinmiş dirseğimin üzerinde gezdiriyor. "Eminim istemiyorsundur."

Tüylerim diken diken oluyor ama onları görmezden geliyorum. "İhtiyacın olan bir şey var mıydı?"

Maddox kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturuyor, kollarının kumaşı pazularının üzerinde gergin duruyor.

Ne kadar iyi görüldüğünü fark etmek istemiyorum. Ama yine de üzerinde sade bir gömlek ve koyu renk pantolon var ve tehlikeli derecede yakışıklı görünüyor.

Küçük bir adım geri atıyorum.

Kolejde olduğundan daha uzun görünüyor ama belki de sadece daha özgüvenli durduğu içindir.

Mad Dog Maddox yirmili yaşlarında etkileyiciydi, ama otuzlu yaşlarında bir güç.

Kendi kollarımı kavuşturuyorum, onun güç pozuna uymak istiyorum.

Bordo beyaz çizgili gömleğimin düğmeleri Maddox'unkinin aksine sonuna kadar ilikli ve yakamda fiyonk şeklinde bağladığım iki uzun kumaş şerit var. şirin ama aynı zamanda sık giydiğim bir gömlek, bu yüzden kimse sıradan bir Cuma günü şık giyinmek için çok uğraştığımı düşünmeyecek. Çünkü bunu Maddox için giymiyorum. Onu etkilemeye çalışmıyorum. Bol kesim gömleğimi dar ama esnek bilekli kot pantolonumun içine soktuysam, bunun nedeni rahat olması ve popomun bu pantolonda güzel görüldüğünü düşünmemle ilgisi yok.

İstemedem, Maddox'u televizyonda bir yardım etkinliğinde kolunda süper model görünümlü çarpıcı bir kadınla gördüğüm anı aklıma geldi.

Kollarımı vücudumda daha sıkı kavuşturuyorum.

Herkes gibi benim de beden imajımla ilgili sorunlarım var ama kendi bedenimde rahat olmayı öğrendim. Kendime tüm bedenlerin iyi bedenler olduğunu öğrettim. Chelsea'nin kimsenin görünüşünden dolayı utandırılmadığı bir evde büyümesini sağladım. Ve tüm *bunlar* bu öz-bilinç duygusundan daha da nefret etmeme neden oluyor.

Böyle hissetmek istemiyorum.

Kimsenin beni böyle hissettirmesine izin vermeyeceğim.

Nefes alarak kollarımı indiriyorum.

Eğer saklanmak için kullanıyorsam bu bir güç duruşu değildir.

"Knock, knock -" Brandon kapı aralığından başlar.

"Hannah?"

Maddox'un iri gövdesi Brandon'ın görüşünü tamamen engelliyor.

Dosya kutuma takılmamaya dikkat ederek kenara çekiliyorum ve iş arkadaşşıma bakıyorum. "Ben buradayım."

Gözleri Maddox'un arkasına, sonra da bana kayıyor. Maddox'un Brandon'ın varlığını görmezden gelişini kaçırmıyorum.

"Öğle yemeğine çıkmak ister misin diye soracaktım." Bu Brandon'ın bana ilk teklifi değil. Yanlış anlamasını istemediğim için geçmişte hep hayır demiştim ama bugün gerçekten kabul etmek istiyorum. Basitçe bu durumdan kurtulmak için.

Sonra Brandon ekliyor, "Birkaçımız gidiyoruz."

Satıldı.

"Gelmeyi çok isterim."

Brandon'ın yüzündeki kendini beğenmiş ifade karşısında içimden gözlerimi deviriyorum.

Yıllar boyunca onu iş dışında tanımakla ilgilenmediğimi olabildiğince açık bir şekilde ifade ettim. Ve beni *bir grup başka insanla* birlikte bir iş yemeğine davet etti, yani bir şey kazanmış gibi görünmesi için hiçbir neden yok.

Ama her neyse. Aptal olmak istiyorsa benim sorunum değil.

"Herkes gidiyor mu?" Ayağımla alt çekmeceyi tekmeleyerek kapatırken soruyorum.

"Evet." Brandon başını sallıyor. "Puck Off'a gidiyorum, şu hokey temalı, öğle yemeği spesiyalleri olan yere."

Sonunda Maddox benden uzaklaşıp Brandon'la yüzleşiyor.

Maddox kaşlarını kaldırdı. "Hokey mi?"

Brandon sırtıyor. "Alınmak yok."

Erkekler.

Açılışı yaparak masamın üstünden çantamı kapıyorum ve Maddox'un etrafından dolaşıyorum.

Tam onu geçtim, konuştuğunda pozisyonunun bir adım ötesine geçtim.

"Seninle orada buluşuruz."

ON BİR MADDOX

Hannah tepkisini gizleyemiyor. Benim gelmemi istemiyor.

Brandon sıkıntısını maskeleyemede daha da kötü ve bu da onun hakkındaki ilk izlenimimden daha da emin olmamı sağlıyor. Yani ondan hoşlanmıyorum. Ve şimdi gözünü Hannah'ya diktiğini biliyorum.

"Yapmak zorundaymışsın gibi hissetme. Eğer planların varsa..." Brandon benden hâlâ aramızda donup kalmış olan Hannah'ya bir ileri bir geri bakıyor.

"Başka planım yok." Bir adım öne çıkıp elimi Hannah'nın sırtına koyuyorum - ofisten çıkmasına rehberlik ediyorum - ve eğer onu doğru okuyorsam Brandon'ı kızdırıyorum.

"NASIL ÇOK MU?" ve ev sahibi sorar Ben olarak
I Yürümek içine Restoran.
Sonra iki kere çeker.

"Lanet olsun!" Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. Ama *lanet olsun!* Sen Mad Dog Maddox'sun, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve o da ellerini yüzünde gezdiriyor. "Kahretsin, dostum, seni seviyorum. Yani, garip bir şekilde değil. Ama..."

Ona ara verip gülümsedim. "Sorun değil, evlat. Minnettarım."

Kapı arkamdan açılıyor ama muhtemelen yirmili yaşlarda olan çocuk yeni gelenlere hiç dikkat etmiyor.

"Babam ve ben senin tüm maçlarını izledik ve sen Biters için oynamaya geldiğinde..." Başını sallıyor ve ellerini tekrar yüzüne bastırıyor. "Bir selfie alabilir miyim?"

Omzumun üzerinden bakınca arkamdaki girişe sıkışmış bir grup MinneSolar çalışanını görüyorum.

"Elbette," diyorum çocuğa, her ne kadar arkasında durduğu podyumun etrafından dolaşmaya başlamış olsa da. "Ama görünüşe göre masamın geri kalanı da burada."

Araba paylaşımı tartışmasına katılma zahmetine girmedim, bu yüzden herkesten önce geldim. Ve şimdi yeni çalışanlarımın hepsi fotoğraf için her zamanki *Mad Dog* pozuma (kollar çapraz, omuzlar geride, ağız düz bir çizgi halinde) girmemi izliyor.

Kimse Mad Dog'u gülerken görmek istemez.

Birkaç fısıltı duyuyorum ama baktığım tek çalışan Hannah.

O da hemen arkasına bakıyor.

Ama gözleri benimkinde değil, göğsümde.

Şimdi de kollarım. Ve omuzlarım.

Ve daha aşağı.

Ağzımın kenarı yukarı kalkıyor. Beni kontrol ediyor.

Neyse ki çocuk fotoğrafını çoktan çekmiş, o da geri çekilip telefonunu cebine koyuyor. "Teşekkür ederim. Ciddiyim. Bunu babamın doğum günü için çerçeveleteceğim."

"Umarım beğenir." Grubuma doğru başımı salladım. "Görünüşe göre sekiz kişiyiz. Bu işe yarayacak mı?"

Bulunduğumuz yerden restoranın oldukça yoğun olduğunu görebiliyorum, ki bu da Cuma günü öğle vakti ve şehir merkezinde olduğumuz için mantıklı. Ama çocuk çoktan başını sallamaya başladı.

"Evet, masamız hazır." Elini sallıyor. "On iki buçukta gelecek bir grup için hazırlanmıştı ama onları başka bir yere koyacağız."

Omuz silkiyorum. O adamlar olmak berbat. Sonra diğerlerinin önümden gitmesine izin vermek için vücudumu eğiyorum.

"Ünlü olmak için para ödüyor." Adını hatırlamadığım adamlardan biri, ev sahibini restorana kadar takip ederken bana sırıtıyor.

Hannah gözlerini deviriyor ama sonra bana bakmak yerine gözlerini ileride tutuyor.

Yemek alanının uzak tarafına doğru ilerlerken grubun arkasını ben alıyorum.

Tüm iyi spor barları gibi, çok sayıda koyu renkli ahşap, her duvarda hokey hatıraları ve barın üzerinde bir dizi TV var - hepsi hokey oyunları veya sporla ilgili bir şeyler oynuyor.

Ev sahibi bizi uzun kenarlarında dörder sandalye bulunan dikdörtgen bir masada durduruyor ve herkes oturmaya başlıyor.

Hannah son sıralardan birini alıyor ve yemin ederim Brandon onun yanındaki sandalyeye doğru hamle yapıyor.

Çaresiz bir erkek çocuğu olmadığım için rahatça Hannah'nın tam karşısındaki sandalyeyi çekiyorum.

Uç noktalar geniş omuzlarım için bana daha fazla yer sağlıyor. Önümüzdeki bir saat boyunca uzun süredir kayıp olan Hannah'ma bakacak olmam sadece şanslı bir tesadüf.

ON İKİ HANNAH

Bu bir kabus.

Uyuyakalmışım. Rüya görüyorum. Ve bir kabus görüyorum.

Pantolonumdan kalçamı sıkıştırmaya çalışıyorum ama malzeme çok sıkı ve hiçbir şeyi kavrayamıyorum.

Bana bir faydası olacağından değil. Bunun sadece kötü bir rüya olması için yeterince şanslı değilim.

Hepimiz oturduktan hemen sonra -ben en az görmek istediğim iki adamla çevriliydim- sunucu içki siparişlerimizi almak için geldi.

Bu da bana kendimi toparlamam için bir dakika kazandırdı.

Spoiler: Yeterli zaman yoktu.

Yavaş ve derin bir nefes alarak kendime bunun sadece birkaç iş arkadaşım ve yeni patronumuzla bir öğle yemeği olduğunu hatırlatıyorum.

Maddox'a bakıyorum.

Masanın aşağısındaki adamlardan biriyle futbolla ilgili bir şey konuşuyor ve bana profilini inceleme fırsatı veriyor.

Nefret ediyorum.

Çünkü çok mükemmel.

Kesilmiş yüz kılları. Ve iç bacaklarımdaki hassas deriyi nasıl gıdıkladığını hatırlıyorum.

Pembenin o mükemmel tonu olan dudaklar. Ve sanki tek ihtiyacı benmişim gibi beni öpüşleri.

Maddox dirseğini masaya koyuyor ve ben de ön kolundan eline doğru inen renkli dövmeleri takip ediyorum.

Gevşek bir yumruk şeklinde kıvrılmış, ama Tanrım, çok büyük. Düzleştirse bir yemek tabağı kadar yer kaplar.

Yumruğu biraz gevşiyor ve kendime nefes almaya devam etmem gerektiğini söylemek zorunda kalıyorum. Çünkü gölgeli kütüphanede çırılçıplak üzerimde durmuş, boyunu okşarken nasıl görüldüğünü hatırlıyorum.

Maddox işaret parmağını masaya vuruyor ve gözlerim yukarı fırlıyor. Onunkilerle kilitleniyor.

ON ÜÇ
MADDOX

Dikkatimi tekrar benimle konuşan adama veriyorum ve gülümsememi bastırıyorum.

Hannah'nın savunmasını aşmak düşündüğümde daha kolay olacak.

ON DÖRT HANNAH

Sıcaklık boynuma tırmanıyor ve kendimi menüye bakmakla meşgul ediyorum.

Sakin ol, Hannah. Bir nefes al. Ve sakinleş.

Maddox'u tekrar görmek zorundaydım. O şirketin sahibi ve eğer bugün bir gösterge ise, ofiste olacak. Dün gelmediği için belki her gün değil ama onun yanında normal olmayı öğrenmeliyim.

Bir nefes daha alıyorum ve gözlerimi önümdeki kelimelere odaklıyorum.

Sorun değil.

Her şey yolunda.

Ve eğer Maddox'u sürekli görmek tamamen sefil bir hal alırsa, yeni bir iş bulabilirim.

"Peki ya sizin için?" Dostça bir ses dikkatimi çekiyor ve sunucuyu yanımda buluyorum, içecekler çoktan masaya konmuş.

"Özür dilerim," diye özür diliyorum. Garsonun elinde küçük not defteri var, bu yüzden yemek siparişlerini aldığını varsayıyorum. "Ben..." Menüye bakıyorum ve ilk gördüğüm şeyi okuyorum. "Tavuk Sezar dürüm, lütfen."

"İyi seçim. Bu benim favorim."

Onun gülümsemesi benimkini de ortaya çıkarıyor ve ona menümü uzatıyorum. "Peki ya sen?" Maddox'a dönüyor.

Menüsü çoktan kapanmış çünkü belli ki dikkatini vermiş. O menüyü servise uzatırken ben de Dr Pepper bardağımı kaldırıp bir yudum alıyorum.

Maddox kibarca, "Jambonlu ve peynirli sandviç istiyorum, lütfen," diye soruyor.

Bir saniyemi alıyor.

Her şeyin geri gelmesi için sadece bir saniye.

Ve anlayışla birlikte duygular da gelir.

Çarşamba günü onun adını duyduğumdan beri bastırmaya çalıştığım her duygu. On beş yıldır içimde biriken tüm acı, öfke ve ihanet. Hepsi sanki hiç gitmemiş gibi yerine oturdu.

Ağzım hâlâ Dr. Pepper'la dolu ve yutmaya çalıştığım da boğazım düğümleniyor.

İndirmeyi başardım ama bazı baloncuklar yanlış yere çarptı ve öksürmeme neden oldu.

Tekrar öksürüyorum, fincanımı yere bırakırken gözlerim yanıyor.

Brandon yanımda bana doğru döndü. "Tanrım, Hannah." Yarı gülüyor. "İlk kez mi içiyorsun?"

Sırtımı sıvazlayacakmış gibi elini kaldırıyor ama bana dokunmasını istemiyorum.

Gözyaşlarına boğulmamak için mücadele ederken bile, "İyi," diye boğuluyorum.

Maddox neden benimle böyle oynuyor? En savunmasız olduğum anda ben yokmuşum gibi davranması yeterli değil mi? Bunu yapmaya devam edemez mi? Birlikte geçirdiğimiz o aptal hafta hiç olmamış gibi davranmaya devam edemez mi?

"Hannah?" Maddox'un sesi Brandon'inkinden daha derindir ve mizah içermez.

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum, ikisiyle de göz teması kurmadan.

Kimsenin bana yardım etmesini istemiyorum. Kimsenin bana yardım etmesine ihtiyacım yok.

"Yanlış boruya gitmesinden nefret ediyorum." Brandon yanımda kıkırdıyor.

Boğazımı olabildiğince nazıkçe temizliyorum, dikkatin benden uzaklaşmasını istiyorum. Ve neyse ki Brandon önceki konuşmasına geri dönüyor.

Parmaklarımı gözlerimin kenarlarına dokunduruyorum.

Bir arada tutun.

"Hannah." Maddox bu kez adımı daha sessiz söylüyor. "Hemen döneceğim," diyorum sandalyemden kalkarken.

Masaya yürürken tuvaletlerin tabelasını gördüm, bu yüzden şimdi onlara doğru bir çizgi çiziyorum.

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor. Sonra bir ikincisi geliyor.

Elimi kadınlar tuvaletinin kapısına bastırıp iterek açıyorum.

Lavaboda bir kadın var, ama ben yüzümü eğip en uzak kabine doğru yürüyorum, böylece zihinsel çöküşümü özel olarak yaşayabiliyorum.

ON BEŞ
MADDOX

Hannah'nın tuvalete doğru aceleyle koşarken gözlerini fırçalamasını izlerken suçluluk duygusu mideme oturuyor. Benden uzaklara.

Jambonlu ve peynirli sandviçleri severim ama bunu Hannah'yı kızdırmaktan başka bir nedenle sipariş ettiğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Ama bir öfke kıvılcımı alacağımı düşündüm. Bir çeşit meydan okuma.

Göndermeyi anlamamış gibi davranmasını beklerdim. Ya da belki de hiç hatırlamamasını.

Yüzünün o şekilde düştüğünü görmeyi beklemiyordum. Gözlerinin bu kadar acıyla dolmasını beklemiyordum.

Onu ağlatmak istememiştim.

"Jambon ve peynir sever misin?"

"Evet." Sanki hileli bir soruymuş gibi bana bakıyor.

Sandviçlerden birini uzattım. "Al, üçüne de ihtiyacım yok."

"Bu katta olacağımı nereden bildin?" Hannah üniversite kütüphanesindeki küçük köşemize bakıyor. "Ve beni nasıl yendin?"

Göğsümde memnuniyet çiçekleri açıyor. Bu sefer benden kaçmıyor. "Şanslı tahmin. Ve atlet, hatırladın mı?"

Bana bir şans vermeye karar verdiği anı görüyorum. Hannah öne doğru adım atıyor. Ve ben gülümsüyorum.

Çok uzun zaman önceydi ama sanki yeni olmuş gibi hâlâ gözümde canlandırabiliyorum. Bana hissettirdiklerini hâlâ hissedebiliyorum.

Karşımdaki boş koltuğa bakıyorum. Beni nasıl bu kadar etkilemişti?

"Onun için endişelenmeyin. O dayanıklıdır," diyor Brandon. Ve bu bende onun bilek kemiklerini yumruğumla ezme isteği uyandırıyor.

Çünkü öyle olduğunu biliyorum. Onunla ilk tanıştığımda bileğini burktu, burnunu incitti ve neredeyse bir tabureden düşüyordu. Ve bir kez bile yardım istemedi. Onu havadan kendim almak zorunda kaldım.

Brandon sanki ona bir soru sormuşum gibi omzunu kaldırdı. "Birbirimizi bir süredir tanıyoruz."

Birbirimizi tanıyorduk.

Sanki bir çiftmişler gibi konuşmaya çalışıyor. Ama olmadıklarını biliyorum. Hannah'nın vücut dilinden ondan hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Öyle değil.

Bu geçmişte onunla yatmadığı anlamına gelmez.

Tek yanıtlım "Hmm" oluyor, çünkü bu hıyarın beni gazlamaya çalıştığından oldukça eminim.

Birkaç dakika daha geçer ve suçluluk duygusu endişeye dönüşür.

Gideli çok oldu.

Hannah görüş alanımda belirdiğinde sandalyemi geriye itmeye hazırlanarak bacaklarımı kaydırıyorum.

O kadar güzel ki.

Saçları başının arkasında yüksek bir yerde at kuyruğu şeklinde toplanmış ve bu sayede yaklaştıkça güzel yüzünün tamamını görebiliyorum.

Hannah yanından geçtiği garsonlardan birine gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor.

Ama sahte ya da değil, yaklaşırken gülümsemesini koruyor.

Yanaklarında gözyaşı yok ve makyajı lekeli görünmüyor.

Sandalyesinin arkasına astığı çantasına bakıyorum.

Makyajını düzeltti mi?

Kendini sandalyesine bırakıp gözlerini bana çeviriyor ve ben de onu görüyorum.

Rimeli mükemmel, göz kalemi bozulmamış ama gözleri kan çanağına dönmüş.

Ağlıyordu. Bu

suçluluk duygusu

genişliyor.

Hannah'yı ben

ağlattım.

Ama neden bir sandviçten bahsetmek Ağlamasını mı?

Dişlerimi sıkıyorum.

Bu spekülasyonlar çok saçma. Sadece onunla konuşmam gerek.

ON ALTI HANNAH

Sandalyeme yerleştiğimde Maddox'un bana baktığını hissedebiliyorum.

Onu görmezden gelmek, öğle yemeğinin geri kalanını başka bir yere bakarak geçirmek istiyorum ama kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum.

Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi *aralanıyor* ama ben söyleme diyorum.

Bu konuda bana söyleyebileceği ya da sorabileceği hiçbir şey yok.

şu anki zihinsel durumumu daha iyi hale getirecek bir ayar.

Çenesini kapatıyor ve yeni patronumu sessizce terslediğim gerçeği üzerine stres yapmak için bir saniyem var. Ama sonra dünyadaki en sevdiğim garson ortaya çıkıyor ve herkesin dikkatini yemekle dağıtıyor.

Tabaklar yerleştirilirken tüm yan konuşmalar kesilir.

Kalp ağrısı çeken yanım aç değil. Ama incinmekten çok kızgın hissetmeye başlayan yanım, yemek yememenin sadece dikkatleri üzerime çekeceğini biliyor.

Çatal bıçak takımımı açtıktan sonra peçeteyi kucağıma koyuyorum ve dürümümü alıyorum.

İkinci ısırıkta Brandon, Maddox'a güneş enerjisi endüstrisi hakkında sorular sormaya başladı.

Beşinci ısırıkta, Brandon hariç herkes Maddox'un hafife alınmaması gerektiğini anladı. Pisliğin teki olabilir ama kimsenin aptalı değil.

Maddox tabağından bir kızartma alıyor ve ben de onun süslü jambonlu ve peynirli sandviçinin çoktan gittiğini fark ediyorum.

İlk kez birlikte yemek yediğimizde, ne kadar hızlı yediği konusunda onunla dalga geçmiştim.

Gözlerimin onunkilere kaymasına izin veriyorum ve o da ne düşündüğümü kabul edercesine omzunu silkiyor.

Bu da geçmişimizi hatırlatan bir başka şey, ama bu seferki yemek siparişi gibi beni kalbimden vurmuyor. Bu detay sadece tanıdık geliyor.

Ben öğle yemeğimi bitirirken, Brandon sonraki otuz dakikayı kendi bilgisini *göstermek* için iş arkadaşlarımızın *sözünü* keserek geçiriyor.

Brandon adına utanıyorum ama sorgulama bana daha önce olan her şeyi beynimden atma şansı veriyor.

Maddox siparişini verdikten ve ben can havliyle öksürmeye başladıktan sonra yüzündeki ifade hiç de sahte görünmüyordu. Beni bir sarmalın içine sokmak istediğini sanmıyorum. Sadece anlamıyor. Anlamıyor.

Aramızda bir geçmiş yokmuş gibi davranarak ikimize de iyilik yapmaya çalışıyorum. Onun da aynısını yapmaması için tek bir neden bile düşünemiyorum.

"İlk güneş panelinin 1883 yılında icat edildiğini biliyor muydunuz?"

Maddox, Brandon'a hayatımda gördüğüm en yavaş göz kırpışını yapıyor ve ardından en kısık sesiyle cevap veriyor. "Söylemiyorsun."

Küçük bir kahkaha kopmaya çalışıyor ama onu bastırmak için boğazımı temizliyorum.

Maddox gözlerini bana dikeyyor ama fark etmemiş gibi yapıyorum.

Nedenini anlamasam da bu ikilinin birbirlerinden hoşlanmadıkları açık. Ama Maddox bu konuda daha iyi bir iş çıkarıyor.

moron gibi görünüyorsun.

YEDİ
MADDOX

Grup olarak restorandan çıkıp yandaki otoparka doğru yürürken erimiş Gruyère ve tütsülenmiş jambon midemde bir kaya gibi oturuyor.

Hannah'ya benimle ofise gelmesini söylemek istiyorum. Bunu talep etmek istiyorum, gerçekten. Ama şimdi onu tek başına bırakmak dikkatleri üzerine çeker. Ve beni bırakıp gittiği için hâlâ biraz kırgın olsam da, geçmişimizi iş arkadaşlarımızın önünde ortaya dökmek istemiyorum. Aramızdaki bu mesele sadece ikimizin arasında.

Bazı çocuklar *vedalaşırken* elimi sallayarak kaldırıyorum.

Ofise geri dönmeyi planlıyordum. Ama belki de Olmaz.

Brandon, arabası olması gereken şeyi işaret ederken, "Bu BMW," diyor.

Bana doğru baktığında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Öncelikle, buraya gelirken BMW kullandığını herkesin bildiğinden emin olmak için sol ciğerim üzerine bahse girerim. Bu lanet aletin en az altı kez bundan bahsetmemiş olmasına imkan yok.

İkincisi, cidden bana hava atmaya mı çalışıyor? Para bir bok ifade etmez. Birinin karakteri söz konusu olduğunda değil. Ama ben profesyonel top oynadım. Bir düzine yıl boyunca. İnternette basit bir arama size her yıl ne kadar kazandığımı söyleyecektir.

İpucu: Çok fazlaydı. Hem de çok. Ve akıllıca kullandım. Yatırım yaptım, biriktirdim, birden fazla ev almadım, teknelere ya da diğer aptalca şeylere para harcamadım. Şimdi daha da fazlasına sahibim.

Brandon'a başımı salladım. "İyi araba yapıyorlar."

Her yıl yeni araba almam. Ama bu yıl bir tane aldım.

Aracımın yanında dururken sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Çünkü ben de bir BMW kullanıyorum. Ya da en azından bugün benimkini kullandım; sahip olduğum tek araç bu değil.

Brandon'ın arabası daha pratik, benim iki kapıma karşılık onun dört kapısı var. Ama onunkinden yaklaşık dört kat daha pahalı olmasına rağmen benimki daha eğlenceli.

İki kez baktı ve alt dudağının inceldiğine yemin edebilirim. Kimseyi kullandığı araba için ayıplamam ama Brandon biraz aşağılanmayı hak ediyor.

Belki şirkette bir yakan top maçı ayarlayabiliriz ve ben de yüzüne bir şey fırlatabilirim.

Bu beni daha iyi hissettirirdi. Ve bugün ona bakanlara bakılırsa, onu hedefleyen tek kişinin ben olacağımı sanmıyorum.

Hannah'nın ona kendi atışını yaptığını hayal ediyorum ve bu beni neredeyse sırttırıyor.

Herkes Brandon'ın arabası ile başka bir adamın kullandığı orta boy SUV arasında dağılırken ben arabama binip bekliyorum.

Önce SUV gider, sonra Brandon, sonra da ben çekerim.

Trafik çok kötü değil, bu yüzden caddede ilerlerken bir sırada kalıyoruz.

Ben de herkesle birlikte geri dönmeye karar veriyorum ve takip etmeye devam ediyorum.

Önümüzdeki ışık sarıya dönüyor ve SUV geçiyor ama Brandon tam kırmızıya dönerken duruyor.

Parmaklarımı direksiyona vuruyorum, ışıktan geçmeye çalışmamasına şaşırıyorum. Ve memnunum çünkü yanında Hannah var. Dikkatsiz sürüşüyle onu tehlikeye atarsa, onu utandırmaktan fazlasını yapardım.

Öne doğru eğilerek arka camdan Hannah'yı görmeye çalışıyorum. Ama o ön yolcu koltuğunda oturuyor ve boyu o kadar kısa ki koltuk ve koltuk başlığı tarafından gizleniyor.

Işık yeşile dönüyor ve Brandon'ın arabası ileri doğru sarsılıyor.

Belli ki gaza basmış.

"Kahretsin -" Aptala küfretmeye başlarken ayağımı frenden kaldırıyorum, ama sonra oluyor.

Brandon yeşili atlamaya çalışırken sağdan geçen bir araba kırmızı ışıktaki geçmeye çalışıyor. Ve çarpışıyorlar.

Hannah.

Frene bastım.

Arabamı park edip dışarı fırladığımda kalbim göğsümde acıyla çarpıyor.

Kavşağı kapatan iki arabaya doğru koşarken kapımı açık bırakıyorum.

İki araç da durdu. Duman yok. Yangın yok. Ama yine de nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Ayakkabılarım yolun sert yüzeyine çarpıyor. Beş adım daha.

Üç. Bir.

Yolcu kapısının koluna asılıyorum ama açılmıyor.

Eğilip pencereden Hannah'nın kocaman gözlerine bakıyorum. "Benim için kapıyı aç."

Başını sallıyor ama hareketleri çılgınca ve dudakları titremeye başlıyor.

Yanımda, diğer araçtan birinin indiğini duyuyorum. Şoför olmalı, ama onlara hiç dikkat etmiyorum.

"Bebeğim." Parmağımı cama bastırıyorum, onu kapı koluna bakmak için. "Kapıyı aç."

Hannah'nın ötesinde bir hareketlenme olur ve Brandon emniyet kemerini çözüp kapı koluna uzanır.

O kendi kapısını açar açmaz diğer kapıların açılma sesini duyuyorum ve Hannah'nın kapısını sarsarak açıyorum.

"İyi misin?" Yanına çömelıyorum.

"Evet." Yutkunuyor.

Sol elimi denge için kapının pervazına koyuyorum ama sağ elimi kalçasına dayayarak burada olduğumu hissettiriyorum.

Ön tamponların yanında bağırışmalar başlar, diğer sürücünün de Brandon kadar asabi olduğu bellidir.

Arabanın içine biraz daha eğildim ve arka koltukta oturan ikisine baktım. "Siz iyi misiniz?"

İkisi de başını sallıyor.

"Biriniz polis çağırırken diğeriniz de dışarıdaki Dipshit'in yumruk yumruğa kavga etmesini engelleyebilir mi?" Başımı eğerek Brandon ve diğer sürücüye doğru işaret ediyorum, onlar hâlâ hasar görmüş birkaç tampon yüzünden birbirlerine bağırıyorlar.

Her ikisi de arabadan çıkarken adamlardan biri "Biz ilgileniyoruz" diye cevap veriyor.

Onlar gittikten sonra bacağını nazikçe sıkıp adını söylüyorum. "Hannah."

Dalgalı bir nefes çekerken gömleğinin yumuşak malzemesi titreşiyor.

"Bebeğim, arabadan çıkman gerekiyor." Ona böyle seslenerek kötü anıları tetiklemek istemiyorum ama aşinalık onu etkiliyor gibi görünüyor. "Kemerini çözeceğim, tamam mı?"

"Yapabilirim," diye fısıldıyor neredeyse.

"Yapabileceğini biliyorum." Elimi kalçasından kaldırıp kucağına uzanırken ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Kemer klik sesi çıkarıyor ve tokayı kaldırıp yavaşça geri sarmasına izin veriyorum.

Hannah bana göz kırpmıyor.

Elimi tekrar kalçasına koyuyorum. "Beni zorlarsan seni bu arabadan çıkarırım ama bunun olay yaratacağından eminim."

Uzaktan siren sesleri geliyor ve St. Paul şehir merkezinin ortasında olduğumuz düşünüldüğünde, polisin müdahalesinin hızlı olması sürpriz değil.

Hannah nefes veriyor ve sesi daha istikrarlı çıkıyor. "Tamam." Çenemi eğiyorum. "Tamam, seni taşımamı ister misin?" Ağzı seğiriyor.

"Tamam, tırmanabilirim."

"Eğer dileğin buysa." Kendimi ayağa kaldırırken dizlerim çatlamıyormuş gibi yapıyorum. "Hadi gel." Elimizi uzattım.

Bir an için beni itmesini bekliyorum ama bunun yerine Hannah avucunu benimkinin içine yerleştiriyor.

Arabadan inerken elini sıkıca kavriyorum ve bana bakmadan önce kendini dengelemek için bir saniyesini alıyor.

"Teşekkürler." Parmakları titriyor.

"Gerçekten iyi misin? Yaralanmadın mı?"

Hannah başını sallamaya başlıyor ama ben boştaki elimi uzatıp boynunun yan tarafına koyarak hareketini durduruyorum. "Bunu yapmadan önce vücuduna dikkat et. Doğru hissetmediğin bir şey var mı?"

Boynundaki deri o kadar yumuşak ve sıcak ki yüzümü ona bastırmak istiyorum.

Beni dinleyen Hannah başını tekrar sallamadan önce yavaşça boynunu ve omuzlarını hareket ettiriyor. "Hiçbir yerim acımıyor," diyor bana.

"Söz mü?"

Başını sallarken dudaklarını birbirine doluyor.

İsteksizce elimi boynundan indiriyorum.

"Ben sadece... Bunun beni neden bu kadar korkuttuğunu bilmiyorum." Hannah tutmadığım elimi kaldırıyor ve onu izliyoruz

Gözlerini tekrar benimkilerle buluşturmadan önce titriyor.
"Daha önce hiç araba kazası geçirmediim."

Artık bakışlarımdan kaçmamasını
seviyorum. Bunun korktuğu için
olmasından nefret ediyorum.

"Bunu sonuncusu yapalım, olur mu?" Parmaklarını
sıkıyorum.

Başını sallıyor ve bir gülümseme oluşmaya başlıyor,
sonra kırılıyor ve bir nefes daha çekiyor.

"Şşş." Elimi tekrar boynuna götürüyorum.

"Özür dilerim." Hannah elinin tersiyle yanaklarına
vuruyor.

"Korkmak sorun değil, ama sen iyisin."

Burnunu çekiyor. "Bu aptalca."

"Aptalca değil." Dürtüye boyun eğerek başparmağımı
boğazının sütununda hafifçe aşağı yukarı hareket
ettiriyorum. "Sarılmak ister misin?"

Yan tarafa bakarken bir damla gözyaşını daha siliyor.
"Muhtemelen yapmamalıyım."

Ofisimizdeki üç adam sadece birkaç metre ötede,
arabanın ön tarafındalar. Ve iki polis arabası kavşakta
durmak üzere.

"Sadece bir çalışanı rahatlatıyorum." Mantıklı görünmeye
çalışıyorum. "Sorun değil, değil mi?"

Hannah yine burnunu çekiyor ama gözlerindeki ışık biraz
olsun geri geliyor. "Brandon'a da sarılacak mısın?"

Bir kahkaha attım. "Eğer o isterse." Sonra başımı yana
eğiyorum. "Gerçi onu gereğinden biraz daha fazla
sıkabilirim."

Bir kez daha burnunu çekiyor, sonra Hannah elimi
bırakıp bana doğru adım atıyor.

Sadece bana doğru adım atıyor.

Kollarımı omuzlarına ve sırtının üst kısmına dolayarak
onu kendime yaklaştırıyorum. Onu kendime doğru
tutuyorum.

Hannah yanağını göğsüme yasladı ve ellerini sırtıma
bastırdı, avuç içleri göğsümün iki yanında

Omurga.

Başının üstünü öpmek istiyorum. Burnumu saçlarına bastırmak ve kokusunu içime çekmek istiyorum.

Ama izlendiğimizi biliyorum ve Hannah muhtemelen ona sarılmanın uygunsuz olabileceği konusunda haklıydı. Ama o benim çalışanım ve az önce travmatik bir olaya karıştı. Eğer sarılmak onu daha iyi hissettirecekse, o zaman ona sarılacağım.

Derin bir nefes alıp verirken sırtı kollarımın altında genişliyor. "Teşekkürler Maddox."

Vücutlarımız zaten aynı hizada, ama yine de onu daha sıkı sıkıyorum.

Çünkü on beş yıldır ilk kez Hannah Utley benim adımı söyledi.

SEKİZ HANNAH

Maddox etrafımı sarıyor.

Onun kokusu. Sıcaklığı. Onun gücü.

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde ellerimi sırtının alt kısmına daha sert bastırıyorum.

Ona hiç sarılmamalıydım. O

benim değil.

Bu şekilde değil.

O benim Patron. Ya da benim patronun patronun Patron. Hayır. Erkek arkadaşım.

I al başka bir derin nefes al. onun

erkeksi Kokuyu, rahatlığı içime çekiyorum.

Kalbim hâlâ hızlı atıyor ama artık ağlayacakmışım gibi hissetmiyorum.

Ben iyiyim.

Fiziksel olarak tamamen

iyiyim. Kimse yaralanmadı.

Zar zor hareket

ediyorduk. Ama...

Bilmiyorum.

Hayatım bir anda gözümün önünden geçmedi. Böyle bir şey için her şey çok hızlı bitmişti. Düşünecek zaman yoktu.

O anlardan hemen sonraydı.

Hareket durduğunda ve araba sessizleştğinde. O sessizlik anı.

Bunu hatırladığımda içimi bir titreme kaplıyor ve sırtımdaki büyük avucu omurgamda aşağı yukarı kayıyor.

"Şşş. İyisin." Sesini bir kulağımda hissederken diğerinden duyabiliyorum.

Ona karşı başımı sallıyorum.

Eli enseme avuçlamadan önce tekrar sırtımda aşağı yukarı hareket ediyor. "İyisin, bebeğim."

Bebe

ğim.

Gah.

Yanımızda bir gırtlak sesi duyuluyor ve ben gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, gözlerimi kapattığımı fark etmiyorum.

"Böldüğüm için özür dilerim Bay Lovelace." Polisin gözleri önce bana, sonra Maddox'a kaydı.

Maddox'u ölümüne kavrayışımı serbest bırakıyorum ama kollarını üzerimden indirmeden önce bir an daha bekliyor.

"Bana Maddox de."

Kendimi bu konuşmaya dahil etmek istemediğim için küçük bir adım atıyorum.

"Minnettarım." Polis başını eğerek arkamdaki Brandon'ın arabasını işaret etti. "Bu aracın sahibi sizin onun işvereni olduğunuzu söylüyor."

İlk defa hasara bakıyorum. Oldukça az.

Ön köşe diğer arabanın ön köşesiyle birleşmiş. Tamponlar ezilmiş ve farlar kırılmış ama sanırım ikisi de hala sürülebilir durumda.

Ellerim yine titremeye başladı.

Tanrım, neden bu konuda bebek gibi davranıyorum?

Araba kazasında yaralanan kimseyi tanımıyorum. Hiç kötü bir tanesine şahit olmadım. Ama bununla ilgili bir şey beni sarstı.

Yanımda Maddox elini hareket ettiriyor, yanından birkaç santim uzakta tutuyor ve avucunu yukarı çeviriyor.

Bana elini uzatıyor.
Ona bakarken gözlerimin arkasında bir başka gözyaşı dalgasının biriktiğini hissediyorum.
Onu almamalıyım.
Ondan herhangi bir teselli almama izin vermemeliyim. Bir amacı yok.
Rakamlar tutmuyor. Burada iyi bir sonuç yok. Ama... belki sadece bir an için.
Elimi kaldırıyorum ve avucumu onunkine sürüyorum.
Maddox, parmakları benimkilere dolanırken memurla konuşmasını kesmiyor.
Bu çok basit bir şey.
Yine de çok fazla gibi geliyor.
"Hanımefendi?" diyor polis memuru, belki de daha önce söylemiş gibi. Gözlerimi kırıştıtararak polise bakıyorum.
"Özür dilerim, ne dediniz?"
"Sadece iyi olup olmadığını soruyorum. Sen de arabadaydın, değil mi?" diye sorar.
"Evet, hayır, ben iyiyim." Boştaki elimi topal bir el sallamak için kaldırıyorum. "Sadece biraz sersemledim."
Polis başını salladı ve Maddox'la konuşmaya devam etti. Dinleyemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. Elimin arkasında yavaşça bir daire çizen Maddox'un başparmağına odaklanmıştım.
Ben tamamen iyiyim.
Derin bir nefes alıyorum. *Onun yardımına ihtiyacım yok.* Nefes veriyorum.
Tamam, sadece bir dakika daha rahatla.
Bakışlarımı tamponların ötesine kaldırdığımda Brandon'ın arabasının önünde durduğunu ve kollarını kavuşturmuş Maddox'a baktığını görüyorum. Daha doğrusu birleşmiş ellerimize.
Yakalanmak istemediğim için parmaklarım tutuşunu gevşetmeye başlıyor ama Maddox beni daha sıkı tutuyor.
Ona baktığımda hâlâ polisle konuşuyordu ama

parmaklarını gevşetmiyordu.

"Kapısı açık olan sen misin?" diye sorar polis.

Dönüyorum ve Maddox'un arabasını kastettiğini görüyorum, sürücü kapısı sonuna kadar açık, şeritte rölantide duruyor.

"Evet," diye onaylıyor Maddox.

Polis etkilenmiş gibi bir ses çıkarır. "Olayı yazmak için ihtiyacım olan tüm bilgilere sahibim. Her iki araba da bana sürülebilir görünüyor, bu yüzden herkesi dışarı çıkaracağım ve sigorta şirketleriyle temasa geçeceğim."

"Kulağa hoş geliyor." Maddox başını sallar.

Memur uzaklaşırken Brandon ve diğer iki iş arkadaşımız bize doğru yürüdüler.

"Siz iyi misiniz?" Maddox üçlüye bir bütün olarak sorar. Hepsi onaylarcasına başını sallar.

Maddox bana bakıyor ve elimi bırakıyor, sonra elini omzuma koyuyor. "Şimdi daha dengeli hissediyor musun?"

Yaz günü neredeyse çok sıcak olmasına rağmen, elim onun tutuşu olmadan üşüyor.

Ama bu hamle çok zekice. Deha seviyesinde bir düşünce. Çünkü Brandon'ın baktığını gördüğümde yapmak istediğim gibi elimi onunkinden çekmiş olsaydım, bu bir suçluluk duygusu gibi görünecekti. Ama şimdi sadece endişeli bir patron gibi görünüyor. Belki de tek kadın olan beni kontrol ederek biraz kadın düşmanlığı yaptı. Ama hakkını yemeyelim, yardıma ihtiyacım varmış gibi davranan tek kişi bendim.

"Ben iyiyim." Normal davranmaya çalışarak diğer üçüne bakıyorum. "Kusura bakmayın. Ben sadece..." Omuzlarımı kaldırıyorum, Maddox'un eli hâlâ orada. "Çıldırıdım."

"Kesinlikle anladım." Adamlardan biri kıs kıs gülüyor. "Brandon'ın araba kullanması bana da öyle geliyor."

"Bu benim hatam değildi!" Brandon ellerini havaya kaldırır. "Eğer o şerefsiz -"

"Sakin ol," diye güler ikinci adam. "Sadece seninle dalga geçiyor."

"Her neyse," diye homurdanır Brandon. "Polis gidebileceğimizi söyledi, hadi gidelim."

Maddox elini omzumda tutuyor. "Geri dön ve hafta sonu için ofisten neye ihtiyacın varsa al,

sonra eve gideriz. Herkes için erken bir gün olacak."

"Teşekkürler, Patron Adam." İlk adam sırtıyor.

"Bugün daha fazla heyecandan kaçınmaya çalışıyorum. Ama sakın olun, bol bol su için ve eğer herhangi biriniz ağrımaya başlarsa doktora gidin." Eli omzumdan sırtımın üst kısmına doğru kayıyor ve küçük bir baskı uyguluyor. "Tamam mı?"

"Evet. Tamam." Brandon kaşlarını çatarken iki adam da aynı fikirde. "H a d i , Hannah." Brandon başını onunkine doğru

Araba. "Hadi gidelim."

Aracına geri dönme düşüncesi avuç içlerimi karıncalandırıyor.

"O benimle." Maddox'un ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Benim de tartışmaya hiç niyetim yok. "Daha fazla almayı teklif ederdim ama arabam sadece iki kişilik."

Diğer çocuklar dikkatlerini Maddox'un pahalı görünümlü spor arabasına çevirince Brandon'ın kaşları çatılır.

Maddox'un beni aracına doğru yönlendirmesine izin vermeden önce, "Ofiste görüşürüz," diyorum.

İki adım sonra, uzaklaşırken eli sırtımı bıraktı. Ama bir dakika sonra geri döndü ve çantamı bana uzattı.

"Oh, teşekkürler." Birimizin hatırlamasına sevindim. Maddox sadece bir cevap mırıldandı.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum - Maddox Lovelace ile aynı arabaya binmek - ama kendimi Brandon'ın arabasına binmeye zorlamaktan daha az kötü bir fikir gibi geliyor.

Bütün bu karmaşanın iyi tarafı ne? Bir daha Brandon'la yolculuk etmek zorunda kalmayacağım. Çünkü hala travma geçirdiğimi iddia edeceğim.

Yine de anlayın. Brandon'ın öğle yemeği teklifini sırf Maddox'tan uzaklaşmak için kabul ettiğim bir seferinde, ilkiyle bir araba kazası geçirdim ve ardından ikincisiyle tek başıma yolculuk ettim.

Maddox beni yolcu kapısına doğru götürüyor ve kapıyı açmak için yanımdan uzanıyor.

Arabası yere yakın oturuyor, bu yüzden aniden yorulan bedenimin koltuğa düşmesine izin verdim.

"Kemerlerinizi bağlayın," diye emrediyor Maddox.

"Tamam anne," diye cevap veriyorum alışkanlıkla, kayışa uzanırken bile.

Maddox kapımı kapatmadan önce, "Annen değil," diye homurdanıyor.

Renkli ön cam tarafından korunan arabasının önünden geçerken onu izliyorum.

Gerçekten inanılmaz görünümlü bir adam.

Boy. Yapısı. Kendini tutuş şekli.

Annem değil, gerçekten.

Maddox tam bir baba

adayı.

Açık kapısına yaklaşırken, ofisimde ona Bay Lovelace dediğimi hatırlıyorum ve yanaklarım ısınmaya başlıyor.

Şımarıklık olsun diye söyledim. Çünkü onu terslemek istedim. Ama ağzımdan çıkar çıkmaz, ona eskiden böyle seslendiğimi hatırladım. İlk öpüşmemiz sırasında.

Maddox koltuğuna tırmanırken araba vites değiştiriyor ve çıkardığı homurtuyu kaçırmıyorum.

Bir şey söylemek için neredeyse ağzımı açacaktım. İyi olup olmadığını sormak için. Bir ömür boyu mücadele ettikten ve mücadele edildikten sonra eklemlerinin nasıl dayandığını soruyorum. Ama sormuyorum. Bu beni ilgilendirmez.

Onun rahatlığı... güzeldi. Ve takdire şayandı. Ama kendimi onun içinde kaybetmeye izin veremem.

Beni ne kadar kolay unuttuğunu unutamıyorum.

Sadece bu düşünce bile kalbimin etrafındaki duvarlara ilk tuğlayı koymak için yeterli.

Maddox az önce bana çok iyi davrandı. Ama ondan önce de tam bir şerefsizdi.

NINETEEN MADDOX

Ben vitesi boşa aldığımda Brandon'ın arabası çoktan uzaklaşmıştı.

Yeşil ışık yanıyor ama ben yine de yavaş hareket ediyorum, geçmeden önce kavşağı kontrol ettiğimden emin oluyorum.

Hannah yanımda sessiz duruyor, yüzü pencereden dışarı bakıyor.

Parmaklarım direksiyonun etrafında seğiriyor.

Ona ulaşmak istiyorum. Elimi kalçasına koymak ya da parmaklarımızı tekrar dolaştırmak.

Onu bana karşı hissetmek istiyorum. Ellerinin sırtıma bastırıldığını, beni yakın tuttuğunu hissetmek.

Aramızdaki geçmişi silmek istiyorum. Şüpheleri. İncinmiş duyguları.

Eğer şimdi tanışsaydık, yollarımız bundan önce hiç kesişmemiş olsaydı, onu yine de isterdim. Buna hiç şüphe yok.

Ama şimdi onunla on beş yıl önce yaptığı şey hakkında yüzleşmenin zamanı değil. Artık titremiyor olabilir, ama adrenalin çarpması yakında vuracak - eğer henüz vurmadıysa.

Boğazımı temizliyorum. "Ofisten bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hmm?" Hannah sonunda başını çevirip bana baktı.

"Ofis. Bir şeye ihtiyacın var mı?" Göz ucuyla bakıyorum çatık kaşlarına baktı. "Seni eve bırakayım."

"Sen..." Başını iki yana sallar. "Hayır. Buna gerek yok."

"Sadece bir kaza geçirdin," diye açıklamaya çalışıyorum ama o yine başını sallamaya başladı bile.

"Ben iyiyim." Hannah dikkatini ön camdan dışarı çevirir. "Yardımanız için teşekkürler. Ama arabamı burada bırakmak istemiyorum."

Sanki canı yanıyormuş gibi *yardım edin* diyor ve içimi bir öfke dalgası kaplıyor.

"İhtiyacın olanı aldın, yani işin bitti." Nefesimin altında söylüyorum ama aramızdaki gerginliğin yerine oturduğunu hissedebiliyorum.

Ama inkar etmiyor. Tartışmıyor. Bana bağırıyor ya da bir sandviçin onu neden ağlattığını anlatmıyor. Bana tek gerçek aşkıymışım gibi sarıldıktan birkaç dakika sonra beni nasıl dışladığını açıklamıyor.

O hiçbir şey yapmıyor.

Bu yüzden son üç dakikayı büyük bir sessizlik içinde geçirdik.

Tamam. Beni tanımıyormuş gibi davranmaya devam etmek istiyorsa, sorun değil.

Binamıza ulaşip yeraltı otopark rampasına döndüğümüzde sinyal lambasını yakıyorum.

"Ben ikinci seviyedeyim," diyor Hannah çok sakin bir şekilde.

Birinci kattaki özel yerime çekip onu asansöre bindirmek geçiyor içimden. O kadar cazip geliyor ki, ayrılmış yerlere yaklaşırken biraz daha yavaşlıyorum, ama ayağım frenden kalkıyor.

Ben bir hıyarım ama o kadar da hıyar değilim, bu yüzden ikinci kata inen dairesel yolu takip ediyorum.

İlk birkaç araba sırasını geçtikten sonra sinirim daha da artıyor. "Arabayı göstermek ister misin? Yoksa sır olarak saklayabilmen için seni ortada mı bırakayım?"

"Burası iyi," diye tersliyor.

Hannah, ben hâlâ arabayı kullanırken emniyet kemerini çözecekmiş gibi vücudunun diğer tarafına uzanıyor.

Elimi uzatıp bileğini kavrarken ayağımı frene basıyorum.

Koltuğun içinde sarsılırken bir şaşkınlık gıcırtısı çıkarır.

Vücudumu onunkine doğru çevirirken ayağımı frende tutuyorum. "Senin derdin ne lan?"

Ağzı açık kaldı. "Affedersiniz?"

"Az önce lanet olası bir araba kazası geçirdin," diye homurdandım. "Yoksa onu da mı unuttun? Çünkü ben unutmadım."

O panik hala içimde. İçinde bulunduğu arabanın ona çarptığını gördüğümde kalbimin nasıl durduğunu.

Hiç böyle bir korku

hissetmemiştim. Bundan

hoşlanmadım.

"Ben iyiyim amına koyayım." Hannah bileğini kavrayışıma karşı sarsılıyor.

"Hayır, lanet olası değilsin." Geri çekildim.

Daha iri ve güçlü olduğum için ve bunu kastettiğim için, vücudu hareketle birlikte bükülüyor ve onu benimle yüzleşmeye zorluyor.

Ve sonra yapabileceğim tek şeyi

yapıyorum. Dudaklarımı

onunkilere bastırdım.

Onu öperim.

Hannah Utley'i hayatıma geri döndüğünden beri beni zehirleyen tüm öfke, tutku ve ihtiyaçla öpüyorum.

Sanki onu düşünmeyi hiç bırakmamışım gibi

öptüm onu. O da beni öpüyor.

YİRMİ HANNAH

Ağzım açıldı. Dudaklarım ayrılıyor, onu içeri alıyorum.

İstemiyorum.

Maddox'u öpmek istemiyorum.

Ama öpmek zorundayım.

Onun tadına bakmalıyım.

Bana verdiği şeyi almalıyım. Dili
ağzımı işgal ediyor.

Yavaş bir şey yok. Yumuşak
bir şey yok. Tatlı bir şey yok.

Hepsi sıcak.

Maddox ateş gibi.

"Tadı hâlâ portakal gibi," diye mırıldanıyor dilini
benimkine doğru kaydırmadan önce.

Cevap niteliğinde bir ses boğazımı tırmalıyor.

Dudaklarının ağzıma karşı bir gülümsemeye
dönüştüğünü hissediyorum, benden bir ses çıkarmanın
verdiği kendini beğenmişliği hissedebiliyorum.

Ben de dilinin ucuna dişlerimi geçirdim.

Bileğimi bırakıyor ama ben daha kıpırdayamadan
ensemden kavrayıp beni kendine daha sıkı çekiyor,
dudaklarını kullanarak ağzımı daha da açmaya zorluyor.

Ve lanet olsun, çok iyi hissettiriyor.

Ellerim ona uzanıyor, göğsünü buluyor.

Parmaklarım gömleğini kavırıyor, büküyor ve onu daha yakına çekiyor. Benim büyük Maddox'um.

Maddox.

Nefesim kesiliyor.

O benim değil.

Gömleğindeki tutuşumu bırakıyorum ve ellerimi birkaç santim daha yukarı kaydırıyorum.

Ağzımın içinde inliyor ve beni bir saniye daha öpmesine izin veriyorum. Bir kalp atışı daha.

Sonra göğüs kıllarını çekiyorum. Sertçe.

Umduğum gibi, Maddox geri çekilip beni serbest bırakıyor.

O toparlanamadan kemerimi çözdüm ve kapıyı arkamdan çarparak arabadan çıktım.

YİRMİ BİR
MADDOX

Lanet olası sürtük.

Sanki onu görünmez yapacakmış gibi başını eğerek bir sıra arabanın arasında kayboluşunu izliyorum.

"Pekâlâ, Hannah." Elimi ağrıyan sikimin üzerine bastırıyorum. "Böyle olacak."

Ani bir gülme isteğiyle ayağımı frennden çekip ileri doğru yuvarlanıyorum.

YİRMİ İKİ HANNAH

Benim olmayan bir arabanın önünde çömelmiş, Maddox'un gitmesini bekliyorum çünkü arabam katın karşı tarafına park edilmiş, vajinamın şıfıntısına lanet ediyorum.

Motor sesleri azalıyor ve arabanın üzerinden baktığımda Maddox'un gitmiş olduğunu görüyorum.

Ayağa kalktım, kıyafetlerimi düzelttim ve tahrik olmamış gibi davrandım.

YİRMİ ÜÇ HANNAH

Bu haftayı yeni ofisime alışarak ve aynı zamanda her geceyi yeni iş başvurularında bulunarak geçirmek garipti.

Ama en iyisi bu. Bir zorunluluk.

Maddox'u her gün görmesem bile, tüm bu stres beni sürekli geriyor.

Bugün yine ofisime gireceği gün mü?

Buzdolabından öğle yemeğimi almaya gittiğimde dinlenme odasında olacak mı?

Kapılar açıldığında asansörün içinde mi olacak?

Cidden çok fazla. Masamda TUMS bulundurmaya başladım çünkü yemin ederim hazımsızlık çekmeye başlayacağım.

Saate bakıyorum ve beşi birkaç dakika geçtiğini görüyorum.

Bir kişi, sonra iki kişi, sonra bir başkası kapımın önünden geçti.

Haftalık projelerim tamamlanmış ve erteleyecek bir şey kalmamışken, avucuma birkaç turuncu Tic Tac sıkıştırıyorum. Ve onları ağzıma attığımda, hiç düşünmüyorum

Maddox'la öpüşmem. Diğer her şeyi mahvettiği gibi bunları da mahvetmeyecek.

Maddox'un arabasından indiğimden bu yana tam bir hafta geçti ve o zamandan beri onu iki kez gördüm. İlki, ben öğle yemeğimi buzdolabına koyarken kahve almak için içeri girdiğinde dinlenme odasının karşısındaydı. Neyse ki başka bir çalışan kupaların yanında duruyordu ve Maddox'a selam vererek dikkatimi dağıtmamı sağladı. İkinci seferde ise kadınlar tuvaletine doğru yürüyordum. Maddox farklı bir yönden geliyordu, muhtemelen gideceğim yerin y a n ı n d a bulunan erkekler tuvaletine gidiyordu. Onu geçmek için adımlarımı uzattım ve aynı anda çıkmayacağımızdan emin olmak için tuvaletlerden birinde gereğinden uzun süre oturdum.

Bu şekilde yaşayamam.

Tic Tac'larımı bir TUMS ile takip ediyorum.

Başka bir iş arkadaşı grubu yanımdan geçiyor ve daha fazla gecikemeyeceğimi biliyorum.

Ayağa kalkıp eteğimi düzelttim.

Kimse parti için şık giyinmemiz gerektiğini söylemedi ama ben en sevdiğim pileli eteğimi giymeye karar verdim. Zeytin yeşili ve dizlerimin hemen altında bitiyor, ancak bir tarafında uyluk ortasına kadar bir yırtmaç var. Yani hala işe uygun ama çok da matruşka değil.

Ve eğer en iyi sütyenimi ve kepçe yakalı kirli beyaz kısa kollu gömleğimi giydiysem, bu sadece iyi eşleştikleri içindir.

Ayakkabılar için de aynı şey geçerli. Dolgu topuk biraz yüksek olabilir ama suni deri gömleğimle mükemmel uyum sağlıyor. Yani çok zorlamıyor; sadece uyum sağlıyor.

Ancak kapıdan içeri adımımı attığımda, sıkışan ayak parmaklarım bana bu ayakkabıları neden işe giderken giymediğimi hatırlatıyor.

"Hey, Hannah."

Elimi kaldırıyorum ve asansörlere doğru giden iki proje yöneticisine katılıyorum.

"Partiye hazır mısın?" diye şaka yapıyor diğeri.

"Süper hazır." Yalanı duymalarına izin verdim. "Ama sonra hafta sonunun geri kalanında eşofmanlarım ve kanepem olacak."

Gülüyor. "Değil mi?"

İlk kadın çağrı düğmesine basmak için önümüze geçti. "Genelde şirket partilerinden nefret ederim ama bu hafta MinneSolar çalışanlarından bazılarıyla tanıştım, bu yüzden aslında bunun için heyecanlıyım."

İkinci proje yöneticisi, "Sebebi buymuş gibi davranabilirsiniz ama sadece *Mad Dog Maddox*'a bakmak için bir bahane aradığınızı biliyorum," diye şaka yapıyor.

"Dava et beni." İlk kıs kıs güler. "Ve sen de bakmayacakmışsın gibi davranma."

"Doğru."

"Ama tüm bu yolculuk olayı da oldukça havalı," diye devam ediyor ilki.

Kapılar kayarak açıldı ve hepimiz asansöre bindik.

Bu hanımları tanıyorum çünkü birkaç yıl birlikte çalıştık ama onları *tanımıyorum, bilmiyorum*. Bu yüzden patron hakkında böyle konuştuklarını duyunca biraz şaşırdım. Ama yine de Maddox çok seksi. Belki de hiç şaşırmamalıyım.

"Bekle, Hannah, olay olduğunda sen arabada değil miydin?"

"Özür dilerim." Ona garip bir gülümseme verdim. "Ne diyordun?"

"Cuma beyni. Bu partiye en az bizim kadar senin de ihtiyacın var." Sırıttıyor. "Maddox'un geçen haftaki kaza yüzünden arabaya binmiş olabileceğini söylüyordum. Ve senin de arabada olduğunu duyduğumu hatırladım."

"Evet, öyleydin." Ses tonumu hafif tutuyorum. "Brandon'ın arabasını tamir ettirdiğini duydum. Ya da tamir ettiriyormuş. Onun gibi bir şey."

Gözlerini deviriyor. "Bütün hafta yemekhaneden kaçtım, böylece onun bu konu hakkında konuşmasını dinlemek zorunda kalmayacaktım."

Kendimi durduramadan bir kahkaha attım.

O bana kaşlarını kaldırınca ben de omzumu kaldırdım.
"Benim de aklıma aynı fikir geldi."

"Senden hoşlandığımı biliyordum."

Taksi yavaşlar ve binanın en üst katındaki kapılar açılır.

Bana en yakın olan kadın bir ıslık çalıyor. "İlk durak, bar."

Planı kabul ederek onları geniş odanın içinde takip ediyorum.

Buraya hiç çıkmadım ama bir tür etkinlik alanı olduğunu biliyordum.

Tavanda hareketli duvarlar için raylar var, bu da bana insanların burayı sadece partiler için değil, konferanslar ve toplantılar için de kullandığını söylüyor. Ama bu gece bir parti var.

Müzik çalıyor ve güneş hâlâ tepede olmasına rağmen ışıklar kısılmış, her duvarı kaplayan renkli camların arasından parlıyor.

Bar dümdüz ileride, odanın her iki yanında yemek masaları bulunuyor. Alçak ve yüksek masaların bir kombinasyonu da mekânın her yerine dağılmış durumda. Servis elemanları etrafta dolaşıp tabakları temizliyor.

Proje yöneticilerinden biri elini kaldırıyor ve gülerek uzak köşeyi işaret ediyor.

Baktığımda kaşlarımın kalktığını hissediyorum.

Barbie bebek kutusuna benziyor, sadece içinde birden fazla kişinin durabileceği kadar büyük ve sarı, bir tarafı açık ve önü şeffaf bir şeyden yapılmış.

Bar kuyruğunda durduk, ben de kendimi kutuya doğru yönelttim.

Bir tür fotoğraf kabini, ancak önünde gerçek bir fotoğrafçı var ve şeffaf malzemenin üzerinde büyük harflerle MinneSolar, MVP ve Dream Team kelimeleri yazıyor.

İki kişi kutunun içine girdiğinde, imgeler bir araya gelir.

Dergi kapağına benziyor.

"Zekice, değil mi?" Maddox'un sesi arkamdan geliyor.

Onunla konuşmak istemediğim için başımı sallıyorum ve neyse ki iki proje yöneticisi onunla nereden yaptırdığı hakkında konuşmaya başlıyor.

"Hey, araba servisi için teşekkürler." Bayanlardan biri Maddox'a gülümsüyor. "Bu harika bir fikir."

Çenesini eğdiğini görmek için yukarı bakıyorum. "Rica ederim. Geçmişte onları kullandım ve iyi sonuç verdi. Kimse iemeyecekse açık barın ne anlamı var?"

"Dinle! Hear!" Birisi yanımızdan geçerken birasını kaldırıyor.

Birkaç gün önce hepimize bir e-posta geldi ve bu gece bir şeyler içmek isteyenleri işe ücretsiz götürüp getirecek bir kayıt formu ile içki içmeyen ve ofise kendi arabasıyla gidip gelmeyi tercih edenler için yirmi dolar yazıyordu. Sarhoş olmayı planlamıyorum ama Maddox'un parasıyla birkaç bedava içki geri çevrilemeyecek kadar cazipti.

Biz nden gidiyoruz ve bayanlar barmene siparişlerini vermek için arkalarını dönüyorlar.

"Senin zehrin ne?" Diğer kadınların ilgisini ekmişken Maddox'un bana sorduğunu biliyorum.

"Genelde şarapla bitiririm." Ses tonumu rahat tutmaya çalışıyorum, sanki onu son gördüğümde lanet olası yüzümü pmyormuş gibi. "Sen mi?"

"şarap iyidir." Gözlerinde ne yapacağımı bilmediğim bir parıltı var. "Ben viskiyi tercih ederim."

Önümdeki kadınlar kenara çekildi ve sipariş sırası bana geldi.

Barın arkasındaki tezgâhta içki şişeleri, bira kutuları ve seçeneklerin sergilendiği  şarap şişesi sıralanıyor. şarap şişelerinin üzerindeki etiketi buradan okuyamıyorum, bu yüzden sadece bir bardak beyaz istiyorum.

"Ya sizin için, efendim?" diye soruyor barmen ve Maddox'un yanıma gelmesine neden oluyor.

"Bir bardak buzlu Perro Rabioso lütfen."

Barmen sırtıyor. "Mantıklı."

Önce benim kadehimi doldurmasını izliyorum - gerçek bir şarap kadehine - sonra önünde kızgın görünümlü bir köpek olan kahverengi bir sıvı şişesini alıyor.

Ve sonra aklıma geldi.

"Bu senin, değil mi?" Maddox'a bakmak için başımı eğiyorum.

Barmenden iki içkiyi de alıp şarabı bana uzatırken ağzının kenarı yukarı kalkıyor. "Evet, bu benim."

Parmaklarımı kadehin sapına doluyorum ve o da kadehlerimizi nazikçe tokuşturuyor.

Ona verecek bir cevabım yok, bu yüzden kadehimi kaldırıp bir yudum alıyorum.

"İyi mi?" diye soruyor.

Bir yudum daha alıyorum. "Sorun yok."

İlahi bir şey.

Maddox kıkırdıyor ama neyse ki arkamızdaki sırada biri öne çıkıp onun adını söylüyor.

Bu şansını kullanarak, sıvıştım.

İki buçuk kadeh şaraptan sonra, durmam gerektiğini biliyorum.

Durmam gerekiyor çünkü bu ayakkabıların içinde sabit durmak giderek zorlaşıyor ve gözlerimi Maddox'tan ayırmak giderek zorlaşıyor.

Şu anda bile, soyadını kullanan muhasebeci meslektaşım Roberts ve yeni tanıştığım eşiyle birlikte burada dururken, fotoğraf kabinine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Maddox içeride, çalışanların yarısı kadarıyla fotoğraf çektiriyor - gruplar halinde ve tek tek. Kimse plastik bir kutunun içinde dururken bu kadar iyi görünmemeli.

Roberts nereye baktığımı görmek için başını çeviriyor. "Daha fotoğraf çekmedin mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, değil -" *gerçekten benim şeyim* demek istiyorum ama Roberts heyecanla sözümü kesiyor.

"Bak, bitmişler!" Birasını tutmayan eliyle ona katılmam için bana el sallıyor. "Hadi gel."

İstemiyorum ama onunla birlikte gidiyorum çünkü hayal kırıklığına uğratılmayacak kadar iyi bir adam. Ayrıca, eğer şanslıysam, belki Maddox biz oraya varmadan çekip gider.

"Hey, Patron Adam!" Maddox grubun geri kalanıyla birlikte kabinden çıktığında Roberts sesleniyor. "Biz de bir fotoğraf çekilebilir miyiz?"

Zaten pembe olan yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor.

Maddox gülümsüyor. "Paradan sorumlu insanlar için her şeyi yaparım."

Ben adımlarımı yavaşlatırken Roberts gülüyor. "Siz ikiniz devam edin. Ben bardağımı bırakacağım."

Kaçmayı umarak uzaklaşmak için bir hamle yapıyorum ama Bayan Roberts hemen arkamda, görünüşe göre aksiyonu kaçırmak istemiyor.

"Bardağını alayım, canım."

"Oh, um, tamam." İsteksizce ona uzattım. Kaçış için çok fazla.

Maddox girmemiz için kolunu uzatıyor.

Roberts'ı Maddox'la arama koymayı umarak ilk ben gidiyorum.

Roberts Maddox'a "Aramıza gir," diyor ve birdenbire ondan hoşlandığımdan pek emin olamıyorum.

Üçümüz omuz omuza durarak şeffaf ön panelin genişliğini kaplıyoruz ve ben tamamen aptal görünmeyecek şekilde durmak için elimden geleni yapıyorum.

Fotoğrafçı kutunun bir düzine adım önüne kuruluyor ve elini kaldırarak gülümsememizi işaret ettikten sonra bir fotoğraf çekiyor.

"Hadi Mad Dog pozunu yapalım!" diye öneriyor yeni düşmanım.

Maddox'un büyük gövdesine bakmak için öne doğru eğildim. "Biz mi?" Roberts başını sallarken sırtıyıyor. "Bilirsiniz, fotoğraflarda hep böyle poz verir." Kollarını kavuşturuyor ve göğsünü kabartıyor.

Göğüs.

Maddox aynı pozu verirken "Bir hayranı her zaman takdir ederim" diyor.

İçimi çektim. Sonra, yapmamam için iyi bir neden yokken, doğru oldum, kollarımı kavuşturdum ve kameraya dik dik baktım.

"Omuzlar geriye, Utley." Maddox'un sesi fotoğraf kutusunun içinde yüksek çıkıyor.

"Bu çok aptalca Lovelace," diye mırıldandım.

Maddox yüksek sesle kahkaha atıyor ve tam fotoğrafçı bir fotoğraf daha çekerken beni zıplatıyor.

Oh oğlum, bu iyi bir tane olacak.

Tam kollarımı indirecektim ki Bayan Roberts kutunun önüne geldi. "Bu tarafa!" Sanki onu kaçıracaktı gibi tüm kolunu sallıyor.

"Bu karım," diye açıklıyor Roberts. "Sizi birazdan tanıştıracam."

Maddox homurdanıyor ve Roberts'ın karısı telefonuyla fotoğraf çekerken hepimiz Angry Mutt pozumuzda kalıyoruz.

Bir parmağını kaldırıyor. "Bir tane daha, ama eğlenceli." "Eğlenceli mi?" Sanki bu kelimeye yabancıymışım gibi tekrarlıyorum.

Roberts karısına bir şeyler söylüyor ama Maddox bana doğru eğildiği için kaçırıyorum. "Eğlence, bebeğim. Nasıl eğleneceğimizi hâlâ hatırlıyor musun?"

Ağzım açık kaldı.

Bu hıyar.

Maddox kollarını açıyor ve birini benim omzuma, diğerini de Roberts'ın omzuna koyuyor. Bunu ikimize de yapması masum görünmesini sağlıyor. Komik. Normal boyutlardaki ölümlülerin arasındaki dev adam.

Ve eğer kendimi ona karşı rahat bırakırsam. Eğer onun yanına yaslanırsam.

Eğer başımı ona doğru eğersem... Eğer
gülümsersem. Sadece göstermelik.

YİRMİ DÖRT MADDOX

Hissediyorum. İçime batışını.

Parmaklarımı üst koluna doluyorum ve onu biraz daha yanıma çekiyorum.

"Harika!" Roberts'ın karısı sesleniyor.

Kolumu adamın omuzlarından indiriyorum. "Tanıştır beni," diyorum ona. Ama kolumu Hannah'nın omuzlarından çekmiyorum. Hem de hemen.

Elinin belime, omurgamın hemen yanına, bana sarıldığında elinin dayandığı yere bastırdığını hissedebiliyorum.

Roberts aceleyle karısının yanına gidiyor, o da zaten fotoğrafları göstermek için telefonunu uzatmış ve bize bakmıyor. Ben de Hannah'yı tutmaya devam ederek onu kendimle birlikte çeviriyorum ve yanıma sıkıştırarak kutudan çıkıyorum.

Roberts'a yaklaşırken başımı ona doğru eğiyorum. "Beni onlarla yalnız bırakmaya cüret etme."

Sırtımdaki el kayıyor ve beni dürtüyor. "Kibar ol."

Onu bırakırken ofluyorum. "Ben her zaman iyiyimdir."

Bir nefes çekti. "Brandon'a salak dedin."

Gülme isteğimi bastırıyorum. O haklı. Bunu ben yaptım.

"Bay Lovelace, bu benim karım." Roberts kibar görünümlü kadının yanında durur. "Karıcığım, seni yeni sahibimizle tanıştırmama izin ver, Maddox 'Mad Dog' Lovelace."

Görüş alanımın kenarından Hannah'nın başını salladığını görebiliyorum.

"Bayan Roberts." Elimi uzattım. "Benim için bir zevk. Ve lütfen, sadece Maddox."

Bayan Roberts bir elini benimkine koyarken diğer elini göğsüne bastırıyor. "Merhaba! Biz büyük hayranlarıyız. Ya da öyleydik. Hâlâ da öyleyiz."

Elini bıraktım. "Bunun için minnettarım."

"Ve bu parti." Ellerini etrafta sallıyor. "Bu çok güzel. Oh!" Dönüyor ve arkasındaki masadan birkaç bardak alıyor. "Hannah canım, işte şarabın."

Bayan Roberts diğer içkiyi kocasına uzatırken Hannah onu alır.

"Teşekkür ederim," diyor Hannah Bayan Roberts'a gülümserken. Onun gülümsemesini istiyorum.

Kaburgalarımın içinde bir şey kıpırdıyor.

Gülümsemesinden daha fazlasını istiyorum.

Bayan Roberts hâlâ Hannah'ya bakıyor. "Tanrım, kimin için mükemmel olurdun biliyor musun? Yeğenimiz." Kocasını dürtüyor. "Birlikte mükemmel olmazlar mıydı?"

Kadın hakkındaki tüm güzel düşüncelerimi geri alıyorum.

"Haklısın!" Roberts, gür kaşları alnından yukarı fırlayarak cevap verir.

Rütbesini düşürmeyi düşünüyorum.

Hannah yanıma kayıyor ve ben onun kibarca onları geri çevirmesini bekliyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Nasıl biri?" Yavaşça başımı çevirip ona bakıyorum.

Bayan Roberts ellerini çırpıyor. "Oh, çok tatlı biri. Bekar mısınız?"

"Elbette." Hannah şarabından uzun bir yudum alırken Mrs.

Roberts daha fazla heyecan sesi çıkarır.

"O da bir muhasebeci," diye açıklıyor Bayan Roberts. "Babası için çalışıyor, kardeşim, o da..." Kıkırdıyor. "Ayrıca bir muhasebeci."

Vay be, ne eğlenceli bir aile.

"Ve futbolu seviyor!" Roberts araya giriyor. "Büyük bir taraftar olduğumu biliyorum, belki birlikte bir maç falan izlersiniz."

Gözlerimi Hannah'dan ayırmıyorum. "Futbolu sever misin?"

Bir an için bana bakıyor, sonra omuzlarını silkiyor.

Roberts gülüyor. "Bu kız en iyileriyle bile top konuşabilir. Öğle yemeği molalarımızda tüm maçlarınız için maç sonrası raporu hazırladığımıza eminim. Ya da sen emekli olana kadar olan maçlarını."

"Söylemiyor musun?"

Roberts başını sallar, sonra Hannah'ya döner. "Yeğenimizin de güzel, büyük bir televizyonu var. Oyun geceleri için mükemmel."

Yani benim küçük Hannah Bunny'm bütün oyunlarımı izledi, öyle mi?

"Bir resmin var mı?" Hannah soruyor ve ona hırlamamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum.

Küçük bir muhasebeci budalası istemiyor.

Daha büyük birini istiyor.

Bay Roberts, Bayan Roberts'ın telefonuna eğilmiş fotoğraflara bakarken ben de sesimi alçaltarak Hannah'ya doğru yaklaşıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Bana göz kırpmıyor. "Bugünlerde iyi bir erkek bulmak zor. Ya bu ya da gelen kutumdaki penis resimlerini incelemek."

Göğsümden öfkeli bir ses yükseliyor. "Erkekler sana penis resimleri mi gönderiyor?"

"İnternette randevulaşmak zordur." Gülümsemeye çalışıyor ama daha çok yaltaklanıyor.

Ellerim yumruk oldu. "Yapmayacaksın -"

"İşte burada." Bayan Roberts telefonunu öne doğru itiyor.

Ekrandaki adama bakıyorum ve "Kaç yaşında?" diye sormaktan kendimi alamıyorum.

"Yirmi altı." Bayan Roberts gülümsüyor. Hannah boğazını temizliyor. "Çok tatlı." Lanet olası bir yalancı.

O sevimli değil. Lanet bir bebek gibi görünüyor. Çünkü o bir bebek. Hannah'nın kendisinden on yaş küçük birine ihtiyacı yok. Bir yaş büyük birine ihtiyacı var.

Bir garson tepsisinde bir bardakla yanımda belirdi. "Barmen bunu getirmemi söyledi."

Bu gece kendime izin verdiğim tek içkiyi zaten içmiştim ama bu konuşma daha fazla likör gerektiriyor.

"Teşekkür ederim." Bardağı alıyorum, sonra kaldırıp bakışlarımı odanın karşısındaki barmene yöneltiyorum.

Bana bir başparmak işareti yaptı.

Uzun bir yudum alarak, personele vermeyi planladığım bahşişi iki katına çıkarmayı aklıma not ediyorum.

YİRMİ BEŞ HANNAH

Maddox'un damarına basmak ne kadar keyifli olsa da, buradan gitmem gerek.

Kadehimi geri devirerek şarabımdan kalanları bitiriyorum. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyorum Bayan Roberts'a. "Ama yola çıkmam gerekiyor."

Elimi sıktı, sonra da sarılmak için beni kendine çekti.

Roberts karısının davranışına sırtlıyor ama yine de bana içten bir tokalaşma veriyor. "Pazartesi görüşürüz."

"Pazartesi görüşürüz." Geri çekiliyorum ve Maddox'a hızlıca bir bakış atıyorum. Ona karşı kaba olup olmadığım umurumda değil ama diğer insanların önünde kaba görünmek de istemiyorum. "Hoşça kal Maddox."

Cevap veremeyecek kadar hızlı bir şekilde arkamı dönüyorum ve asansörlere doğru ilerliyorum.

Tatlı masasına tekrar uğramak istiyorum ama zaten üç mini cheesecake yedim ve herhangi bir gecikme Maddox'la tekrar konuşmak zorunda kalma ihtimalim demek.

İnsanların yaklaşık yarısı hâlâ burada, hayatlarını sürdürüyor ve gitmek için bekleyen başka kimse de yok.

Tek başıma ayakta durarak asansörün düğmesine basıyorum ve ağırlığımı aptal ayakkabılarıma veriyorum.

Şarap, zavallı küçük ayak parmaklarımın ne kadar acıdığını unutmama yardımcı oldu, ancak yine de bu ayakkabıları dolabımın arkasına atmaya hazırım.

Bir ding sesi asansör kapısının açıldığını haber veriyor ve boş kabine adım atıyorum.

Çantamı almam gerektiğini hatırlayarak ofis katımızın numarasını tuşluyorum.

Kapılar kapanırken, partiye son bir kez bakmak için bakışlarımı kaldırıyorum, kimsenin bakmadığını ya da bu tarafa doğru gelmediğini görünce rahatlıyorum.

Büyük bir el açıklıktan içeri girdiğinde kapıların kapanmasına beş santim kalmıştır.

Kapılar tekrar açılır ve Maddox asansöre adımını atar.

YİRMİ ALTı
MADDOX

Partiye doğru dönüyorum, kapılar kapanıp bizi diğer
herkesten a y ı r ı r k e n sessiz kalıyorum.

YİRMİ YEDİ HANNAH

Hiçbir şey söylemedi. Bana ulaşmadı. Kılını bile kıpırdatmadı. Ama kalbim çarpmaya başladı ve göğsüm her nefeste ağırlaşıyor.

Dikkatini çekmemek için dikkatlice elimi uzatıyorum ve parmak uçlarımı duvara bastırarak kendimi destekliyorum.

Asansör bizim katta durdu ve Maddox hareket etmedi.

Ellerim titremeye başladı. Korkudan değil, başka bir şeyden.

O hareket etmeden uzun bir saniye daha geçtiğinde, bir adım öne çıkıyorum. Belki burada inmiyordur. Belki de sadece benim çıkmamı bekliyor, sonra da park katları için seçime basacak.

Geniş gövdesi kapıyı yarıya kadar kapatıyor, bu yüzden çıkmak için yana kaymam gerekiyor. Sürünerek geçerken ona sırtımı veriyorum.

Bir şey kıcıma sürtünüyor ve bir sonraki adımımı daha hızlı atıyorum.

Sadece ofisime git. Çantamı al. Ve git.

Asansörden çıkarken ayak sesleri beni takip ediyor. Koridorda beni takip ediyorlar.

Kapıma kadar.

Kolu çeviriyorum, ofisimin kapısını iterek açıyorum ve içeri giriyorum.

Arkamı dönmüyorum ama Maddox'un beni takip ettiğini duyuyorum. Kapıyı kapattığını duydum.

Kilitlediğini duydum.

Masamın yanında duruyorum, şehre bakan pencerelere bakıyorum. Üst kattaki gibi renklendirilmişler, böylece biz dışarıyı görebiliyoruz ama kimse içeriyi göremiyor.

Bir ayak sesi, sonra bir tane daha. "Ne yapıyorsun?"

Fısıldıyorum.

Maddox vücudunun ön kısmı sırtıma değene kadar yaklaşıyor. "Sana hatırlatıyorum."

"Neyin?"

Ellerim kalçalarımın yerleşti. "İhtiyacın olan türden bir adam." Sıcak nefesi boynumda geziniyor. "Arzuladığın türden bir adam."

Sırtımı kamburlaştırmamaya çalışıyorum. Gerçekten çok denedim. Ama parmaklarını yumuşak etime sürttüğünde boyun eğiyorum.

"Yapmamalıyız." Mantık yürütmeye çalışıyorum - onunla, kendimle. "Yapmamalıyız." Beni vücuduna doğru çekiyor,

Ne kadar hazır olduğunu bana hissettiriyor. "Ama yapacağız."

Ve eğer bu gerçek değilse lanet olsun.

"Bana dön," diyor Maddox kulağıma karşı.

Üzerime koyuyor.

Bunu yapacak kişi ben olacağım.

Uzanıp ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum.

Ellerini itmek çok kolay olurdu. Arkanın dönmemek.

Çok kolay.

Ama bu imkansız.

Dönüp ona bakıyorum.

YİRMİ SEKİZ MADDOX

Bana döndü.

Ve kendimi tutmayı bıraktım.

Ağzım onunkine düşüyor. Ve Hannah benim için açıyor.
Derhal.

Dudakları ayrılıyor ve beni içeri alıyor.

Verdiğini alıyorum, sonra daha fazlasını alıyorum,
dilimi ağzına sokuyorum. Şarabımın tadına bakıyorum.
Onun tatlılığını tadıyorum. Benden nasıl nefret etmek
istediğini tadıyorum.

Ellerini yanlarıma bastırıyor, belime doğru sürüklüyor.
Ve bunun yeterli olmadığını biliyorum.

Ona tekrar sahip olana kadar hiçbir şey yeterli olmayacak.

"Eğer bir şey yırtarsam, yerine yenisini koyarım,"
diyorum dudaklarına karşı. "Ne?"

Gömleğinin önünü çekiştiriyorum.

Dekolte kumaş kolayca esneyerek görkemli
göğüslerinin altında toplanıyor.

Hala yeterli değil.

Parmaklarımı sütyeninin kaplarına geçiriyorum ve
göğüsleri serbest kalana kadar aşağı çekiyorum.

"Kahretsin," diye inliyorum onları avuçlarken.

Gömleği ve sutyeni göğüslerini daha da yukarı itiyor.
Eğildim, çakıllı bir meme ucunu ağızıma almak için ağızımı indirdim.

Hannah inliyor ve ellerini saçlarıma götürerek parmaklarını saç tellerimin arasında dolaştırıyor.

İlk göğsümü bırakıp diğerine geçiyorum, parmaklarım az önce bıraktığım meme ucunda çalışıyor.

"Maddox," diye fısıldıyor Hannah, başımı yerinde tutarak. Dilimi onun zirvesinin etrafında döndürüyorum.

"Aman Tanrım," dedi. "Lütfen."

Sertçe emiyorum, sırtının eğilmesine neden oluyorum.

Bunlar eskisinden daha büyük. Daha yumuşak.

Mükemmel. Onu ağızımdan çıkardım ve tam boyuma geldim.

Hannah'nın eller düşmek uzakta itibaren benim saç ve göğsüme bastırıyor.

Ona bakarken benim de nefesim kesiliyor. "Eğer bunun olmasını istemiyorsan, bana şimdi söyle."

Bunun yerine . Cevap veriyorum,
Hannah'nın parmaklar bulmak benim
Kemer tokası.

Tatmin duygusu içimi kaplarken inliyorum.

Tokayı açıyor, sonra pantolonumun düğmesini çevirerek açıyor.

Parmakları fermuarımın tırnağına dolandığında bana bakıyor.

"Devam et, bebeğim. Sikimi çıkar."

Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en pornografik şey.

Göğüsler dışarıda. Dudakları şişmiş. Elleri pantolonumu açmak için uğraşıyor ve sanki sikimi ağızına almak istiyormuş gibi dudaklarını yalıyor.

Bu anı ezberleyeceğim.

Fermuarımın sesi sessiz ofiste duyuluyor. Ve sonra eli boxerımın içine girdi.

Hannah parmaklarını aletimin tabanına doluyor ve sıkarak beni serbest bırakmaya çalışıyor.

Ucumdan precum s ı z m a s ı n a neden olan küçük bir inilti çıkarıyor.

Tanrım, çok hevesli.

"İşte benim güzel kızım. Çıkar onu."

Hannah ikinci elini kullanarak boxer'ı m ı n bandını vücudumdan uzaklaştırıyor ve sonunda sikim serbest kalıyor.

İçinden bir ses daha çıkar ve öne doğru eğilmeye başlar.

Elimi uzatıyorum ve elimi boğazına dayayarak onu yakalıyorum. "Bu gece olmaz, Küçük Tavşan."

Duyguları yüz hatlarında parlıyor, ama teslim olmuyorum. Onun yerine parmaklarımı esnetiyorum ve yutkunduğunu hissediyorum.

Öne doğru eğilerek ağzına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Masanın üzerine eğil."

Gözleri kayarak kapandı.

Boştaki elimle göğüslerinden birini tekrar sıkıyorum.

"Şimdi, bebeğim." Hâlâ boğazını tutarken, memelerini serbest bırakıyorum.

ve elimi vücudundan aşağı kaydırdım. "Seni uyarıyorum, uzun süre dayanamayacağım." Eteğinin kumaşını yukarı doğru sarmaya başladım. "Ama içine girene kadar boşalmayacağım."

Kollarımı kavırıyor. "Maddox."

Eteğinin altına uzanıyorum ve avucumu kalçalarının arasına bastırıyorum. "Prezervatifim yok." Boynunu kavrayarak bana bakması için başını geriye doğru eğiyorum. "Ve eğer masanda prezervatif varsa, çok kızacağım."

Başını sallıyor. "Bilmiyorum."

Külotunu yana doğru çekiyorum ve kayganlığı beni karşılıyor. "Siktir," diye inliyorum. "Bana bu amcığı doldurabileceğimi söyle, Hannah. Seni çiğ çiğ alabileceğimi söyle."

Bunu yapmamalıyım.

Beni emmesine izin vermeliyim.

Ama yapamam.

Onun sıcaklığına ihtiyacım var.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Fısıltıyla söylediği

sözler kabaydı. "Beni çıplak bırakabilirsin Maddox. Beni doldurabilirsin."

YİRMİ DOKUZ HANNAH

Sert eller beni döndürüyor, masamın üzerine eğilene kadar itiyor.

Çıplak göğüslerim serin ahşap yüzeye bastırıyor ve kendimi kaybediyorum.

Damarlarımda kükreyen ezici arzuya. Dilini kaplayan viskinin tadını hâlâ alabiliyorum.

Meme uçlarımı emdiği yerdeki çekişi hala hissedebiliyorum.

Maddox eteğimi yukarı çekerek çıplak kıkırmı ortaya çıkarıyor, bugün giymeye karar verdiğim tanga hiçbir şeyi örtmüyor.

"Siktir." Büyük elleriyle kıkırmı kavırıyor ve beni açarak tekrar inletiyor.

O kancalar a parmak etrafında ve malzeme kapsayan ve kenara çekiyor.

Islak olduğumu biliyorum. Sırılsıklam. Ve henüz klitorisime dokunmadı bile.

Kalçalarımı eğerek kendimi ona daha da fazla gösteriyorum. Kör bir uç yarığım boyunca sürtünüyor.

"Benim için çok ıslak." Maddox bir avucunu sırtımın ortasına bastırarak beni yerimde tutuyor.

Ellerimi yumruk yaptım.

"Sessiz olmalısın, Hannah." A l e t i n i n ucu girişimi dürtüyor. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet." Başımı salladım.

"Kanıtla." Maddox ileri atılır.

Tüm -neredeyse çok büyük- uzunluğu içimi dolduruyor ve ağzım çığlık atmak için açılıyor.

Ama ciğerlerimdeki hava buharlaşıyor ve ses çıkaramıyorum.

Kukum bu saldırı karşısında kasılıyor ve bedenim acıdan mı yoksa zevkten mi acı çektiğine karar veremiyor.

Maddox inliyor. Ve sessiz değil. İçimde titreşiyor.

Çekiyor, neredeyse sonuna kadar, sonra geri itiyor.

Eğildim.

Sikilmeyeli çok uzun zaman oldu.

Çoğunlukla dışarı kayıyor, sonra tekrar öne doğru çarpıyor.

Belki de hiç sikilmedim, çünkü bu...

Kalçalarını sallıyor ve ben inliyorum.

"Bu çok fazla." Kalçalarım onu daha uzağa götürmek için eğilirken bile ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Maddox öne doğru eğiliyor ve beni vücuduyla sabitliyor.

"Çok fazla değil."

Kalçalarını tekrar döndürerek kendini daha da derine itiyor. "Çok büyük," diye bağıryorum.

"Hayır, bebeğim." Boynuma sokuluyor. "Bu doğru."

Hareket etmeyi bırakmıyor. Aleti kanalıma girip çıkmaya devam ediyor. Beni germeye devam ediyor.

"Sen benim için yaratılmışsın," diye hırlıyor kulağıma karşı. "Sen benim her şeyimi almak için yaratılmışsın."

Bir elini kalçalarımın masanın arasına uzatıyor.

Hâlâ giydiğim iç çamaşırı klitorisimi sıkıca sarıyor. Ve her itiş beni kenara yaklaştıran sürtünmeye neden oluyor.

Maddox malzemeyi kenara çeker. "Benim için geleceksin." Parmakları daireler çiziyor. "Bununla oynayacağım"

tatlı küçük Klitoris, ve sengidiyor için gel
hepsi üzerinde sikimi."

Nefes almak zor.

Düşünmek zor.

Bunun neden gelmiş geçmiş en kötü fikir olduğunu
hatırlamak zor.

Maddox başlar için hareket et Daha hızlı, onun
kalçalar beni masaya doğru zıplattı.

Kendi nefes alış verişi gürültülü olmaya başladı.

Maddox parmaklarının arasında klitorisimi sıkıştırıyor,
sıkıyor, ovuşturuyor.

Durduramadığım küçük sesler boğazımdan çıkmaya
başlıyor. "İşte benim kızım." Maddox inliyor, ağzı benim
omuz. "Hatırladığımdan bile daha iyi."

Kalçalarını ileri doğru itiyor - sertçe - öncekinden daha
derin bir noktaya vuruyor. Ve geri dönüşü yok.

Parmakları hızlanıyor.

İçime doğru sallanıyor.

Ağır nefesi kulağımda yankılanıyor.

Bu çok fazla.

Ellerimi masanın üzerinde düzleştiriyorum ve itiyorum.

"Bu çok fazla," diye boğuluyorum.

"Çok doğru." Maddox bana daha çok bastırıyor. Ve
ben patladım.

Boğuk bir ses ciğerlerime hapsoluyor ve bedenim onun
dokunuşuyla sarsılıyor.

"İşte bu kadar. İşte bu kadar. Benim için gel," diye
bağırıyor itiş gücü sarsılırken. "İşte benim Hannah'm."
Parmakları durmuyor. "Gelmeye devam et. O amcığı sikime
bastır, bebeğim."

Kaslarım geriliyor. Göbeğim nabız gibi atıyor, onunki de
aynısını yapıyor.

Maddox inliyor ve içime sıcaklık dolarken sikişinin
zonkladığını hissedebiliyorum.

OTUZ
MADDOX

Salgımın son damlaları Hannah'nın çırpınan amını doldururken ürperiyorum.

"Tanrım." Boynunun kenarına bir öpücük konduruyorum, sonra geri çekilmeye başlıyorum.

Sikimi içinde tutarak doğruluyorum, böylece birleştığımız yere bakabiliyorum.

Onu hafızama kazıyorum - eteğinin sıyrılmış ve aletimin onun sıcaklığına gömülmüş görüntüsünü.

Bunu son on beş yıldır yapıyor olabileceğimiz gerçeğini düşünmek, kışına şaplak atmak istememe neden oluyor.

Bir dahaki sefere.

Sıcaklığından kurtulduktan sonra iç çamaşırını tekrar yerine geçiriyorum.

Ben geri çekildiğimde Hannah masadan kalkıp sütyenini ve gömleğini tekrar yerine yerleştiriyor.

Ayaktayken ve bana dönükken kalçalarını kaydırıyor ve yüzünü buruşturuyor.

Döllerimin içinden sızdığını ve külotunu kirlettiğini bilerek sırtıyorum. Ve çok yakında, kalçalarının içini de kaplayacak.

"Rahatsız edici olduğunu biliyorum ama en azından bana bunu borçlusun," diye şaka yapıyorum, aramızdaki küslüğü geride bırakmaya çalışıyorum çünkü bunu tekrar yapmak istiyorum.

Hannah'nın omuzları çöktü. "Sana borçlu muyum?"

Ben de ona bakıyorum. "Şaka yapıyordum. Ama evet. Bana borçlusun.

Aslında on beş yıllık."

Göğsümü itiyor ve ben beklemediğim bir şekilde geriye doğru bir adım atıyorum.

Hannah masasına doğru ilerler ve çekmecelerden birinden çantasını alır.

"Ne?" Bu sıcak ve soğuk saçmalığını anlamadığım için soruyorum.

Çekmeceyi kapatıyor ve bana hançer gibi bakmaya çalışıyor. Ama olması gerektiğı gibi inmiyorlar çünkü gözleri yaşlarla doluyor.

"Aramayan sendin!" Sesi çatlıyor. "En azından denedim."

OTUZ BİR HANNAH

Maddox'u geçip kapıyı açıyorum.

Biriyle karşılaştım bile umurumda değil. Eminim berbat görünüyordur. Ama onun huzurunda bir saniye daha geçiremem.

Göğsüm daralıyor.

En azından bana borçlusun.

Çantamı göğsüme bastırdım.

Bir daha asla.

Bir daha asla bu adam tarafından kandırılmayacağım.

Yıllar önce, o lanetli kütüphanede, onu büyük kötü kurt olarak düşünmüştüm.

Aklımda, bu bir şakaydı.

Ama doğruymuş.

Ama bu bir peri masalı değil.

Ve kimse beni kurtarmaya gelmiyor.

OTUZ İKİ MADDOX

Sersemlemiş bir halde
kayboluşunu izliyorum. Bir
elimi yüzümde
gezdiriyorum.

Aramadığımı söyleyerek neden bahsediyor ki?
Numaralarımızı hiç değış tokuş etmedik. İstesem bile
aramama imkan yoktu.

Çenemi sıktım. Muhtemelen hayatımın en iyi
sevişmesinden nasıl oldu da burada dikilip kendimi bok gibi
hissetmeye başladım?

Bugünlük bu kadar yeter, telefonumu çıkarıp bahşış için
gerekten parayı yemek şirketine havale ediyorum. Parti otuz
dakika içinde sona erecek ve benim orada olmama gerek
yok.

Hannah'nın ofisinden hışımla çıkıyorum ve Brandon'ın
koridorda bana doğru yürüdüğünü fark edene kadar birkaç
adım atmış oluyorum.

Önümden geçip muhtemelen Hannah'nın kapısına
bakıyor ama ben geçerken ona sadece başımı sallıyorum.

Bizim ne yaptığımız onu hiç ilgilendirmez.

OTUZ ÜÇ HANNAH

Kiralık araba evimin önünde yavaşlayarak durdu.

"İşte geldik hanımefendi." Şoför sanki yanıma gelip kapımı açacakmış gibi kemerini çözmeye çalışıyor.

"Lütfen, arabadan inme." Emniyet kemerimi çözdüm ve ona bahşiş vermek için çantamı açmaya başladım.

Bir elini kaldırdı. "Ekstraya gerek yok. Bay Lovelace halletti."

Tabii ki yaptı.

Tabii ki cömert bir bahşişçi.

Tabii ki herkes onu seviyor.

Şoföre sıkı bir gülümseme veriyorum ve dışarı çıkıyorum.

Ayaklarım her adımda zonkluyor ama bu acı kalçalarımın arasındaki ağrının yanında hiç kalıyor.

Ya da göğsümdeki.

Ofisimde *olanlardan* sonra lobiye inerken rastgele bir katta indim. Kendime yıkılmak için izin vermedim çünkü bunun için zaman yoktu, ama elimden geldiğince kendimi temizledim.

Evimin merdivenlerini tırmanırken burnumun içi sızlamaya başlıyor.

Henüz değil. Henüz değil.

Henüz değil. Daha değil. Daha değil.

Yüzüme boş bir ifade yerleştirerek ön kapıyı açıyorum.

Annem ve Chelsea oturma odasındalar, sehpanın üzerinde açık bir pizza kutusu var.

"Eve geldi!" Annem arıyor, sanki sadece *bir gün* değil de günlerdir yokmuşum gibi.

"Parti nasıldı?" Chelsea soruyor, gözlerini TV ekranı.

"Eğlenceli," diye cevap veriyorum, sonra da ayakkabılarımı çıkarmak için bir gösteri yapıyorum. "Ama hatırlat da bunları bir daha giymeyeyim."

"Ben alırım."

Annem Chelsea'nin heyecanına homurdanıyor. "Ayaklarının Hannah'nın ayakkabılarını giyecek kadar büyümesi için üç yıl geçmesi gerekecek."

"Onları tekrar giymek istemem için bu kadar zaman geçmesi gerekecek." Ayak parmaklarımı oynatıyorum ve iç çekiyorum.

"Geleneksel güzellik standartlarının bedeli genellikle acıdır." Annem hepimizin daha önce duyduğu bir cümleyi tekrarlıyor. Haksız da değil. "Yemek yedin mi? Birkaç dilim Hawaiian kaldı."

Elimi karnımın üzerine koyuyorum. "Partideki yemekler aslında oldukça iyiydi ve bol bol yedim. Gidip bir duş alacağım ve ayak parmaklarıma biraz şımartıcı bir bakım yapacağım, sonra da geri gelip sizinle birlikte sebze yiyeceğim."

"İyi bir plana benziyor." Annem nane çayı ile dolu olduğunu bildiğim kupasını kaldırıyor.

En rahat eşofman altımı ve en yumuşak tişörtümü almak için küçük koridorumdan geçip yatak odama gidiyorum. Sonra koridoru geçip banyoya gidiyorum.

Soyunurken Maddox'u düşünmeme izin vermiyorum.

Duş perdesini geri çekerken ne yaptığımızı düşünmeme izin vermiyorum.

Suyu açarken ne kadar hevesli olduğumu, onu ne kadar memnun etmek istediğimi hatırlamama izin vermiyorum.

Telefonumdaki müzik uygulamasını açıp duş çalma listemi seçerken onun ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmememe izin vermiyorum.

Ama telefonumu lavabonun kenarına koyup duşa girdiğimde, müziğin ve akan suyun sesi odayı doldurduğunda, o zaman hatırlıyorum.

Küvete oturmak için kendimi alçalttığımda Maddox'un bana Küçük Tavşanım diye seslenişini hatırlıyorum.

Bana iyi kızım dediğinde karnıma nasıl bir sıcaklık olduğunu hatırlıyorum.

Boğazımdaki elinin hissini hatırlıyorum. Aldığı kontrolü. Ona verdiğimde hissettiğim rahatlama.

Geçmişi unutmak istediğimi hatırlıyorum. Teklif ettiği şeyi kabul etmek istiyordum.

Ama sonra ne dediğini hatırladım.

Bana en azından bunu borçlusun.

Bunu söylediği anda içimin nasıl boşaldığını hatırlıyorum.

Kalçalarımın arasındaki yapışkanlığın aniden nasıl kirli hissettirdiğini hatırlıyorum.

Üşüdüğümü hatırlıyorum.

Ve işte o zaman gözyaşları başlar.

Vücudumun üzerinden akan su akıntılarına karışıyor, düştükleri anda yok oluyorlar.

Maddox çok yoğundu, bana dokunma şekli, bana emretme şekli.

Bunu söylerken de bir o kadar ciddiye. Arzunun sıcaklığı gitmişti ve sanki ona haksızlık eden benmişim gibi bana bakıyordu.

Avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırıyorum ve onun görüntüsünü beynimden silmeye çalışıyorum.

Ama işe yaramıyor. Ve gözyaşlarını durdurmuyor.

Hayal kırıklığı gözyaşları. Öfke gözyaşları. Kendine acıma gözyaşları. Annemin felç geçirmesi benim suçum değildi.

Dükkânı işletecek biri olmasaydı geçinemeyecek olmamız benim suçum değildi.

Hayatın iğrenç derecede adaletsiz olması

benim suçum değildi. Hıçkırıklı bir hıçkırık

ciğerlerimde kilitleniyor.

Hiç aramaması benim suçum değildi.

Bana borçlusun.

Bir gün ortaya çıkıp beni kurtarmasını hiç beklemiyordum.

Gerçekten yapacağını hiç düşünmemiştim.

Ama bu beni hayal kurmaktan, farklı bir sonuç ummaktan alıkoymadı.

Sonsuza dek mutlu olmak için. Karanlıkta biraz ışık için. Birinin beni seçmesi için.

Başımı eğiyorum.

Asla gerçekleşmeyecek bir şey için umutlandım.

Ve şimdi, bunca yıl sonra, itiraf edebilirim ki öpüştükten sonra, bana sokak ortasında sarıldığı o günden sonra... Yeniden umutlandım.

İnanılmayı hak etmeyen bir şeye inandım.

Ama bu sefer kendimden başka suçlayacak kimse yok. Ve bu beni çok kızdırıyor.

Ağzımı açarak, başarabildiğim en güçlü sessiz çığlığı attım.

Ellerimi yumruk yaptım ve ona doğru eğildim.

Bir nefes daha çekiyorum ve tekrar bırakıyorum.

I davranmak o içinde ön . Ben, veI

davranmak Etrafımızdaki camları kıracak kadar yüksek sesle bağıriyorum.

Farklı bir geçmişim varmış gibi

davranıyorum. Maddox'la hiç

tanışmamışım gibi

davranıyorum.

HOP U'da bir hafta geçirdiğimi ve Maddox'la hiç tanışmadığımı düşününce, içimdeki baskı sonunda patlıyor ve öne doğru sarkıyorum.

İnce bir hüznün tabakası pürüzlü parçalarımın üzerine yerleşip acıyı körelttikçe bir gözyaşı daha boşa akıp gidiyor. Çünkü ben de bunu istemiyorum. O güzel anıları kaybetmek istemiyorum.

Sadece bu anıları geçmişte tutmanın bir yolunu bulmalıyım. Çünkü şu anda Maddox Lovelace'ı düşünmek yok.

Artık yarı saydam rüyalar ummak yok.

Artık vajinamla düşünmek yok.

Artık yok.

Ayağa kalkıp duşumu bitirmeden önce uzanıp ayaklarıma masaj yapıyorum.

Havluyla kurutulmuş saçlarımla oturma odasına giriyorum. Chelsea'nin ekranında oynamaya hazır bir film vardı.

Annem sandalyesinde, Chelsea de kanepeye yayılmış durumda, ben de her zamanki yerime, yolun kenarından gelmiş gibi görünen ama aslında popoma mükemmel bir şekilde oturan gıcırtilı deri sandalyeye oturuyorum.

Film başlıyor ve ben ayaklarımı ayaklıklara uzatıyorum.

Her hafta sonu birlikte film izlemiyoruz ama bunu o kadar sık yapıyoruz ki çıkmamak için bir bahane olarak kullandım.

Yeğenime bakıyorum.

Yaşlandıkça annesine daha çok benziyor.

Ve hayatın ne kadar kırılgan olduğunu daha çok hatırlıyorum.

Her şeyin ne kadar kırılgan olduğunu.

Ve neden Maddox'a kapılıp işimi kaybedemeyeceğimin mükemmel bir hatırlatıcısı.

Sessizce, uzun, yavaş bir nefes alıyorum.

Eğer gerçekten düşünürsem, duyguları denklemden çıkarırsam, Maddox'un hiç aramamasının bir önemi yok. Zaten hiçbir zaman işe yaramazdı.

HOP U'ya geri dönemezdim. Petals'ta tam zamanlı - tam zamanlıdan daha fazla - çalışmak zorundaydım. Ve uzun mesafeli bir ilişki denemek istese bile, birbirimizi asla göremeyecektik. Onun futbol programı, benim çalışmam ve anneme bakmam arasında zaman yoktu.

Sonra Maddox ülkenin öbür ucuna taşındı ve profesyonel bir futbolcu oldu, her geçen yıl daha da ünlendi.

Kalbim sıkışıyor.

O bunu yaparken benim hayatım yeniden değişti. Çünkü kuzenim vefat etti ve sonra Chelsea bizimle yaşamaya geldi.

Yirmi beş yaşındaydım, anneme destek oluyordum ve aniden bir çocuğun velayetini aldık.

On yıl önceydi ama o günü hâlâ yeni olmuş gibi hatırlıyorum. Chelsea'nin annesinin beklenmedik bir şekilde vefat ettiği haberi geldi. Ve iki yaşındaki kızını bize emanet ettiği, vesayetin annem ve benim aramda paylaşıldığı haberi.

Kuzenim bu şekilde yaparak akıllılık etmiş. Annem yeni yürümeye başlayan bir çocuğa tam zamanlı bakacak durumda değildi. Ben de değildim.

İlk hafta çok ağladım.

Sevdiğim kuzenimi kaybetmenin acısını hissediyorum. Bir çocuğun hayatından sorumlu olmaktan dehşet duymak. Bu sorumluluğu istemediğim için kendimi bencil hissetmek. Başka seçeneğim olmadığını ve başka türlüünü de i s t e m e y e c e ğ i m i bilmenin ezici ağırlığını hissetmek.

Chelsea annesini hatırlayamayacak kadar küçüktü ama o büyüdükçe ona hikayeler anlatmaya ve resimler göstermeye özen gösterdik. Ben onun için her zaman Hannah Teyze'ydim, annem de her zaman büyükannesiydi.

Ve böylece, son on yıldır, sadece biz varız. Ailenin geri kalanı ya yaşlılıktan ya da acayip hastalıklar veya kazalardan dolayı öldü.

Aile laneti.

Dudaklarımda hüznünlü bir gülümseme beliriyor.

Chelsea öyle demeye başladı. Ve bazen bu bir lanet gibi geliyor. Sanki sadece birbirimize sahip olmaya mahkummuşuz gibi.

Ama bu bazı insanların sahip olduğundan daha fazla. Ve ben bu ikisini herkese tercih ederim.

"Ne düşünüyorsun?" Chelsea'nin sorusu gözlerimi kaldırmama neden oldu.

"Hmm?"

"Tuhaf gülümsüyorsun."

"Oh, sadece patlamış mısırı düşünüyordum." Ona laneti düşündüğümü söylemek istemediğim için yalan söylüyorum.

"Elbette." Gözlerini deviriyor.

Annem gözlerini duvardaki saate kaldırarak, "Ben patlamış mısır alırdım," diye ekliyor. "Ayrıca iki saat sonra benim doğum günüm, o yüzden başka birinin daha gelmesi gerektiğini düşünüyorum."

Chelsea hemen parmağını burnuna götürür, *bu* evrensel bir işarettir.

Yüksek sesle iç çekme sahnesi yaparak sandalyemden kalkıyorum
ve mutfığa git.

Poşet mikrodalgada patlama sesleriyle genişlerken, tezgâhın üzerine bıraktığım dizüstü bilgisayarını açıp hâlâ açık olan sekmelere tıklayarak bu hafta yaptığım her iş başvurusunun durumunu kontrol ediyorum.

OTUZ DÖRT
MADDOX

Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve gözlerimi kapatıp uyluklarımdaki gerginliğe odaklanıyorum.

Güzel gözler bana bakıyor.

Damarlarımda kan pompalanırken Hannah'yı hayal etmemeye çalışarak gözlerimi daha da sıkıyorum.

Yukarı ittim, hareketle homurdandım.

Gözlerimi açıyorum ve öne çıkıp barı yerine yerleştirirken yansımama bakıyorum.

Müziğim evimdeki spor salonunun hoparlörlerinden bangır bangır yükseliyor, bodrum duvarları etrafımda yankılanıyor. Ama yine de Hannah'nın sesinin hatırasını bastırmaya yetmiyor.

Denedim.

Her şeyden çok, bu iki kelime beynimde tekrarlanıp duruyor.

Raftan havlumu alıp yüzümde gezdiriyorum.

Neden bahsediyordu? Ne yapmaya çalışıyordu?

Havluyu kapalı gözlerimin üzerine bastırıyorum. Bir şeyleri kaçırıyorum.

Olmak zorundayım.

Telefonum çalmaya başlayınca müzik kesiliyor.

Raftan aldım ve kimliğine baktım.

Neredeyse cevap vermeyecektim, havamda değildim. Ama sonra istediğim iyiliği hatırladım.

"Waller," diyorum hat bağlanır bağlanmaz. "Sonunda Petals'ın geçmişini ortaya çıkardın mı?"

Duyularımın karıncalanmasına neden olan garip bir kıkırdama çıkarıyor.

"Ne?"

"Peki." Yine kıkırdıyor. "Bu da onlardan biri *değil mi?*

k

omik şeyler."

"Sen neden bahsediyorsun?" Hıyarlık yapıyorum, ama bana söylemek için aradığı şey hakkında içimde kötü bir his oluşmaya başladı.

"Bu hafta başka şeylerle biraz oyalandım ve benden bakmamı istediğin çiçekçiyi tamamen unuttum. Ama bugün Petals ismine rastladım ve bana hatırlattı."

"Peki bu isimle nasıl karşılaştınız?" Bir süre duraklıyor. "Bir başvuruda."

Omurgam sertleşiyor. "Ne tür bir uygulama?"

"Ve *bu* komik" - sorumu duymazdan geliyor - "çünkü özgeçmişindeki isme bakıp kendi kendime *neden tanıdık geliyor* diye düşünüyordum." Bu kötü his pekişiyor. "Ve sonra iş geçmişini okudum ve Petals için çalıştığını gördüm ve *Huh, ne tesadüf* diye düşündüm..."

"Bana Hannah'nın sizin için çalışmak üzere başvurduğunu mu söylüyorsunuz?" Sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

"Ben de sana tam olarak bunu söylüyorum. Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Hiçbir şey olmuyor." Adım atmaya başladım.

"Hiçbir şey olduğu yok." Waller o *aptal* sesiyle cümlemi tekrarlıyor. "Tabii. En iyi arkadaşımın benden sır saklaması dışında."

Bir nefes verdim. "Ben sır saklamıyorum. Senden Petals'ı araştırmayı istedim, değil mi?"

Waller alay ediyor. "Evet ama bunun Hannah Utley ile bir ilgisi olduğunu söylemedin. Kahretsin dostum, son sınıfta kafanı siken kız bu."

"O yapmadı -" Tartışmaya başladım.

"Aynı zamanda benim şirketime de başvuruyor." Benim üzerimden konuşuyor. "Ve özgeçmişinde şu anda *senin* lanet şirketin için çalıştığını açıkça görebiliyorum. Yani, tabii, bana nasıl hiçbir şey olmadığını tekrar anlat."

"Siktir git," diye iç geçirdim. "Şu anda senin saçma sapan arkadaş suçluluğunu tabağıma eklememe gerek yok." Dönüp geldiğim yöne doğru ilerliyorum. "Ve onu işe almıyorsun."

"Hadi canım. En iyi arkadaşımın nefret ettiği birini işe almayacağım."

Volta atmayı bıraktım. "Ondan nefret etmiyorum."

"Hayır mı?" Sesi şaşırmaktan çok merak ediyor gibi.

"Hayır. Ve kanka kelimesini kullanma. Biz on iki yaşında kızlar değiliz."

Waller bir mırıldanma sesi çıkarır. "Yani ondan nefret etmiyorsun ama yine de onu karalamaya mı çalışıyorsun?"

"Ne?" Başımı sallıyorum. "Hayır, öyle değil - onun iş bulmasını engellemeye çalışmıyorum. Ben... Siktir." Ağırlık sehpasına oturmak için eğildim. "Başka işlere de başvurduğunu bilmiyordum." Bu bilgi sonunda içime işliyor ve midemi bulandırıyor. "Gitmesini istemiyorum."

"Yani..." Waller konuyu uzatıyor. "Sizin için çalıştığını öğrendiğinizde şaşırdınız mı? Ya da..."

Gözlerimi deviriyorum. "O şirketi Hannah'ya yakın olmak için satın almadım. Onun orada çalıştığından bile haberim yoktu."

Gerçi, bilseydim, yapabilirdim.

Waller ıslık çalar. "Bahse girerim bu taşaklara bir tokattı." Yüzümü buruşturuyorum. "Temel olarak."

"Ve..." "Ve ne?"

"Ve ne?" Benimle alay ediyor. "Az önce onun satın aldığı şirkette çalıştığından haberin olmadığını söyledin. Gerçekten daha fazlasını öğrenmek istemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Umudumuz buydu," diyorum kuru bir sesle.

"Bir elimde umut, diğerinde bok var." Eski koçumuzun en sevdiği deyimini kullanıyor.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, pek iyi gitmedi." Sonra bunu düşündüm ve neredeyse gülecektim. "Beni tanımıyormuş gibi davrandı."

"Hatun seni hayaletler, on buçuk yıl sonra ortaya çıkar, seni tekrar hayaletler - yüzüne karşı - ve sen bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Seninle konuşmak annemle konuşmaktan daha kötü."

"Böyle devam edersen onu da bu telefon görüşmesine eklerim. Beni test etme."

"Tanrım, çok ısrarcı bir kaltaksın." Tekrar ayağa kalktım ve volta atmaya başladım. "Yaptığımız yeni şirket görüşmelerinden biri için gelene kadar orada olduğunu bilmiyordum."

"Siktir." Waller'ın sesindeki çekingenliği hayal edebiliyorum. "Bu bir an olmalı."

"Evet, şey..." Bu kısmı itiraf ettiğim için kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama Waller'ın beni anlayacağını biliyorum. "Görüşmeler çok sıkıcıydı ve avukatlarımdan bazı sözleşmelerle ilgili e-postalar alıyordum. O yüzden görüşmenin ilk yarısı boyunca telefonumda e-postalarla uğraştım." Sesini nasıl fark etmediğimi merak ederek nefesimi verdim. "Biri soyadını söyleyene kadar kafamı kaldırıp bakmadım bile, o zamana kadar kendi şokunu atlatmak için bolca zamanı olmuştu."

"Yani sonunda dikkatini verdiğinde, o çoktan kilitlenmmişti."

"Temel olarak."

"Ama ofise gidiyorsun, değil mi? Yani onu gördün mü?"

"Evet."

"Peki ortadan kaybolması konusunda onunla yüzleştiniz mi?"

"Sayılır. Hayır. Siktir, bilmiyorum." Dönüp spor salonuna doğru yürüyorum. "Bana her türlü karışık sinyali veriyor. Bir an bana kötü kötü bakıyor, bir an sonra jambon ve peynir için ağlıyor. Ama sonra dün gece... bir şey söyledim ve onu aramadığım için beni tersledi. Ama bu mantıklı değil çünkü numaralarımızı hiç değiştirmedik."

Denedim.

Şüphenin ağır yükü omuzlarıma çöküyor.

"Sanırım bir şeyleri kaçırıyorum," diye

itiraf ediyorum. Hatta uzun bir süre

sessizlik oldu. "Hâlâ orada mısınız?"

Telefona doğru soruyorum.

"Ben buradayım. Sadece bu kadınla gerçekten konuşmadan nasıl yatabildiğini merak etmekle meşgulüm."

Duvara doğru bakıyorum. "Senden nefret ediyorum."

Waller güler. "Hayır bilmiyorsun. Ama gerçekten, belki de bir dakikalığına sakinle düşünmeyi bırak ve gidip ona - doğrudan - ne olduğunu sor."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Hayır, sadece haklı olmamdan nefret ediyorsun. Şimdi, Petals hakkında ne öğrendiğimi bilmek ister misin, yoksa bekleyip ona sormayı mı tercih edersin?"

İnledim. "Öyle diyorsun ki, senden söylemeni istediğimde ahmak olan ben olayım." Omuz silkişini hayal edebiliyorum. "Ama bunca zamandır geri adım attım ve neler olup bittiğini bilmemekten bıktım. O yüzden anlat bana."

"İşyeri Ruth Utley'e aitti. Yaklaşık kırk yıl önce Theodore Utley adında biriyle kurmuş - bir evlilik cüzdanı buldum, yani Bay ve Bayan'dılar. Ama birkaç yıl sonra sadece onun adına geçmeye başladı. Boşanma meselesi olup olmadığını merak ettiğim için baktım ama boşanma belgeleri yerine bir ölüm belgesi buldum."

"Hannah'nın babası mı?" Duygular boğazıma düğümleniyor. "Evet. Eğer matematiğim doğruysa, o daha bebektir." "Kahretsin."

"Ama hanımefendi iş konusunda iyi bir iş çıkardı. Oldukça başarılıydı. Zengin olacak kadar değil ama bir çocuk yetiştirecek kadar. Bundan sonrasını anlatacak pek bir şey yok, o yüzden ben de kapandığı zamana atladım. Hannah'nın güneş enerjisi sektörüne girdiği zamana denk geliyor."

"Anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorsun? Şu anda aldığı maaş, o dükkandan kazandığından daha iyi."

"Ama demek istediğim de bu. Burası onun dükkânı değildi. Belki ailesine aitti ama madem burayı işletmesi gerekiyordu, neden üniversiteye gitmek için ayrıldı ki?" Başımı salladım. "Bir şeyler olmuş olmalı. Gidip onunla konuşmam gerek."

"Telefonu bırakayım da senin için yavaş bir alkış yapayım."

"İşte bu yüzden sana bir şey söylemiyorum." Spor salonundan çıktım ve ana kata ulaşana kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Waller kıkırdar, sonra iç çeker. "Bakın, bu başvuru için onu geri aramayacağım. Ama şirketimdeki açık muhasebeci pozisyonuna rastgele başvurduysa, size daha fazlası için başvurduğuna söz verebilirim."

"Biliyorum." Eminim biliyordu. Muhtemelen bir düzine işe daha başvurmuştur.

"Ne istediğinden tam olarak emin değilim ama... iyi şanslar."

Tam olarak ne istediğimi bilerek telefonu kapattım. Ne olduğunu bilmek istiyorum.

Ben de Hannah'yı istiyorum.

Şimdi sadece beni hala isteyip istemediğini anlamam gerekiyor.

OTUZ BEŞ HANNAH

Mutfaktan aceleyle ön kapıya doğru çıkarken Chelsea'ye "Onları buzdolabına koy," diyorum.

Bugün annemin doğum günü ve akşam yemeğinden sonra pişirmek üzere tarçınlı çörek yapmayı yeni bitirdik ve Çin yemeği teslimatımız erken geldi.

Ön kapıyı ikinci kez çalarlar.

"Geliyorum!" Şortumun ve tişörtümün üzerine giydiğim önlüğe ellerimi silerek sesleniyorum.

Para ucunu bıraktığım banktan aldım ve kapıyı açtım. "İşte -"

Maddox'u görünce vücudum donuyor.

Tam orada duruyordu.

Ön basamağımda.

Dün gecedен sonra onunla konuşmak istemediğim için kapıyı kapattım.

Kapı kapanmadan hemen önce Maddox avucunu uzatarak kapıyı durdurur.

Eğer itersem elini bırakacağını ve kapıyı yüzüne kapatmama izin vereceğini biliyorum.

Ama o burada.

Kapıyı geri çekip açıyorum.

Onun beni izlemesini izliyorum.

"Seninle konuşmak istiyorum." Ses tonu o kadar içten ki dişlerim ağrıyor.

"Maddox -"

"Hadi, yemeği içeri getirin!" Annem evin içinden sesleniyor.

Maddox'a bakıyorum ve omzumun üzerinden sesleniyorum. "Sorun yemek değil."

"Ne oldu?" Annem bağılıyor.

"O bir erkek," diyorum açıkça. Ve neredeyse Maddox'un ağzının kenarı seğiriyor gibi görünüyor.

"Kapıyı suratına kapatın ya da içeri alın ama soğuk havanın dışarı çıkmasına izin vermeyin."

Bu kez, üzerimden kapı aralığına doğru eğilmeden önce ağzının seğirdiğinden eminim. "İyi akşamlar, Bayan Utley."

En tatlı sesiyle söylüyor, bu yüzden annemin cevabına şaşırmadım bile.

"Onu içeri getirin!"

"Anne," diye bağıriyorum, bıkkınlıkla.

"Bugün benim doğum günüm, Hannah." Kapıda kimin olduğunu bile bilmezken bunu erkek türünü evimize davet etmek için bir nedenmiş gibi söylüyor.

Maddox'a bakıyorum.

Avuçlarını yukarı kaldırıyor. "Bugün onun doğum günü." Dudağımı ısırıyorum.

Bunun iyi bir sonucu yok. "Neden buradasın?"

Maddox bir adım daha yaklaşıyor. "Çünkü seninle konuşmak istiyorum."

Ona bakmaya devam ediyorum. "Beni kovmayacaksın, değil mi? Çünkü bunun benim evimde yapılacak uygun bir şey olduğunu sanmıyorum."

Geri çekiliyor. "Seni kovmak mı?" Başını sallar. "Hayır. Bu değil - bu çok saçma. Sadece seninle konuşmak istiyorum ve bunu iş yerinde yapmak istemiyorum."

"Ve sizde ev adresim var...?"

"Özgeçmişinde yazıyordu. Çalmama bile gerek kalmadı."

Dudağımı biraz daha ısırdım. "Telefon numaram da oradaydı."

Başını sallıyor.

"Arayabilirdin," diye belirttim.

"Telefonuma cevap vereceğinden emin değildim." *Onun araması.*

Tanrım, beni araması ne büyük bir akıl tutulması olurdu. Şimdi, bunca zaman sonra.

Chelsea yanıma geldiğinde birbirimize bakıyorduk. "Kim bu adam?"

Maddox Chelsea'ye bir göz atıyor, sonra bakışlarını yavaşça aşağı indirerek bir kez daha bakıyor.

OTUZ ALTI
MADDOX

Küçük kıza bakıyorum. Gözleri... tıpkı Hannah'ninkiler gibi. Aynı şekil. Aynı açık kahverengi renk.

Ama saçları... Koyu renk. Benimki gibi.

Hannah'ya dönüp bakıyorum.

O izliyor Ben ile onu kollar çapraz üzerinde Göğsünü.

Tekrar kıza bakıyorum.

"Öyle mi..." Garip bir duygu karışımı tenimi kaplarken yutkunuyorum. "O benim mi?"

Hannah ve çocuk bana göz kırpmıyor.

Gerçekten olabilir

mi? Çocuğum mu

var?

"Ciddi misin?" Hannah, çocukla aynı anda "İğrenç" diyor.

Ew?

Ne halt ediyor -

Çenem sıkıştı.

Hannah başka bir adamın bebeğini mi doğurdu?

Kız bana gözlerini deviriyor, sonra yanındaki yetiškine bakıyor. "Hannah Teyze, cidden bu kızla yattın mı?"

adam?"

"Chelsea!" Hannah'nın sesi çocuğu azarlamaya çalışıyormuş ama aynı zamanda gülmemeye çalışıyormuş gibi çıkıyor.

Bekle.

"Teyze mi?" Soruyorum.

"Kapıyı kapat!" Çocuk evin içinde kaybolurken Hannah'nın annesi tekrar bağılıyor.

Hannah burun kemiğini sıkarak geri çekildi. "İçeri girsek iyi olur."

OTUZ YEDİ HANNAH

Maddox yanımdan geçip eve girdi.

Bu salağın Chelsea'yi kendi çocuğu sandığına inanamıyorum. Ya da bir çocuğu babasından saklayacağıma.

Aptal.

Maddox bankta durup ayağındaki tenis ayakkabılarını çıkarıyor; üzerinde beyaz çorapları, yıpranmış kot pantolonu ve dövmelerini hiç görmediğim kadar çok gösteren gri bir tişört var.

Üzerimdeki önlüğü çözüyorum ve aynı kıyafetleri giymiyormuşuz gibi davranıyorum. Kot pantolonum şort şeklinde ve tişörtüm beyaz V yaka.

Normalde ailemden başka kimsenin yanında şort giymekten rahatsız olurum. Ama Maddox'un dün gece kalçalarımın çok daha fazlasını gördüğünü kendime hatırlatıyorum.

Kapıyı gereğinden fazla sert kapattım.

Dün geceyi düşünme.

Ama pamuklu gömleğinin altındaki sırt kaslarını izlerken düşünmeden edemiyorum. O sadece...

Önlüğü kafama geçiriyorum.

Seksin vücut bulmuş hali olması önemli değil. Bir daha asla.

OTUZ SEKİZ MADDOX

Hannah'nın annesinin doğum günü partisini bastığım için kendimi kötü hissetmeliyim. Ama annesinin ısrarı olmasaydı hâlâ dışarıda bekliyor olacağımı da hissediyorum.

Küçük giriş kapısı ana odaya açılıyor; sağımda mobilyalarla dolu bir oturma odası, solumda ise bir yemek odası var.

Yuvarlak masanın ortasında bir buket çiçek duruyor ve sandalyelerden birinin arkasına bir çift balon bağlanmış.

Muhtemelen bir asırlık olan ev, aşınmış ahşap zeminleri ve her oda arasındaki kemerleriyle küçük hissettiriyor. Ama sıcacık.

Çiçek desenli halılar ve perdeler bana pek Hannah'nın zevki gibi gelmedi ama yurt odasını hiç görmedim bile, o yüzden tarzını bildiğimi iddia edemem.

Hannah'nın annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın, odanın uzak tarafındaki mutfaktan yemek odasına giriyor.

Hannah ile aynı boyda, benzer bal rengi saçları var ama onunkiler çoğunlukla gri.

"Merhaba, Bayan Utley. Ben Maddox Lovelace."

Kadın adımlarının ortasında durur ve gözleri büyür. "Mad Dog?"

Gülümsemem gerçek. Tam olarak benim hayran kitlem değil. "O benim."

Elimi uzattım ve o da elimi tutmak için yaklaştı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, canım. Hannah hep senden bahsederdi."

"Anne!" Hannah arkamdan bir yerden bağıyor.

Ben sırtıırken ikimiz de onu görmezden geliyoruz.

"Gerçekten mi?"

Bayan Utley bana gülümseyerek elimi bıraktı. "Bana bütün maçlarını izlettirdi."

"Anne." Hannah daha sert bir ton deniyor.

"Gerçekten mi?" Omzumun üzerinden kaşlarını çatmış Hannah'ya bakıyorum.

"Gerçekten." Annesi de aynı fikirde. Sonra Hannah'ya bakmak için etrafımda dönüyor. "Oh sus. Gençlik aşkı utanılacak bir şey değildir."

Kaşlarım kalkarken Hannah inliyor.

Annesiyle benim hakkımda mı konuşmuş? Aşk hakkında mı?

Muhtemelen bu bilgiyle övünmemeliyim çünkü Hannah benim hakkımda konuştuysa eminim kötü şeyler de söylemiştir.

"Bana Ruth de."

"Seninle tanışmak bir zevk, Ruth. Doğum günün kutlu olsun." "Çok tatlısın." Beni okşamak için uzandı Kolumu. Sonra tekrar yapıyor, pazumu sıkıyor. "Emekli olduğumu sanıyordum."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Hannah arkamdan. İki kolumu da kaldırıp aşkımın annesine doğru esnetiyorum.

"Tamam." Hannah uzanıp kollarımdan birini aşağı çekiyor. "Bu kadar yeter." Bileğimden çekiştirerek yüzümü ona çevirdi. "Gidip konuşalım, böylece yoluna gidebilirsin."

"Siz ikiniz yemekten sonra konuşabilirsiniz," diye cevap veriyor Ruth benim yerime.

Buraya boynuma dolanmış suçluluk, incinmişlik ve kafa karışıklığı duygularıyla geldim.

gerçekten on beş yıl önce oldu. Bu yüzden en iyi şekilde davranmalı, uslu durmalı ve Hannah benden ne isterse yapmalıyım.

Ama ona sataşmak çok eğlenceli.

"Evet, Hannah." Gözlerinde ateşle bana bakan güzel kadına sırtıtarak bakıyorum. "Yemekten sonraya kadar bekleyebilir."

"Güzel." Ruth topuğunun üzerinde döndü. "Ben bir tabak daha getireyim."

Annesi geri çekilirken Hannah ve ben birbirimizi izliyoruz. "Maddox." Adımı sessizce söylüyor.

"Bunny," diye aynı seviyede cevap veriyorum.

Dudaklarını büzüyor ve ellerini yumruk yapıyor. "Eğer buraya sadece benimle sevişmeye geldiysen -"

"Hayır." Sözünü kestim. "Konuşmaya geldim. Ve potansiyel olarak özür dilemeye."

Beni izliyor, yüzümün her yerine bakıyor. Ve bana inanmasını sağlayacak bir şey görmeli.

Etrafındaki gerilim azalırken omuzları düşüyor ve gözlerini deviriyor. "*Potansiyel olarak*. Tam bir pisliksin."

Hakaretinin arkasında sıfır ısı var.

"I söz veriyorum I olmaz yap veya söyle herhangi bir şey için yapmak bu yemek tuhaf." Yemin eder gibi elimi kaldırıyorum.

Gözlerini kıсар. "Şüpheli." Kapı çalınır.

Hannah dönmeye başladı ama ben onu geçtim. "Ben bakarım."

OTUZ DOKUZ

HANNAH

Maddox ön kapıyı açmaya giderken ben de başımı arkaya atıp tavana bakıyorum.

Maddox evimin içinde. Ve annemin doğum günü yemeği için bize katılacak.

Neden bu benim hayatım?

Sonra parayı hatırladım.

"Bahşişi unutma!" Aceleyle ön kapıya doğru giderken sesleniyorum ama Maddox çoktan kapıyı kapatıyor.

Dönüyor, tek kaşını kaldırıyor. "Özür dilerim. Az önce bana ne diye bağırdın?"

Bunu düşünürken yüzüm kızarıyor ama kapıda Maddox'un olduğunu gördüğümde parayı yere düşürmüş olmalıyım.

Çömelip onu alıyorum ama Maddox'un yanından geçmeye çalıştığımda o da önüme geçiyor.

Elleri tepelerinden zımbalanmış kahverengi kâğıt torbalarla dolu, bu yüzden dirseklerini açarak kapıyı tamamen kapatıyor. "Ben hallettim."

"Bahşiş mi?" Yemek zaten ödendiği için açıklık getirdim.

Sırıttıyor ve ben de boğazımın arkasından rahatsız edici bir ses çıkarıyorum.

"İmkânsızsın," diye homurdanıyorum, sonra dönüp yemek odasına geri dönüyorum.

Annem çiçekleri kenara çekti ve Maddox'a çantaları masanın ortasına koymasını işaret etti.

Hepimiz oturuyoruz, annem karşımda, Maddox bir yanımda ve Chelsea diğer yanımda.

Annem kapları açıp her birinin içine kapları yerleştirirken ve herkese ne olduklarını söylerken gözüm dev adamın üzerinde.

Ve sonra Maddox'un önce gitmesini sağlamaya çalışmasını izliyorum, ama onun yerine ona hizmet ediyor.

Zavallı buruşuk kalbim onun hareketleri karşısında biraz genişliyor. "Chelsea?" Annemin yumurta için hazırladığı maşayı kaldırıyor.

Rulo.

Küçük kız ona gözlerini kısarak bakıyor ama yine de tabağını kaldırıyor. "İki tane lütfen."

Bunu sorgulamıyor ve tabağına bir çift lezzetli kızarmış ekmek koyuyor.

Bu bir şey ifade etmiyor. Maddox her zaman iyi bir adam olmuştur. Bu sadece onun iyi bir adam olması.

"Hannah?" Eliyle maşayı işaret ediyor, ben de tabağımı kaldırıyorum.

Tabaklarımız dolduğunda, annem krem peynirli bir wonton'u havaya kaldırıyor. "Güneşin etrafında başka bir yolculuğa."

Chelsea ve ben wontonlarımızı kaldırıyoruz ve üçünü birbirine vurarak kadeh kaldırıyoruz, küçük kırıntılar kopuyor ve birbirine çarparak masaya düşüyor.

Oraya baktığımda Maddox'un wonton'unu çoktan ağzına attığını görüyorum - bütün olarak.

Chelsea kıs kıs güler.

Maddox elini kaldırıp ağzını kapatarak konuşuyor. "Çıkarayım mı?"

Tanrım bana yardım et.

Ağzımda yemek olsaydı muhtemelen boğulurdum.

"Hayır, hayır. Ye bakalım." Annem bir ısırık aldı.

Bir şey anlatmaya çalışıyorum.

Chelsea bana *hoşlandığın adam bu mu der* gibi bir bakış atıyor, ben de *onu davet etmediğimi* söyleyen bir bakış atmaya çalışıyorum.

KIRK
MADDOX

"Evet, Maddox." Ruth suyundan bir yudum alır. "Bekâr mısın?"

"Evet,
hanımefendi." "Hiç
evlenmediniz mi?"

Hannah annesinin sorusu üzerine yüksek sesle iç
çekiyor ama müdahale etmeye çalışmaktan vazgeçiyor.

"Hiç evlenmedim," diye cevap veriyorum.

"Hiç nişanlandın mı?" Ruth devam ediyor.

"Hayır." Gerçekten, Ben de asla Hatta
dikkate alındı Daha önce kimse için yüzük
alışverişi yapmamıştım.

"Neden olmasın?" Ruth ağzına bir parça tofu atar.

"Büyükanne, eğer ondan hoşlanıyorsan, o zaman onu
istememelisin.

Hannah Teyze'yle evlenmek." Masanın karşısındaki kız,
büyükannesinin niyetini anladığı belli olan bir parça tavuğu
yemek çubuklarının arasında ustalıkla tutuyor.

"Nedenmiş o?" Merakla kıza sordum.

Bakışlarını üzerime dikti. "Çünkü eğer yaparsan, laneti
alırsın."

Hannah öksürüyor ve bunun bir kahkahayı mı yoksa bir
nefesi mi gizlemek için olduğunu bilmiyorum.

Çocuğu inceliyorum. "Lanet nedir?"

Omuz silkiyor. "Büyük bir şey değil. Sadece bizi seven herkes ölüyor."

Sanırım ağzım açık kaldı.

Az önce ne dedi o?

Bir bezelye havada uçar ve Chelsea'nin yanağından seker. "Doğum günümde lanetten bahsetmek yok. Doğum günlerinin dokunulmazlığı vardır."

Chelsea peçetesini yanağına siliyor, sonra yemeğe geri dönüyor.

Boğazımı temizliyorum ve Hannah'ya bakmak için başımı çeviriyorum.

Bizi seven herkes ölür. Yüce

Tanrım.

Hannah'nın dudakları birbirine yapışmış. Kesinlikle gülmemeye çalışıyor.

Bu nasıl komik olabilir?

Hannah her zamanki gibi rahat bir tavırla tatlı-ekşi sos kabına bir wonton daha daldırıyor.

Evi düşünüyorum.

Pencereyi çerçeveleyen perdeler. Ön kapıda duran çok sayıda çocuk ayakkabısı. Arkamdaki oturma odasında bol miktarda rahat mobilya.

Bu üçü burada birlikte yaşıyor.

Birikimlerimi buna yatırırdım.

Çünkü bizi seven herkes ölür.

Susamlı tavuğun yanında mideme ıssız bir şey yerleşiyor.

Hannah uzanıp ön kolumu okşuyor, muhtemelen beni zihinsel sarmalımdan kurtarmaya çalışıyor. "Endişelenme Maddox, yakınlıktan sana bulaşmaz."

Boğazımda oluşan gerginlikle yutkunuyorum. "Bundan emin misin?"

Hannah başını sallar. "Kurallardan biri bu."

Ruth huffs. "Ne zamandan beri kuralları önemsiyorsun?"

Hannah'yla tanıştığımda onun biraz iyi kalpli biri olduğunu düşünmüştüm. Ama bunun doğru olmadığını düşünmeye başladım.

Belki de onun hızlı cevapları fikrimi değiştirmeye başladı. Ya da belki de dün gece çalışan partisi sırasında onu masasının üzerinde becermek bana ipucu verdi.

"Peki ben bu davranışı kimden öğrendim?" Hannah annesine bakar.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Ruth yemeğinden bir ısırık daha alır.

"Ayrıca," diyor Hannah masadakilere, "evlenmiyoruz. ıkmıyoruz bile." Bir elini kaldırıyor. "Yani, ıkmayacağız. ıkamayız. ıkacağımızdan değil. Ama istesek bile, o benim patronum." Parmağıyla aramızda işaret ediyor. "Ve biz istemiyoruz."

Herkes Hannah'ya bakıyor.

Telaşlandığında çok sevimli oluyor.

"şey, teknik olarak." Demek istediğimi vurgulamak için bir yumurta rulosunu kaldırıyorum. "Ben senin patronun değilim. Sadece şirketin sahibiyim."

KIRK BİR HANNAH

Maddox inleyerek sandalyesine geri oturuyor ve bunun ikinci tarçınlı ruloyu yemekten mi yoksa pokerin son turunu Chelsea'ye kaybetmekten mi kaynaklandığını bilmiyorum.

Aslında bir şey için oynamıyoruz, sadece övünme hakları için oynuyoruz ama Maddox'un daha önce on iki yaşında bir çocuğa kartlarda kaybettiğini sanmıyorum.

"Yenilgiyi kabul ediyorum." Maddox ellerini kaldırıyor.

"Ne kadar nazıksınız." Chelsea fişlerini dizerken kısı kısı gülüyor.

Bu gece... güzeldi. Şaşırtıcı derecede güzel.

Yıkıcı derecede güzel.

Maddox buraya

konusmaya geldi.

Konuşmak pek çok anlama gelebilir, ama hangisi olursa olsun

bu konuşmanın gidişatından hoşlanacağımı sanmıyorum.

"Sanırım biraz reality TV terapisi zamanı geldi."

Annem sandalyesini masadan geriye itiyor. "Sonra temizleriz. Siz ikiniz" - beni ve Maddox'u işaret ediyor - "gidip Hannah'nın odasında konuşabilirsiniz."

"Eğer bir çocuk gelirse, odamda konuşmamıza izin verir misin?" Chelsea kanepeye doğru ilerlerken sorar.

Annem onu takip eder. "Tabii ki. Otuz beş yaşına geldiğinde."

Maddox ve ben birbirimizi izliyoruz, onun eğlenen bakışına karşılık benim biraz acı çeken bakışım.

"Gidelim mi?" Ayağa kalkmak için iter.

Acımasız ahşap sandalyeden kalkarken yüzünü buruşturmasını özlemiyorum.

"Dizlerin nasıl?" Daha iyi düşünemedenden soruyorum o.

Ama annem ve Roberts tarafından ifşa edilmemiş olsaydım bile

Son yirmi dört saat içinde, profesyonel futbol oynamanın vücudunuza zarar verdiği bir sır değil.

Omuz silkiyor. "Otuz yedime yaklaşıyorum ve altmış beş yaşındaki birinin dizlerine sahibim. Yani harika gidiyorlar."

Başımı sallıyorum ve onu takip etmesi için işaret ediyorum. "Hadi, ihtiyar. Gidip konuşalım."

KIRK İKİ
MADDOX

Evin içinden geçip oturma odasının arka tarafına gidiyoruz ama Hannah merdivenlerden yukarı çıkmak yerine beni küçük bir koridora yönlendiriyor.

Bir an tereddüt ediyor, sonra açık kapıdan içeri giriyor. Sonra kendimi Hannah Utley'nin yatak odasında buluyorum. Küçük bir yer. Muhtemelen benim gömme dolabımla aynı büyüklükte.

Ama rahat.

Tam boy bir yatak olması gereken şeye bakıyorum ve o yatağa ne kadar sığamayacağımı hayal etmemeye çalışıyorum.

Gömme kitap rafları bana buranın bir çalışma odası olarak tasarlanmış olabileceğini düşündürüyor, ancak Hannah burayı güzel bir yatak odasına dönüştürmüş.

"Burada hiç sandalyem yok." Yatağın başında durdu ve yüzünü bana döndü. "Ama istersen yatağın üzerine oturabiliriz."

Gözlerim özenle yapılmış yatakların üzerinde geziniyor.

Hissetmek istiyorum. Krem rengi yorgan. Yatağı. Hepsini.

Ama ben oturmam. Bunun için ayakta kalmak istiyorum.

Dikkatimi önümdeki kadına veriyorum.

Bu konuya girmenin harika bir yolu yok, o yüzden hemen başlıyorum. "Dün gece, *aramayanın* sen *olduğunu* söylemiştin." Beni izlerken dudaklarını birbirine doluyor. "Ama numaralarımızı hiç paylaşmadık ve senin de bunu bildiğini biliyorum. Bu yüzden anlamama yardım etmeni istiyorum."

Gözleri kapandı. "Hiçbir şey söylememeliydim. Önemli değil."

"Önemli," diyorum ona.

Gözlerini açtığı anda hüznü doluydu. "Neden?" Sesi çok yavaş geliyor.

Ben de ona gerçeği söyledim. "Çünkü seni özledim."

KIRK ÜÇ
HANNAH

Boğazım daralıyor.
Çünkü seni özledim.

KIRK DÖRT MADDOX

Yüz hatlarını eşit tutmak için verdiği mücadeleyi izlerken bir adım daha yaklaşıyorum. "Seni tekrar gördüğümünden beri bu konu hakkında çok düşündüm. Ve aklıma gelen tek şey anlamadığım bir şey olduğu. Bilmediğim bir şey." Ona dokunmak istiyorum ama ellerimi iki yanımda tutuyorum. "Ne oldu, Küçük Tavşan? Seni kaçmaya iten neydi?"

Ellerini şortunun ön ceplerine sokuyor. "Koşmuyordum. Maddox..." Hannah dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bunu gerçekten yapmamız gerekiyor mu? Sadece rol yapamaz mıyız...?"

"Numara yapmak yok." Artık buradayım, durmak yok. "Sadece gerçek."

Hannah bir kez başını sallıyor. "Annem... Hemen sonra, o sabah yurt odama döndüğümde." Kütüphanedeki gecemize atıfta bulunuyor. "Hemşireden bir telefon aldım. Annem felç geçirmiş."

"Kahretsin," diye nefes alıyorum.

"Hastanedeydi." "Tanrım, Hannah."

"Başka seçeneğim yoktu. Eve dönmek zorundaydım."

Kütüphaneden çıkarken ellerimizin nasıl ayrıldığını düşünüyorum. Ve benim bütün günümü onu düşünerek geçirdiğimi, onun ise bütün gününü...

"Neden bana söylemedin?" Bunun için herhangi bir şekilde incinmeye hakkım olmadığını bilerek soruyorum. Ama yine de öylece gittiğine inanamıyorum.

"Denedim." Dün geceki ifadesini tekrarlıyor. "Ben -"

"Posta kutunuza bir mektup bıraktım." Cümleyi aceleyle getirdi.

"Sen..." Sözümü kesiyorum. "Ne?"

Çok önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Bir mektup mu?" Kafamı toparlamaya çalışıyorum.

"Zili çaldığımda kimse cevap vermedi." Omuzlarını tekrar kaldırıyor ama bu sefer daha küçük bir hareket. Daha ölçülü. "Ben de posta kutusuna koydum."

Denedim.

Suçluluk duygusu ciğerlerime baskı yapıyor. "Hiç anlamadım." Bu sözleri söylemek yumruk atmak gibi geliyor. "Mektubunu hiç almadım, Hannah."

Bana zayıf bir gülümseme veriyor.

Bana lanet bir mektup yazdı. Annesinin felç geçirdiği gün.

"Mektupta ne yazıyordu?"

"Maddox -" Bakışları benimkilerden uzaklaşıyor. "Lütfen," diye kestim sözünü.

"Az önce sana söylediğim şeyi söyledi." Ellerini ceplerinden çıkarıp kaldırdıktan sonra tekrar yanlarına bıraktı. "Annemin hastanede olduğunu ve eve giden bir otobüse yetişmem gerektiğini. Ve dükkânla birlikte -" Bana bakıyor. "Özgeçmişimdeki çiçekçi dükkânı Petals'ın sahibiydik. Annem neredeyse orada yaşar, orayı işletirdi. O çalışmazsa ben çalışmak zorunda kalırdım."

Zaman çizelgeleri yerine oturuyor.

Ruth dükkânı işlettiği için Hannah okula gitti. Ama bir hafta sonra Ruth artık dükkânı işletemez oldu.

"Mektupta başka ne yazıyordu?" Hepsini bilmem gerek.

Hasarın boyutunu bilmemiz gerekiyor.

Bu sefer sadece bir omuz kalkıyor. "Zamanımızın benim için ne kadar önemli olduğu hakkında aptalca bir şey söyledim." *Aptalca. Aptalca olmazdı.* "Ve numaramı yazdım." Darbe vurdu. Bunun geleceğini biliyordum, bunu ekleyeceğini biliyordum, ama söylediğini duymak... "Uzun mesafenin berbat olduğunu bildiğimi, ama seninle tekrar konuşmak istediğimi söyledim. Belki birlikte kitap okuruz." Son cümleyi fısıldıyor.

Bir adım geri çekiliyorum.

Bana telefonda kitap okumak istedi. O gece yaptığı gibi.

"Ve sonra hiç aramadım." Kendi kalbimi kırıyormuşum gibi hissediyorum.

Hannah bana o lanet omuz silkmelerinden birini daha atıyor. "Anladım."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hayır, alacak bir şey yok. Ben - Hannah, o mektubu hiç almadım. Almış olsaydım arardım."

"Tamam." Bana inanmıyormuş gibi söylüyor.

"Yapardım." Elimini saçlarımdan arasında gezdiriyorum. "Ona ne olduğunu bilmiyorum ama hiç alamadım. Bana inanmak zorundasınız."

Hannah dudağını ısıırıyor ama başını sallıyor.

İçimi yoğun bir kayıp duygusu kaplıyor ve bundan nefret ediyorum. Birlikte geçirebileceğimiz çok fazla zaman vardı ama onun yerine hepsini kaybettik.

"Neden bana tekrar yazmadın?" Sesim bir an öncesinden farklı geliyor. "Nerede yaşadığımı biliyordun."

Kırık bir kahkaha atıyor. "Çünkü o mektubu bir kez yazmak yeterince zordu. Ve çünkü saatler öteden ilgi dilenen çaresiz bir fahişe olmak istemedim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sen sadece bir takılma değildin. Bunu bilmen gerek."

"Nasıl?" Ellerini tekrar kaldırıp indiriyor. "Bunu nereden bilebilirdim Maddox? Bildiğim kadarıyla sana nasıl hissettiğimi anlatan bir mektup bıraktım ve sen onu görmezden geldin."

Yumruklarımı sıktım. "Öyle bir şey olmadı."

"Sana inanıyorum, tamam mı? Mektubu hiç almadığına inanıyorum ama o zaman bunu bilmiyordum. Ve bu canımı yaktı." Sesi çatladı. "Umurunda olmadığını düşünmüştüm."

"Çok önemsedim." Bir adım daha yaklaştım.

Hannah bir sonraki sorusuyla beni durduruyor. "Kütüphaneye beni aramaya mı gittin?"

Ağzım açılıyor ama cevap vermek istemiyorum. Çünkü vermedim.

KIRK BEŞ HANNAH

Bunu yüzünden anlayabiliyorum.

Kütüphaneye gitmedi.

Diğer her konuda ona inanıyorum. İnanıyorum. Ama buna da inanıyorum.

"O gece benimle buluşmayacaktın." Bunu söylerken kalbim s ı k ı ş ı y o r .

Bunların hiçbirinin önemi yok.

Beni aramayı hiç denemedi.

Zaten bitmiş olacaktı.

"Yapacaktım." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kelimeleri gıcırdatıyor.

O lanet kağıt futbol topunu düşünüyorum ve gözlerimin arkasında oluşan baskı çok fazla.

"Lütfen gider misiniz?" Sessizce sordum.

"Öyle bir şey değil." Maddox bir adım daha yaklaşıyor ve ben bakışlarımı göğsünün ortasına odaklıyorum. "Gitmedim çünkü gittiğini zaten duymuştum. Ve bana söylemeden gittiğin için kızgındım."

Gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum. "Kimden duydun?"

"Bu - bir kız. İnsanlara eve geri döneceğini söylediğini duyduğunu söyledi."

Başımı salladım. "Kimseye söylemedim Maddox. Patronuma bir e-posta gönderdim ama bunu kimseye yüksek sesle söylemedim. Kampüste varlığımdan haberdar olan tek kişi sendin."

Ve beni aramadı bile.

Kahretsin, tüm bunlar bugün de en az o zamanki kadar acı veriyor.

KIRK ALTI
MADDOX

"Lütfen gidin." Gözlerime bakmamaya geri döndü. "Şimdi. Lütfen."

Ağırlığımı değiştiriyorum, ileri doğru adım atmaya başlıyorum. Gitmek istemiyorum.

Kalbini tekrar kırmış gibi görünerek onu terk etmek istemiyorum.

Ama benden gitmemi istiyor.

"Pekala." Geri çekiliyorum.

Şimdi ne isterse yapacağım, ama bu konuşma bitmedi.

Dönüyorum ve kapıya doğru iki adım atıyorum.

Kapıyı açtığımda bakışlarım omzumun hemen yanındaki kitaplığa takılıyor.

Ve orada, Hannah'nın yatak odasındaki rafta, sırtına HOP U Kütüphanesi'nin malı olduğunu gösteren bir etiket yapıştırılmış bir kitap var.

Kitap.

Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra kaybolan *Monte Kristo Kontu* kitabım.

Çenem omzuna yaslanmışken ve sesi zihnimi doldururken bana okuduğu kitap.

Hannah'nın odasından çıkıp koridora çıktım. Bunca yıl boyunca kitabı saklamış.

KIRK YEDİ
HANNAH

Şaşkın ve üzgün bir şekilde yatağıma uzandım.

Yıllardır Maddox'la bu konuşmayı yapmak istiyordum ama şimdi bu konuşmayı yaptığım için kendimi daha iyi hissetmiyorum.

KIRK SEKİZ MADDOX

Dünya kötü hissediyor.

Çıkarken Chelsea ve Ruth'a iyi geceler diledim ve doğum günü kutlamasına katılmama izin verdikleri için teşekkür ettim.

Gülümsedim. İyiymişim gibi davrandım. Ama sanki başka biri konuşuyormuş gibi hissettim.

Ve şimdi, arabamın direksiyonunda, evin yolunu yarılanmışken, hiçbir şey doğru gelmiyor.

Dönüşleri alıyorum, karanlık gökyüzüne yerleşirken sokak lambaları yanıyor, ama önümdeki caddeyi göremiyorum.

Bana bir mektup bırakmış.

Bunu düşünmeden edemiyorum. Bunu yazmak ona nasıl hissettirmiş olmalı. Annesi hakkında böyle bir telefon almak ne kadar korkutucu olurdu.

Ruth'la yeni tanıştım ve onu şimdiden önemsiyorum. Ama bunu yirmi yaşında bir genç olarak, tüm bilinmeyenlerle birlikte yaşamak.

Ve bilinenleri.

Midem

bulanıyor.

Hannah kütüphaneden çıktı ve sonra her şey değişti. Annesinin söylemesine bile gerek yoktu; biliyordu ki

Annesi hastanedekeyken okulda kalacak parası yoktu.

Eve gidip çalışabilmek için aynı gün okulu bırakmak zorunda kaldı.

Ve ben...

Evimin önüne geldiğimde arabamı yavaşlatıyorum.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke etrafımda birikiyor.

Ön merdivenlerin önünde durdum ve arabamı park ettim ama inmedim.

Bunca zaman, haksızlığa uğrayanın ben olduğumu düşündüm. Ama her şey bir yanlış anlaşılma olsa bile, terk edilmişlik duygularım gerçektir. Çünkü Hannah bana bir mektup yazmış olabilir ama bana hiç ulaşmadı.

Bu sözleri hiç kimseye yüksek sesle söylemedim.

Sen vardı ve sadece kişi üzerinde kampüs kim biliyordu Ben vardım.

Telefonumu cebimden çıkarırken ellerim titriyor.

Yarım milyon takipçisi olan Instagram sayfamı açıyorum ve bir isim yazıyorum.

Elbette, bir sonuç var.

Profil resmi küçük, yanında bir adam ve iki küçük çocuk olan bir kadın. Yıllar geçmesine rağmen onu tanıyorum.

Ona mesajımı yazarken, on beş yıl önceki o günü sanki yeni olmuş gibi gözümde canlandırabiliyorum.

Antrenmanı yeni bitirmiştik ve duş alıp üzerimi değiştirmek için eve koştum. Kısa saçlarım hâlâ nemliydi ve onu gördüğümde çimenlerin üzerinde koşarak kampüse doğru ilerliyordum.

Essie kaldırımdan Futbol Evi'ne doğru yürüyordu ve elini kaldırarak beni selamladı.

Onunla konuşmak istemiyordum ama erkenciydim. Hannah iki saat daha işten çıkmayacaktı. Ben sadece

kütüphaneye gidiyorum çünkü başka bir yerde olmaktansa Hannah'nın yanında olmayı tercih ediyorum.

"Hey, Maddox!"

"Merhaba."

"Nereye gidiyorsun?" Bir adım öne çıkıyor.

Bana çok yakın olmasını istemediğim için yana kayıyorum. "Kütüphane."

Yüz hatları bir çeşit kaş çatmaya dönüşüyor. "Arkadaşına olanları duydum. Bunun için üzgünüm."

Kaşlarım çatıldı. "Hangi arkadaş?" "Şu Utley denen kız."

Şu Utley denen kız.

Panik sistemimi dolduruyor. "Ona ne oldu?"

Essie omzunu kaldırır. "Ona hiçbir şey olmadı. Ben sadece okulu bırakmasını kastetmiştim."

Sözleri mantıklı geliyor. "Anlamıyorum."

Essie bir adım daha yaklaşır. "Ben de öyle." Bana sempatik bir bakış attı. "Az önce bazı insanlarla bugün taşınmak zorunda olduğunu konuşurken kulak misafiri oldum. Sana söylemedi mi?"

Parmaklarım telefonumun etrafında kenetleniyor ve onları gevşetmek için kendimi zorlamam gerekiyor.

Sana söylemedi mi?

Biri bana yalan söyledi. Ve bunun Hannah olduğunu sanmıyorum.

Evli ve iki çocuk annesi Essie telefon numarasını verdiğinde telefonum titriyor.

Çeviriyorum.

Bir kez çaldıktan sonra çağrı cevaplanır.

"Selam Maddox. U z u n z a m a n oldu." Sesi sessizdi. Duyulmamaya çalışıyor gibi.

Arkadaşça davranacaktım. Nazikçe soracaktım. Ama bunu yapamadım. "Son sınıfın ilk haftasında Hannah'nın eve taşınmaktan bahsettiğini duyduğunu söylemiştin," diye çıkıştım. "Yalan söyledin.

Bana. Neden?"

Dişlerimi kenetleyen gergin bir kahkaha atıyor. "Hannah kim?"

"Hannah. Utley." Her bir ismi telaffuz ediyorum, ona nasıl *Utley kızı* dediğini hatırlıyorum.

Hannah'nın tam adını bilmiyor muydu? "Bu neyle ilgili?" Essie'nin sesi tereddütlü geliyor. "Soruya cevap ver," diye ısrar ediyorum.

"Cidden beni bu yüzden mi arıyorsun? Bunca zaman sonra?" Sesi küstahça çıkıyor.

"Aramak için başka bir nedenim yok." Ne demek istediğimi açıkça belirttim. "Şimdi bana gerçekte ne olduğunu anlat."

Alay ediyor. "Hatırlamamı bekliyorsun -"

"Ne yaptın sen?" Sesim biraz yükseliyor ama bu yeterli. Essie telefonda, "Seni kendinden kurtardım," diye tıslıyor. "Ne demek istiyorsun?" Görüşümün etrafında kırmızı puslar oluşuyor.

"Aşık bir bakire gibi posta kutunuza o zavallı küçük mektubu koyduğunu gördüm. Ve seni onunla uğraşma zahmetinden kurtardım."

"Okudun mu?" Fısıldıyorum, kendimi her an daha da hasta hissederek. "O sadece senin dikkatini dağıtacaktı," diye cevap veriyor Essie.

"Seni geride tutardı."

Bütün gecelerimi - bütün saatlerimi - Hannah'yı düşünerek geçirdim. Hannah'ya kızgındım. Çünkü beni terk ettiğini düşünüyordum.

Ama o bendim.

Onu hayal kırıklığına uğratan hep bendim, tam tersi değil.

Ve bu yılan benim için yazılmış mektubu okudu.

"Onunla ne yaptın?" Tarihi yeniden yazmak için çok geç ama o mektup benim. Ve ben onu istiyorum.

"Yırtıp attım." Essie'nin ses tonunda özür yok. "Sana bir iyilik yaptım ve sen bir inek yüzünden kariyerini mahvetmeden önce onu yırttım."

Telefonu yüzüne kapattım.

Telefonu kapatıyorum çünkü o sürtüğün sesini bir saniye daha dinleyemem.

Telefonumu paramparça etmemek için yolcu koltuğuna koyup gözlerimi kapatıyorum.

Ben tam bir pisliğim.

Essie de bir pislik. Yaptığı şeyi yapmak için tamamen boktan bir insan.

Ama ona inandım.

Sevmediğim bir kadına inandım ve sevmeye başladığım kadını kaybettim.

Kendimden nefret ediyorum.

Hannah gitti çünkü annesi neredeyse ölüyordu.

Ayrıldı çünkü ona bakmak ve aile işini yürütmek zorundaydı.

Benim aramamı bekleyerek gitti.

Geçirdiğimiz zamanın benim için ne kadar önemli olduğuna dair aptalca bir şey söyledim.

Ellerimi göğsüme bastırıyorum.

Bilseydim, benim için de ne kadar önemli olduğunu ona söyleyebilirdim.

Onun hayatında iyi bir şey olabilirdim.

Ona yardım edebilirdim. Boş hafta sonlarımda gel. Sezon bittikten sonra ziyaret edildi.

Ama ben yapmadım.

Okulda kaldım.

Onu unutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Hepsi Essie yüzünden.

Essie.

Kapımı itip açıyorum ve temiz havayı içime çekiyorum.

Essie bana Hannah'nın gittiğini söyledikten sonra geri döndüm ve doğruca eve girdim. Yatak odama çıktım ve kendimi içeri kilitledim. Ondan sonra her partide, her fırsatta Essie oradaydı. Her zaman flört ediyor ve dokunuyordu. Ve ben onu hep reddettim. Her zaman ilgilenmediğimi söyledim.

O gece hariç.

Kötü bir mağlubiyetti. Kaburgalarım zedelendi. Çok fazla içmiştim. Ve beni yukarı kadar takip ettiğinde, onu itmedim.

onu uzaklaştırdı.

Zar zor hatırlıyorum. Sadece kendim için çok üzüldüğümü ve onun Hannah'nın tam tersi olduğunu hatırlıyorum.

Ama o zaman bile, Hannah'nın beni tek kelime etmeden terk ettiğini düşündüğümde bile, yine de pişmanlık duydum.

Uyanır uyanmaz gitmesini söyledim ve ona bir daha asla dokunmadım.

O sabah kendimden en çok tiksindiğim andı.

Şimdiye kadar.

Bu geceki Hannah'yı hayal ederek gözlerimi daha da sıkıyorum. Yemekte gülümseyen gözleri. Yeğeni ve annesiyle şakalaşma şekli. Tarçınlı çöreklerle yardım etmek için mutfığa girmeye çalıştığım da bana havlu fırlatışı.

O mutlu.

Etrafında onu seven bir ailesi var.

Bizi seven herkes ölür.

Yumruğumu göğsüme, çarpan kalbimin üzerine daha sert bastırıyorum.

Mutluluğu buldu ama bunun kolay olduğunu sanmıyorum. Sadece nefes almaya çalışıyorum.

Bana olan borcunun en azı.

Gözlerimi zorla açıp gece gökyüzüne bakıyorum.

Sonunda Hannah'mı geri aldım, sonunda onun sıcaklığını tekrar hissettim, sonunda benimle birlikte gitmesine izin verdim. Ve ona söylediğim şey buydu.

Bana olan borcun.

Tanrım, ben tam bir bok parçasıyım.

Sürücü kapısını kapatıp arabayı tekrar vitese takıyorum.

KIRK DOKUZ

HANNAH

"İyi geceler." Annemi merdivenlere doğru yönlendirdim.

Odamdan çıktığımdan beri benimle Maddox hakkında konuşmak istediğini söyleyebilirim. Ama onu akşam yemeğinde ağırlamak başka bir şey. Chelsea'nin önünde geçmişimiz hakkında konuşmak başka bir şey.

"İyi geceler," diye sesleniyor Chelsea merdivenlerin tepesinden aşağıya.

Annem oyalanmadan önce oturma odasının ışıklarını kapatıyorum.

"Evet, evet, herkese iyi geceler," diye homurdanıyor annem, sonra da bu gece konuşmak istemediğimi kabul ederek yukarı çıkmaya devam ediyor.

Saat o kadar geç değil, ama bütün gün güzel yemekler yemekten başka bir şey yapmadık ve sanırım hepimiz yatağa uzanıp telefonlarımızda gezinmeye eşit derecede hazırız.

Önce ön kapıyı, sonra arka kapıyı iki kez kontrol edip kilitli olduklarından emin olduktan sonra odama girip kapıyı kapatıyorum.

Pijamalarımı giymiştim bile - yine bol bir atlet ve ince bir uyku pantolonu - ışığımı kapalı bırakıp yatağıma uzanıyorum.

Maddox gittikten sonra biraz ağladım. Ama diğerlerinden farklı olarak, bu ağlama kalp ağrısından ziyade genel bir depresyon hissinden kaynaklanıyordu.

Mektup konusunda ona inanıyorum. Yalan söylemesi için bir sebep yok. Ama her şey çok hayal kırıklığı yaratıyor.

Kaybedilen zaman.

Gece geçen gemiler. Çok yakın...

İç çekiyorum.

Neye bu kadar yakın?

Mektubu almış ve aramış olsa bile, bunun bir anlamı olmazdı.

Bir yıl sonra profesyonellerle oynamaya gidecekti ve ben onu takip edemeyecektim. Aramız iyi olsa bile, onunla Arizona'ya gidebilmek için ondan anneme maddi destek vermesini isteyemezdim.

Neredeyse gözlerimi devirecektim çünkü bütün gece bu ikisini izledikten sonra Maddox'un elinden gelen her şekilde yardım edeceğinden şüphe duymuyorum.

Ama biz onun sorumluluğunda değildik.

Karanlıkta başımı kitap raflarıma doğru çeviriyorum.

Giderken durakladığını fark ettim ve onun da gördüğünü biliyorum. Kitabı.

Onu sakladığım için kendimi hep biraz kötü hissettim. kütüphane malı. Ama kitabın benim için önemini, onu saklamanın kozmik karmik terazimde yaratacağı ağırlıkla tarttım ve buna degeceğine karar verdim. Onun bir parçasını kendime yakın tutmak için bunu göze alabilirdim.

Maddox'a başlangıcı okuduğum o geceyi düşünürken gözlerim o noktaya odaklanıyor.

Yataktan çıkıyorum ve komodinin üzerindeki küçük lambayı yakıyorum.

Loş ışıkta kitaplığa gidiyorum ve kitabı çekip çıkarmadan önce parmaklarımı sırtında gezdiriyorum.

Bu kitabı baştan sona o kadar çok okudum ki, açtığımda cildi gıcırdamıyor bile.

Sayfalar ilk satıra kadar açılıyor.

Şubat ayının yirmi dördünde...

Yatak odamın penceresine bir şey vuruyor, beni ürkütüyor ve kitabı düşürüyorum.

A y a ğ ı m ı n üstüne düşüyor ve bacağımda bir acı hissi uyandırıyor.

"Kahretsin!" Ayağımı havaya kaldırdım ve salladım.

Bir tıkırtı daha geliyor. "Hannah?"

Donup kaldım. "Maddox?" Sesin bir dal olduğunu sandım.

Pencereye doğru topallayarak yürümeden önce kitabı alıp yerine koyuyorum.

Birbirimizi bu kadar iyi duyabiliyor olmamız, bu eve yeni pencereler takmamız gerektiğinin bir kanıtı. Bu cereyanlı şeylerin pratikte hiçbir değeri yok.

Perdenin kenarından tutup kenara çekiyorum.

Penceremin diğer tarafında duran, ay ışığının yüz hatlarını gölgelediği Maddox.

"Ne halt ediyorsun sen?" Fısıldamıyorum ama sesimi alçak tutuyorum.

"I..." Büyük ellerinden birini başının üzerinde gezdiriyor. "İçeri girebilir miyim?"

Önce ona sonra da dar pencere çerçeveme bakıyorum. "Pencereden değil." Dudağımı ısırarak başımı evin önüne doğru eğiyorum. "Kapıya git."

Bana ciddi bir şekilde başını sallıyor, sonra evi çevreleyen büyük çalılarının arasından geri adım atıyor.

Burada ne işi var bilmiyorum. Daha bir saat önce ona gitmesini söyleyen kişi ben olsam da, onu görmek bu depresif duyguyu biraz olsun hafifletiyor.

Evin içinde aceleyle ilerliyorum ve ön tarafa yaklaştığımda göğüslerimin bu tişörtün içinde tam olarak sergilendiğini hatırlıyorum.

Duraksıyorum ama umursamamaya karar veriyorum.

Evdeki tüm ışıklar kapalıyken pencereme gelen oydu. Sütyen beklememeli.

O merdivenleri tek adımda çıkarken ben ön kapıyı açıyorum.

Maddox ağzını açıyor ama parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve o da başını sallayarak çenesini kapatıyor.

Geri çekilip kapıyı açık tutuyorum, o içeri girince kapatıp kilitliyorum.

Daha önce giydiği kıyafetleri giyiyor. Ayakkabılarını da aynı yerde çıkarıyor.

Onu geçtim ve yatak odama doğru ilerledim.

Adımları arkamda h e r z a m a n k i n d e n daha sessiz, sanki hafifçe adım atmaya dikkat ediyor.

Bu adam.

Bana ne söylemek için burada olduğunu bilmiyorum ama bunu yapmak için bir gece bile bekleyememiş olması içimdeki savunmaya bir şeyler yapıyor.

Beni yatak odama kadar takip ediyor ve kapıyı nazikçe arkamızdan kapatıyor.

Tekrar ayağa kalkmak istemediğim için yatağıma tırmanıp şiltenin üst kısmına bağdaş kurarak oturuyorum ve ona ayak ucuna oturmasını işaret ediyorum.

Bir ayağını yerde tutuyor ve diğer bacağını önündeki şiltenin üzerinde büküyor.

Maddox yüzünü buruşturur. "Dur bakalım."

Tekrar ayağa kalkıyor ve yatağın diğer tarafına geçerek aynı pozisyonda oturuyor, ancak bu sefer diğer bacağı şiltenin üzerinde bükülü.

Kaşlarını kaldırıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Dizler." Omuz silkti. Sonra uzun bir süre bana bakıp "Özür dilerim" dedi.

"Maddox -"

Başını sallıyor. "Bir telefon görüşmesi yaptım." "Bu gece mi?"

Şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

"Evet."

Arkamdaki yastıklardan birini kapıp kucağıma alıyorum. Hem tişörtümün içinden çıkan meme uçlarımı örtmek hem de rahat etmek için. "Kimi aradın?"

Bakışlarımı tutuyor. "Bana gittiğini söyleyen kadın."

İçimdeki acı dolu, kıskanç kişi ona yumruğunu sallıyor. "Onunla sık sık konuşuyor musun?"

"Hayır. Asla."

"O zaman nasıl...?"

"Adını hatırladım ve beni sosyal medyada takip ettiğini düşündüm. Haklıydım." Ukalılığına neredeyse kıs kıs gülecektim ama haklı olduğu için sanırım gülecek bir şeyim yok. "Ama biz..." Sözüünü kesiyor ve bu cümleyi bitirmesine gerçekten ihtiyacım yok.

"Yani onu buldun mu?" Soruyorum.

"Ona mesaj atıp numarasını istedim, o da hemen gönderdi." Yüzünü buruşturdu. "Şu anda evli ve çocuklu olduğundan emin olmama rağmen."

"Bu çok hoş," diyorum ağır bir alaycılıkla.

Omuzları derin bir nefesle yükselip alçalıyor. "O her zaman bir forma kovalayıcısıydı. Bunu bilmeliydim." Başını kendine doğru sallıyor. "Olay gerçekleştiğinde bir araya getiremediğim için çok aptalım."

"Aptal değilsin Maddox."

Yüzünde acı dolu bir ifade var. "Mektubu bıraktığını gördü. Ve okudu." Maddox'tan başka birinin o mektubu okuduğu düşüncesi yastığımı daha sıkı sıkıya sarıyordu. "Sonra da hiç bilmeyeyim diye yırtıp attı."

"Ve sen aramaya gitmeyeyim diye beni duymuş gibi yaptı," diye bitiriyorum, her şeyi çok kolay görebiliyordum.

Maddox öne doğru eğildi. "Ona inandığıma inanmıyorum."

"Maddox, söyledikleri doğruysa ona inanmak çok kolay." "Hayır. Hayır, benim için bahaneler uydurma."

O oldu

Kütüphaneye giderken beni *buldu*. Bana tuzak kurdu ve ben de kandım. Gidip bakmadım bile.

bana doğruyu söylüyordu. Ben de inandım ve eve döndüm." Parmakları yorganın etrafında açılıp kapanıyor.

Bundan nefret ediyorum.

Böyle olmasından nefret ediyorum.

Aramızdaki her şeyin bu kadar kolay bozulmasından. Ama Maddox'ı böyle görmekten de nefret ediyorum.

Uzanıp elimi dizinin üstüne koyuyorum. "Cumartesi günüydü. O gün gitmiş olsaydın bile çalışan hiç kimse nerede olduğumu bilemezdi. Patronumun hafta sonları e-postalarını bile kontrol etmediğinden eminim."

"Gitmeliydim." Maddox beni dinlemeyerek yumruklarını malzemenin etrafında sıkıyor.

"Yok -"

"Uzun bir süre kütüphaneye geri dönmedim. Seni kampüste bir daha görmeyince gittiğini anladım. Ama okul yılının sonunda, bunun peşini bırakamazdım. Bu yüzden iki hafta boyunca her gün kütüphaneye gittim, senin o tek arkadaşını görmeyi umdum."

"Arkadaş mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Kısa olan."

"Sissy?" Orada çalıştığım kısa süre boyunca benimle arkadaş olan hoş bir iş arkadaşıydı.

Bir ses çıkarır. "Adını hiç bilmiyordum ama belki senin nerede olduğunu biliyordur diye düşündüm. Ama orada değildi."

"Sanırım ilk dönemden sonra transfer oldu. Hala bazen onunla konuşuyorum. Burada yaşıyor. Eminim hoşuna gidecek havalı bir spor salonunda çalışıyor." Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum ama yüzü eğik olduğu için ifadesini göremiyorum.

Hayatımın büyük bir bölümünde Maddox'a çok kızgındım. Ne olduğunu bilmek, sonunda her şeyi bir araya getirmek güzel ama gerçekten artık kızgın olmak istemiyorum.

"Onunla yattım," diye ağzından kaçırıyor.

"Sissy?" Karısıyla tanıştığım için gülerek soruyorum.

Ama Maddox başını sallıyor, kaldırmıyor. "Yalan söyleyen kız."

"Oh." Yüzümü buruşturuyorum.

Sonunda başını kaldırıyor, suçluluk duygusu yüz hatlarını kaplıyor. "Özür dilerim. Sadece bir taneydi -"

Dizini hafifçe sıkıyorum. "Maddox, senden bekâr olmanı beklemiyordum. Bana bir açıklama borçlu değilsin."

Evet, bu kadar acıya sebep olan o sürtükle yatmış olmasından nefret ediyorum. Ama bu yarım ömür önceydi. Ve bir yalana inanmış olsa bile, bu olayda o da en az benim kadar kurban. Onu suçlamıyorum.

Maddox dudaklarını birbirine geçirerek beni izliyor. "Sana bir süre sarılabilir miyim?"

"Bir süre mi?" Ağzım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Maddox başını sallıyor, sonra ayağa kalkıyor.

Yatağın etrafında dönüp bana doğru gelmesini bekliyorum ama yorganı geri çekiyor ve kot pantolonu ve her şeyiyle içeri tırmanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Kıs kıs gülüyorum.

"Buraya gel." Bana bakacak şekilde yan yatıyor, sonra beni kendine doğru çekmeye başlıyor.

"Tamam, tamam." Yorganın altına girebilmek için ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

Yüzüm ona dönük olacak şekilde kayıyorum ve o da bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor, ta ki yüzüm göğsüne değene ve çenesi başımın tepesine dayanana kadar.

Ellerimden biri aramızda, onun bedeniyle benimki arasında sıkışmış durumda, ama diğer kolumu onun yan tarafına doğru uzatıyorum.

Bunu yapmamalıyız.

Hâlâ onun şirketi için çalışıyorum; bunların hiçbiri değişmedi.

Kollarını bana daha sıkı doladı. "Sana bir açıklama borçlu olmadığımı söylediğini biliyorum, ama ben... Bir mağlubiyetten sonra sinirliydim ve sarhoş oldum ve o senin tam tersindi," diye geveledi.

Senin tam tersin. İç çekiyorum.

"Maddox." "Hayır, ben sadece -"

Bu adam dinlemeyecek.

Ona bakabilmek için başımı arkaya doğru eğiyorum. "Senden sonra yattığım ilk erkek benim boylarımda sıska sarışın bir adamdı."

Maddox başımın arkasını avuçluyor ve yüzümü tekrar göğsüne bastırıyor. "Bilmek istemiyorum."

Başımı yana eğiyorum. "Sonra bir sonraki adam."

"Anladım." Yüzümü tekrar göğsüne çeviriyor. "Daha azı daha iyidir." Vücudu bir nefesle genişliyor.

Bunun onu da rahatsız ettiğini bildiğim için kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Yüksek sesle itiraf edebilmek için başımı yana eğiyorum. "Çünkü onlar senin tam tersindi."

ELLİ MADDOX

Başının üstünü öperim.

Sonra burnumu saçlarına bastırıp kokusunu içime çekiyorum. Yumuşak, çiçeksi ve tamamen Hannah.

Vücudu benimkine doğru gevşiyor. "Sarılmak istediğinde beklediğim şey bu değildi."

Kollarımı onun etrafında sıkıyorum. "Sana biraz zaman alacağını söylemiştim."

"Mm-hmm." Hannah daha da rahatlıyor.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Bilmiyordun," diye mırıldanıyor.

"Daha çok çabalamalıyım." Avucumu omurgasında bir aşağı bir yukarı kaydırıyorum. "Affını kazanmak için ne yapabilirim?"

"Zaten yapıyorsun." Parmaklarını yan tarafıma doğru kıvrıyor. "Ve ben de üzgünüm. Nerede olduğunu biliyordum - herkes biliyordu. Ama benden haber almak istemeyeceğini düşündüm."

Ve aynen böyle, Hannah uykuya dalıyor, ben de onu kucağımda tutuyorum, son yorumuyla derisi yüzülüyor.

Birlikte sadece bir hafta geçirdik. Salıdan cumartesiye kadar. Hepsi bu kadardı. Ama o hafta ikimiz üzerinde de büyük bir etki bıraktı.

İkimiz de diğërimiz tarafından
incitildik. Ve ikimiz de
unutmaya çalıştık.

Hannah beni nasıl bulacağını biliyordu ama onu
reddedeceğimi düşündüğü için ulaşmadı. Ben de onu
bulması için birini tutabilirdim ama yapmadım çünkü beni
terk ettiğini düşündüm.

İkimiz de varsayımlarda bulunduk ve hepsi yanlıştı.

Ve bu yüzden çok fazla zaman kaybettik.

Onu kendime daha sıkı sarıyorum.

Her şeye rağmen, onunla birlikte olmak hâlâ çok kolay
geliyor. Birbirimize uyuyoruz. Mükemmel denklem.

Yıllar önce bunu hissettim ve ona söylememekle hata
ettim.

Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

ELLİ BİR HANNAH

Yatak altımda kayıyor.

Büyük bir şey yere düşerken bir gıcırtı ve ardından bir gümbürtü duyulur.

Göz kırpıyorum. "Maddox?"

"Ufacık yatak," diye homurdanıyor yatağın kenarının altından.

Gülmemek için dudağımı ısırıyorum. "İyi misin?"

"Tamam." Bir avucunu şiltenin üzerine koyar ve kendini yukarı iter.

Yatağa geri tırmanmaya başladığında başımı sallıyorum. Lamba hâlâ yanıyor ama odanın eskisinden daha aydınlık olduğunu söyleyebilirim.

"Gitmen gerek. Chelsea'nin seni burada görmesini istemiyorum." Sonra güldüm. "Onun senin olduğunu düşündüğüne inanamıyorum."

Maddox ayağa kalkarak ellerini kalçalarına koyuyor ve sırtını geriyor. "Peki, beni suçlayabilir misin?"

"O sadece on iki yaşında." Homurdanıyorum. "Eğer senin kızın olsaydı, bir..." Matematikten vazgeçtim. "On sekiz aylık hamilelik." Ürperdim.

Mırıldanıyor ve sonra soruyor: "Sizinle yaşamaya ne zaman geldi?"

"İki yaşına basmadan hemen önceydi. Annesi, yani kuzenim, bir enfeksiyon yüzünden vefat etti ve babası hiç ortalarda yoktu, bu yüzden bizim gözetimimize bırakıldı."

"Peki ya baban?" diye soruyor Maddox, yatak odamın kapısının yanında benimle buluşurken.

Dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Gerçekten tüm detayları halletmek istiyorsun, ha?"

Maddox başını sallıyor.

"Babam ben bir yaşındayken öldü. Düşüp kafasını çarptı ve her şey tamamen ters gitti. Onu hatırlamıyorum ama annemin evde hâlâ fotoğrafları var, o yüzden hatırlıyormuşum gibi hissediyorum."

"Bu berbat bir şey, üzgünüm."

"Lanet berbat."

Maddox başını yavaşça sallıyor. "*Ya gülersin ya ağlarsın* olaylarından biri bu, değil mi?"

"Klasik bir vaka." Gülümsüyorum.

Tabii ki babam ve kuzenim hala yanımda olsaydı çok sevinirdim ama geçmişti değiştiremezsiniz.

"Yani sadece üçünüz mü varsınız?" diye soruyor. "Evet. Sadece biz kızlar."

"Görünüşe göre sen ve annen kuzeniniz için doğru olanı yapmışsınız." Maddox çenesini eğiyor. "Chelsea iyi bir çocuk."

Sözleri beni ailevi bir gururla dolduruyor.

"Teşekkür ederim." Yanından geçip kapı koluna uzandım. "Daha ister misin?"

Duraksıyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

"Daha...?" "Çocuklar," diye açıklıyor.

Çocuklar. Aynen böyle söylüyor. Sanki gayet makul bir soruymuş gibi. Sanki yıllardır çıkıyormuşuz ve evlenmeyi düşünüyormuşuz da artık çocuklar hakkında konuşmanın zamanı gelmiş gibi.

Ve sonra söylemediği şeyi kaydettim.

Sadece *daha fazlasını istiyor musun?* Sorunun sonu. *Kendine ait bir şey istiyor musun* ya da *kendine ait bir şey istiyor musun* değil.

kendi çocukları.

Maddox'a olan sevgim içimi titretiyor.

Chelsea için her zaman Hannah Teyze oldum. O da her zaman benim yeğenim oldu. Birbirimiz için böyleyiz. Ama o benim, tıpkı benim onun olduğum gibi. Ve kendimi bildiğim ebeveyn figürü gibi hissetmek için bana anne demesine ihtiyacım yok.

Dudaklarımı ıslatıyorum ve gerçeğin en iyi cevap olduğuna karar veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, istediğimi sanmıyorum. Hayatımda zaten mükemmel bir çocuk var. Ve onun hayatı daha da yoğunlaşacak, yani birdenbire bana daha az ihtiyaç duyacak değil. Ayrıca, diğer her şeyi deneyimlerken *uykusuz bebek* olayını atladım. Yani, sanırım iyiyim."

Ağzının kenarı yukarı doğru çekiliyor. "Bence sen de iyisin." "Peki ya sen?" Sessizce soruyorum, cevap bekliyorum

Ne olabileceğinden biraz korksam da.

Ağzı o yarım gülümsemeyle kalıyor. "Küçük bebeklerin yanında kendimi hiç rahat hissetmedim. Ama seksi teyzelere karşı bir zaafım var gibi görünüyor."

ELLİ İKİ MADDOX

Burada durmuş Hannah'ya bakarken kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyorum.

Önemli bir şeyi kaybettiğinizi düşündüğünüzde ve aradan o kadar çok zaman geçtikten sonra bir daha asla sahip olamayacağınızı düşündüğünüzde hissettiğiniz duygudur, ama sonra onu bulursunuz. Yıllardır kullanmadığınız bir çekmeceyi karıştırırsınız ve işte oradadır. Ve anı size tanıdık bir rahatlıkla çarpar.

"Seni öpmek istiyorum," diyorum Hannah'ya, bunu bilmesini isteyerek. Gözlerini dudaklarıma indiriyor.

Ama eğildiğimde avuçlarını göğsüme bastırıyor.
"Maddox..."

"Evet, Bunny?" Sesimi alçak tutuyorum.

"Yapmamalıyız."

Bu bir yalan.

Kesinlikle yapmalıyız.

Ama şu anda onun kazanmasına izin vereceğim.

"Pekâlâ." Dik duruyorum ve Hannah'nın ellerini göğsümden indirmesi uzun bir saniye alıyor. "Beni dışarı çıkar."

Ellerini tamamen bırakıp kapıya dönmeden önce parmak uçlarının karnımda iz bırakmasının tadını çıkarıyorum.

Göğüslerinin o lanet tişörtün içinde nasıl görüldüğünü kaçırmadım. Kumaşın göğüslerinin kabarıklığına nasıl yapıştığını. Ya da lanet meme uçlarının hala ilgi için yalvarışını.

Ama ciddi nedenlerle buradaydım, bu yüzden beni öldürse de gözlerimi yüzünden ayırmadım.

Şimdi, Hannah'yı evin içinde takip ederken, kışına bakıp her adımda kalçalarının hareketini izlerken kurnaz olmaya zahmet etmiyorum.

Bir de kalçalarının arasında yaşayan tatlılığı bilmek var.

Ellerimi onun amına sürmeyeli yirmi dört saatten biraz fazla oldu. Ama ağzımı ona değdirmeyeli on beş yıl oldu ve bunu yakında değiştirmemiz gerekiyor.

Hannah yavaşlayarak ön kapıya ulaşıyor.

Ayaklarımı bağciksız tenis ayakkabılarımın içine kaydırıp kapı aralığından geçiyorum, eşğin diğer tarafında durup Hannah'ya dönüyorum.

Şafak arkamda söküyor, yüz hatlarını en yumuşak ısıltıyla kaplıyor. Ve gözleri...

Benim hissettiğim gibi görünüyor.

"Maddox," diye fısıldıyor. "Seni öpmek istiyorum." Birazcık eğildim. "Öpmeliyiz."

Hannah parmak uçlarına doğru kayıyor ve ben de onunla buluşmak için sonuna kadar eğiliyorum.

Dudaklarımız nazik bir fırçayla birleşiyor, yeterli değil gibi hissediyor ama yine de mükemmel miktarda.

Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı nazikçe boynunun önünde dolaştırıyorum.

Nasırlı avuçlarımın altında teni çok yumuşak ve sıcak.

Pürüzlü tenim için mükemmel bir yumuşaklık.

Öpüşmeyi derinleştirmek istiyorum. Ona daha sıkı sarılmak istiyorum.

Benim vücut o hazır için Daha fazla.
Ama Ben değil Hannah'nınki olumlu.
Henüz değil.

Elimi boynundan çekiyorum ve ağzımı onunkinden ayırıyorum.

Hannah'nın yanakları kızarıyor ve göğsü hızlı nefeslerle yükseliyor.

"İyi geceler, Utley."

O bakışlar geçmiş Ben doğru ve
Gün doğumu. "Günaydın, Lovelace."

Bir adım geri atıyorum. "Kapını kilitle."

"Kendime nasıl bakacağımı biliyorum," diyor bana, bir eli kapıda.

"Biliyorum, bebeğim. Ama izin ver biraz da ben ilgileneyim."

ELLİ ÜÇ HANNAH

Kapıyı kapatıp kilitliyorum ve Maddox arabasına doğru yürürken gözetleme deliğinden onu izliyorum.

İzin verin ben de biraz ilgileneyim.

Alnım kapıya doğru düşüyor.

Onunla olmak, onun etrafında olmak çok kolay.

Olmamalı. Bunca zaman sonra olmaz.

Ona duyduğum öfkenin uzun süre mutluluğumu gölgelemesine izin verdim.

Sanki benim bir parçammış gibi hissediyordum. Bu acı. Ve sonsuza dek bende kalacağını düşündüm.

Ama gitti.

Aynen böyle, gitti.

Artık kızgın olmak istemiyorum. İncinmek istemiyorum.

İhtiyatı tutkunun önüne koymak istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum.

Ben sadece Maddox'u istiyorum.

ELLİ DÖRT MADDOX

Oyalanıyorum.

Öyle olduğumu biliyorum ve bu çok açık hissettirmeye başladı ama onu görmek istiyorum. Ve bunu Pazartesi sabahı ilk iş olarak ofisine girerek yapmak istemiyorum.

Şirket kurallarını değiştirip arkadaşlık etmeme politikasını kaldırmamam için bir neden yok ama Hannah'nın bundan hoşlanmayacağından neredeyse eminim. Ve yapmak isteyeceğim son şey onu iş yerinde rahatsız etmek olur.

Kahve fincanıma bir paket şeker daha ekliyorum ve son on dakikadır kullandığım kaşıkla karıştırıyorum.

Hannah'nın patronla çıkan *kız* olmak istemeyeceğinden ne kadar eminsem, onun da benimle çıkmak istediğinden o kadar eminim.

Neredeyse homurdanacaktım.

Flört o böyle a topal kelime için ne I
istiyorum Hannah'dan.

Ara sıra dışarıda yemek yemekten ve akşamları mesajlaşmaktan daha fazlasını istiyorum.

Her şeyi istiyorum.

Kupamı kaldırarak dinlenme odasındaki tezgâha yaslanıyorum ve telefonumdaki e-postayı okuyormuş gibi yaparken kahvemden bir yudum alıyorum.

Dün sabah erkenden eve döndüğümde, Hannah'nın küçücük yatağında bedenim onunkine sarılmış halde uyuyarak birkaç saat geçirdikten sonra aklıma geldi.

Beklemek istemiyorum.

Ona benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek için beklemek istemiyorum. Benim için her zaman ne kadar önemli olduğunu.

Yanıma taşınmasını istemedenden önce yıllarca beklemek istemiyorum.

Hiç beklemek istemiyorum.

Zaten birlikte çok zaman kaybettik. Ve eğer bunun üzerinde çok fazla düşünürsem, aklımı kaybedebilirim. Ya da Waller'ın Essie'nin evini yakması için tanıdığı adamı tutabilirim.

Kahvemden bir yudum daha alıyorum.

Artık geçmişe takılıp kalmayacağım. Olan oldu. Bitti. Ve şimdi -

Dinlenme odasının kapısı açıldı ve kahverengi gözlü güzelim içeri girdi.

Dudaklarım gülümsemek için kıvrılıyor ama olduğum yerde kalıyorum.

Hannah artık yepyeni bir insan, tıpkı benim gibi. O da benim gibi hayatının deneyimlerini yaşadı.

Hayatlarımız çok farklıydı.

Benimki yoldaydı, profesyonel olarak top oynuyordu. İhtişam, fiziksel acı, para, şöhret. Kimin size sizin için yakın olmak istediğini ya da kimin vagonunuza otostop çekmek için yaklaştığını asla bilememek.

Onunki buradaydı. Bana çok yakın ama tamamen ulaşılmaz. İnsanları kaybetti, bir koğuş kazandı, sonra ailesini etrafına o kadar sıkı ördü ki asla yalnız kalmadı. Evindeki sevgi hissediliyordu. Ben de evimin bu sevgiyle dolmasını istiyorum. Ön kapıdan içeri adım attığımda o sıcaklığı hissetmek istiyorum.

"Günaydın." Yanakları pembeleşmeye başladı bile ve umarım dudaklarımın onunkilerin üzerinde olduğunu düşünüyordur.

"Günaydın," diye selamlıyorum onu.

Faturalama bölümünde çalıştığını düşündüğüm yaşlıca bir adam odadaki uzun masalardan birinde oturuyor ve Hannah'ya merhaba diyecek kadar gözlerini telefonundan kaldırıyor.

Bu yeni ofiste bulunduğumuz bir hafta içinde, yemin ederim ki bu adamın her gün erkenden gelip burada oturduğunu ve bir çift çörek yediğini gördüm. Alyans takıyor ve ya karısının evde çörek yemesine izin vermediğini ya da evde olmayı sevmediğini varsaymak zorundayım.

Ben olmayacağım.

Tezgâhı itiyorum ve kahve makinesine doğru birkaç adım atıyorum.

Hannah buzdolabına bir kap yiyecek koymak için eğilirken bana doğru bir bakış fırlatıyor.

"Öğle yemeği için ne getirdin?" Ses tonum rahat ama yine de dudağını ısıyor.

Doğruldu ve kapıyı kapattı. "Sadece biraz Çin yemeği artığı."

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Bulduğum yere yaklaşırken gözlerini biraz daha kısıyor. "Öğle yemeğini kendin mi getiriyorsun? Yoksa bunun için çok mu süslüsün?"

"Süslü mü?" Sırıyorum. "Çok süslü değilim. Sadece tembelim. Bu yüzden maaşımın yarısını teslimat ücretlerine harcıyorum."

Bana gözlerini deviriyor. "Bunun doğru olması için fiçılar dolusu havyar sipariş ediyor olman gerekirdi."

"Hayır, fiçılar tadını tuhaflaştırıyor."

Küçük bir kahkaha atıyor. "Sadece jambonlu ve peynirli sandviçler o zaman."

Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, bu kadar hafifçe bahsetmesini kaçırmıyorum. "Tadı en güzel şey. Belki bir istisna dışında."

Hannah'nın bakışları dudaklarıma düşüyor.

Bu doğru, Babe. Tat dediğimde ağzıma bakacaksın.

Boğazımı temizleyerek uzanıyorum ve onun için kupa dolabını açıyorum.

Biz bir temiz enerji şirketiyiz, bu yüzden sahip olduğumuz her şey yeniden kullanılabilir ve bazı kıkırdaklar parlak sarı tabak ve kupalardan başka bir şeye sahip olmamanın harika olacağını düşündüler. Bazılarında bizim logomuz var, bazıları ikinci el, bazıları el yapımı ama hepsinin üzerinde sarı var.

Hannah o gün için kupasını seçerken parmaklarını oynatıyor ve kesinlikle elle yapılmış, sarının canlı tonlarıyla kaplı seramik bir kupa seçiyor.

Bunu seçmesine şaşırmadım.

Donut Adam bize hiç ilgi göstermiyor, ben de olduğum yerde kalıp Hannah'nın kahve yapmasını izliyorum.

Bardağını dolduruyor, yaklaşık bir inç boşluk bırakıyor, sonra tencereyi bana doğru tutuyor. "Üstünü kapatmamı ister misin?"

Çenemi eğiyorum ve MinneSolar markalı kupamı ona uzatıyorum.

Bakıyor, zaten dolu olduğunu görüyor ama yine de kabı devirip bir yudum ekliyor.

Hannah tencereyi ocağa koyarken fincanıma bakıyor. "Sade siyah mı?"

Kahvemi kaldırıyorum ve kenarından ona sırtıtıyorum. "Dört şekerli."

İtirafım üzerine kaşları havaya kalktı.

"Bunda yanlış bir şey mi var Bayan Utley?"

"Tabii ki hayır, Bay Lovelace. Sadece şu sporcu meselesi..." Gözleri vücudumda geziniyor. Yukarı çıkmadan önce omuzlarımı göğsümü daha büyük gösterecek kadar geriye çekiyorum. "Seni daha çok *şekersiz* bir tip olarak düşünmüştüm."

"Oyunculuk günlerimde bu çoğunlukla doğrudu. Ama Emekli olmanın en güzel yanı da bu. Artık ne istersem yiyebiliyorum."

Mırıldanıyor ve buzdolabına gidip bir kutu yarım buçukluk çıkarıyor, sonra da odanın içinde eliyle işaret ediyor. "*Emekliliğin* ne anlama geldiğini anladığınızdan emin değilim."

"Evet, golf hiçbir zaman bana göre olmadı. Ayrıca, arkadaşımın kimin şirketinin her yıl daha fazla ödül alacağına dair bir iddiaya girdik."

"Ödüller?" Hannah küçük kartonunun kapağını çıkarıyor ve bardağına yaklaşık bir santimlik bir miktar döküyor.

"Belirli bir ödül yok, sadece genel olarak başarılar. En iyi elli listesi, bu tür şeyler," diyorum ona, Waller ile hiç bitmeyen bahis döngüme atıfta bulunarak.

Hannah kartonu buzdolabına geri koyuyor, sonra önünde durduğum çekmeceye bakıyor.

Ne istediğini biliyorum ama temiz bir kaşık alabilmesi için hareket etmek yerine bardağımdakini alıyorum.

Bir kez daha baktığımda Donut Man ile hâlâ yalnız olduğumuzu görüyorum, Donut'larına odaklanmış durumda, ben de kaşığı ağzıma götürüyorum.

Dudaklarımı etrafına kapatıp Hannah'nın alması için uzatmadan önce serbest bırakıyorum.

Gözlerini odanın içinde gezdiriyor ama benimle aynı şeyi görünce alıp bardağına koyuyor.

İşte o anda dinlenme odasının kapısı açıldı. Hannah sanki benden uzaklaşacakmış gibi yer değiştirdi, bana araba kazasından sonrasını hatırlatıyor.

"Tepki verme." Sadece onun duyabileceği şekilde söylüyorum.

İçeri kimin girdiğini bilmiyorum ama şu anda yaptığımız hiçbir şey uygunsuz değil. Tamamen yabancılardan biraz daha yakın duruyor olabiliriz ama ben herkesle dostum.

Başımı çevirdiğimde Brandon'ın odanın içinde yürüdüğünü görüyorum.

Tamam, belki *herkesle* arkadaş değilim.

"Günaydın." Adama başımı sallıyorum çünkü hâlâ medeniyim.

O da başıyla onaylıyor, sonra Hannah'ya bakıyor.
"Günaydın. Hafta sonun iyi geçti mi?"

"Gerçekten iyi," diye cevaplıyor tereddüt etmeden.

Kahvemi kaldırıyorum ve gülümsememi gizleyerek bir yudum daha alıyorum.

Brandon aptal gibi, "Çok güzel," diye cevap veriyor.
"Benimki de iyiydi."

Kimsenin sana sormaması çok kötü.

Buzdolabına gider ve kapıdan uzun bir kutu çıkarır.

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Ne tür bir yetişkin erkeğin

Güne başlamak için *pamuk şeker aromalı* enerji içeceği mi?

"Çıkıyor musun?" Hannah'ya kolumu kaldırdım, sanki Benim gitmemi bekliyordu, ben de önce onun gitmesi için ısrar ediyorum.

Başını salladı. "Evet, en iyisi işe koyulmak."

Biz odanın içinde yürürken Donut Adam nihayet ayağa kalkıyor. "Patron bu işin peşine düştüyse ben de düşmeliyim."

Etrafında olup bitenlere dikkat etmesinden dolayı hafif bir endişe duyuyorum. Ama içimden bir ses Hannah'yla olan geçmişimin tamamını bilse bile yine de kimseye söylemeyeceğini söylüyor.

ELLİ BEŞ HANNAH

Ofisimin kapısını iterek açıyorum, kucak dolusu eşyayı masama atmaya hazırlanırken donup kalıyorum.

Çünkü masanın üzerinde bir fincan kahve var.

Dün kullandığım kupanın aynısı, neredeyse ağzına kadar mükemmel tonda kahveyle dolu.

Sıcaklık göğsümü dolduruyor.

Maddox.

Dün sabah onu dinlenme odasında görmek yeterli değildi.

Ona daha çok ihtiyacım var.

Bu lanet adamla birlikte olmak o kadar keyifli ki benimle aynı odada olmadığı her an onu özlüyorum. Ki bu neredeyse her zaman o l u y o r .

O anın kendime kalmasını isteyerek ofisime doğru bir adım daha atıyorum ve ayağımla kapıyı iterek kapatıyorum.

Eşyalarımı bıraktıktan sonra kahveyi aldım.

Hala dumanı tütüyor ama deneyemeyeceğim kadar sıcak değil. Ve ilk yudum zaten varsaydığım şeyi doğruladı. Bu mükemmel.

İyiliğinin karşılığını vermek istiyorum. Ya da en azından Maddox'a teşekkür etmek. Ama bunu yapmamın bir yolu yok.

Elbette, ofisine yürüyerek gidebilirim. Ama orada olmak için geçerli bir nedenim yok. Ve Maddox'a kahve götürmek için tüm ofisi dolaşmak, sırtıma *patronla flört ettiğimi* gösteren bir neon tabela asmak gibi olurdu. Ve kesinlikle ona kahve getirdiğimi söyleyemem çünkü o bana kahve yaptı.

Maddox'un bunu kimse görmeden ofisime nasıl getirdiğini bilmiyorum ama eminim getirmiştir.

Maddox'a teşekkür etmek için e-posta gönderebilirim. Ama o aptal zorunlu eğitim kurslarını aldım, bu yüzden tüm şirket e-postalarının bir yerlerde kayıtlı olduğunu biliyorum ve kimsenin benimle şirket sahibi arasındaki iş dışı e-postaları ele geçirmesine ihtiyacım yok.

Maddox'un bulabileceğim bir ofis numarası olabilir. Ama ya ondan başka biri açarsa? Ve eğer başka biri açarsa, muhtemelen kimin aradığını görebilirler, yani telefonu öylece kapatamam.

Yatağımda uzanırken Maddox'un kollarına sarılarak saatler geçirdim ama numarası bende yok.

Zihnimde aniden paniğe dönüşen bir huzursuzluk dalgası beliriyor.

Numarası bende yok.

Kahveyi bırakıp bulabildiğim ilk dosyayı elime alıyorum.

Maddox ve ben birlikte

çalışıyoruz. Nerede yaşadığımı biliyor.

Özgeçmişimde telefon numaram var. Bir daha irtibatı kaybetmeyeceğiz.

Ama...

Arkamı döndüm ve ofisimden dışarı çıktım.

İnsanlar yerleşmeye başlıyor ve kabinlerin yaklaşık yarısı dolu ama kimse benimle ilgilenmiyor.

Her şeyin başladığı konferans odasının önünden geçip tüm yönetici ofislerinin bulunduğu arka tarafa doğru yürürken yüz ifademi rahat tutuyorum.

Buraya kadar hiç gelmedim ve bu gerçek aklıma geldikçe yavaşlamaya başlıyorum.

Buradaki neredeyse tüm ofislerin kapıları açık ve ışıkları yanıyor.

Daha da yavaşladım.

Maddox hangi tarafta olabilir?

Sonra onu duyuyorum. Rüyalarımından tanıdığım o derin sesi.

Sese doğru dönerek uzak köşeye geçiyorum.

Yaklaştığımda, kapısına iliştirilmiş levhada adının yazılı olduğunu görüyorum.

Köşe ofisi. Duh.

Biriyle mi konuştuğunu yoksa telefonla mı konuştuğunu anlayamıyorum ama bunu yapmanın başka yolu yok, bu yüzden açık kapı aralığına giriyorum.

Ofis oldukça geniş. Odanın yakın tarafında bir sehpa ile bir kanepeler, diğer ucunda bir masa ve iki ziyaretçi koltuğu bulunuyor ve iki dış duvar camdan başka bir şey değil.

Maddox masasının arkasında duruyor ve her zamanki gibi yakışıklı görünüyor.

Görünüşümdeki hareket Maddox'un dikkatini çekiyor ve bakışlarını masasının önünde duran diğer adamın yanından geçirip benimkiyle buluşturuyor.

Bu kötü bir fikir.

Yapmamalıydım -

"Ah, Hannah." Maddox sanki benim gelmemi bekliyormuş gibi elini bana doğru uzatıyor.

"Günaydın." Her ikisine de söylüyorum, diğer adamı satış müdürü olarak tanıyorum. "Üzerinden geçmek istediğiniz dosyaları getirdim." Sanki e-posta henüz icat edilmemiş ve belgeleri elden teslim etmem gerekiyormuş gibi klasörü kaldırıyorum.

Maddox bana "İçeri gel," dedikten sonra diğer adama dönüyor. "Eğer geri adım atarsan bana haber ver."

Adam başını sallar. "Yapacağım." Sonra gülümsüyor ve yanımdan geçip kapıdan çıkıyor.

Konuşmamızı özel kılmak için kapıyı kapatmak istiyorum ama Maddox az önce burada kapı açıkken biriyle konuşuyordu, ben de olduğu gibi bırakıyorum.

Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Oturmak ister misiniz? Bunun ne kadar süreceğini söylediğini hatırlayamıyorum."

Sırtım açık kapıya dönük, gözlerimi ona dikiyorum.

Kıkırdamaya başlıyor ama boğazını temizleyerek yakalıyor. Masasının önünde durup dizüstü bilgisayarının yanında duran süslü kalemi elime alıyorum. "Sadece birkaç noktaya dikkat çekmek istiyorum.

şeyler. Uzun sürmez."

Getirdiğim dosyayı açtım.

Boştu.

Maddox sırtıyor. "Elbette."

Kalemin kapağını çıkarıyorum ve boş dosyanın içine yazıyorum.

Lütfen bana telefon numaranızı verin.

ELLİ ALTI
MADDOX

Gülümsemem düştü.

Sözlerini ikinci kez okudum.

Lütfen bana telefon numaranızı verin.

Bunun tekrar olmasına nasıl izin verdik?

Yutkunuyorum ve bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum.

Dudaklarını birbirine bastırmış, yüz hatlarındaki stresi görebiliyorum.

Eminim o da kendisinde olmadığını fark ettiğinde aynı endişeyi hissetmiştir.

Hiç vakit kaybetmeden telefonumu çıkarıp ona bir mesaj gönderiyorum.

Özgeçmişindeki bilgileri kaydettim ama numaramı asla onunla paylaşmadım. Lanet bir aptal gibi.

Cevap bildirimi ya da titreşim yok ve Hannah hareket etmiyor, bu yüzden telefonunu ofisinde bıraktığını tahmin ediyorum.

"Haklısınız." Her zamanki iş sesimi kullanmaya çalışıyorum. "Benim açımdan bir dikkatsizlik. İyi yakaladın."

"Teşekkür ederim." Duruşu yumuşar, sonra tekrar kaleme uzanır.

Coffee için de teşekkür ederim.

Kalemi elinden alıyorum ve cevap yazabilmek için dosyayı yaklaşıtıyorum.

Ödeme olarak sarılmayı kabul ediyorum.

Hannah kalemi geri alırken dudağını ısıırıyor.

Hesabıma yaz.

Son sarılmamızın nasıl geçtiğini hatırlıyorum da, kesinlikle kabul edeceğim.

Dosyayı kapatıp ona geri veriyorum. "Bu konuda başka bir şeye ihtiyacınız olursa, yarın ofis dışında olacağım."

Hayal kırıklığı yüz hatlarını çiziyor.

Onu üzmem istemiyorum ama burada olmayacağımı bildiği için verdiği tepki hoşuma gidiyor.

"Uyardığınız için teşekkür ederim." Boş dosyayı aldı ve masamdan uzaklaştı.

"İyi sabahlar, Hannah." "Size de,
Bay Lovelace."

Kendime engel olamayarak, gözlerim Hannah'nın kışının her bir santimi gözden kaybolana kadar ona kilitli kalıyor.

ELLİ YEDİ HANNAH

Ofisime döndüğümde, dosyayı kâğıt öğütücüye atmadan önce sadece bir süre tartıştım.

Biraz abartılı oldu ama kimsenin bana karşı kullanabileceği bir şey bırakmak istemiyorum.

Maddox ve benim her neyse o olduğumuzu bilseler kimsenin umurunda olacağını sanmıyorum.

Bilgisayarım uyanırken, kahvemden bir yudum daha alıyorum - çok soğumuş olmasını umursamadan - ve çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

Bilinmiyor: Bu numarayı kaydet, Küçük Tavşan.

Ben ofisinden ayrıldıktan sonra göndermiş olması gereken bir mesaj daha var.

Bilinmiyor: Bunu sana görüşme günü vermeliydim. Asansöre binmeden önce benden saklandığın zaman.

Ağzım açık kaldı.

Ben: Bunu gördün mü?

Bilinmiyor: Beni tanıımıyormuş gibi davranıyordun. Tabii ki seni takip ettim.

Dudağımı ısırdım.

Ben: Masum bir kızı takip etmek... Gerçekten o Büyük Kötü Kurt davranışlarını gösteriyor.

Kişisini kaydetme seçeneğini hızlıca seçiyorum. Maddox yazmaya başlıyorum, sonra daha iyi olduğuna karar veriyorum.

BB Wolf: Bu hafta sonu gel.

Metni tekrar okudum ve kalp atışlarım hızlandı.

BB Wolf: Cuma akşamı yemek için.

BB Wolf: Ve Cumartesi sabahı kahvaltı için.

BB Wolf: Ve eğer aileniz için bir sakıncası yoksa, Pazar günü kahvaltıya kadar kalabilirsiniz.

İçimden gergin bir kahkaha yükseliyor ve açık olan kapımdan dışarı bakarak kimsenin kabin duvarlarının üzerinden bana bakmak için boynunu uzatmadığından emin oluyorum.

Cuma akşamı yemeğe geleceğim.

Cumartesi günü kahvaltıya kalmaya kesinlikle niyetliyim, ama bunu merak etmesine izin vereceğim.

Telefonumu yere bıraktıktan sonra bilgisayarıma g i r i p e-postalarımı açıyorum.

Gelen kutumun en üstünde yeni bir e-posta duruyor. Maddox'tan.

Bana uygunsuz bir şey gönderiyor olabileceği endişesiyle tıklıyorum ama tüm ofise gönderilmiş. Perşembe günü öğle yemeği vereceğini bildiriyordu. Ve bunun zorunlu ya da resmi olmadığını, sadece genellikle kendi öğle yemeklerini getirenlere o gün buna ihtiyaç duymayacaklarını bildiriyor.

ELLİ SEKİZ MADDOX

Mesajlaşmak yeterli olmadı.

Mola odasında dururken parmaklarımı kalçama vuruyorum.

Onu görmem gerek.

Dün bütün gün şehrin öbür ucundaydım, mali danışmanımla görüştüm ve bu sabah daha evden çıkmadan bir telefon görüşmesi yaptım, bu yüzden geç çıktım ve biraz önce geldim.

Yemekler benimle aynı anda geldi, bu yüzden istediğim gibi doğrudan Hannah'nın ofisine gitmek yerine yemek şirketini takip ettim.

Ama şimdi yemek hazır. İnsanlar istedikleri yiyecekleri alarak içeri girmeye başladılar ve eğer yakında oturmazsam tuhaf görünecek.

Cebimden telefonumu çıkardım.

Ben: Kıçını dinlenme odasına götür.

Gönder tuşuna bastıktan sonra, yirmi saniye sonra bir yanıt gelene kadar ekranıma bakıyorum.

Bunny: Sakin ol, Patron. Bazılarımız gerçekten burada çalışıyor.

Yüzümü eşit tutuyorum.

Ben: Patronluk görmek istiyorsan, bana meydan okumaya devam et.

Bunny: Bu durumda...

Kahretsin.

Çenem gerildi.

Bu tehdidi düşünmemiştim.

Ben: Lütfen gel benimle otur. Diğer insanları tanımıyorum.

"Yemek için teşekkürler." Satış elemanlarından biri, tüm yiyeceklerin dağıtıldığı tezgâha yaklaşırken sırtlıyor.

Telefonumu cebime sokuyorum ve bırakır bırakmaz bir yanıtla titreşiyor.

Lanet olsun.

"Benim için zevk." Yalan değil. Ama bunu bu adam için yapmadım. Hannah'm için yaptım.

Adam seçeneklere bakmak için yanımdan geçerken uğultulu bir ses çıkarıyor.

Hannah için özellikle seçtiğim sandviç yığınının bakıyorum. Gittikçe azalıyor. Ve bir tane alan bir sonraki kişiyi tokatlamak üzereyim.

Mola odasının kapısı tekrar açıldığında telefonumu çıkarmak için parmaklarımı cebime sokmaya başlıyorum.

Brandon içeri girdiğinde hayal kırıklığına uğradım. Ama sonra onu gördüm.

Benim tatlı Hannah kızım.

Bugün, O içinde takılı siyah Pantolon, a beyaz gömlek, uyumlu beyaz spor ayakkabılar ve kareli bir ceket.

Tanrım, çok sevimli. Sürekli kütüphaneci fantezileriyle beni mahvediyor.

Ona doğru yürümeye hazır bir şekilde öne doğru sallanmaya başlıyorum ama son anda kendimi durduruyorum.

Eğer yalnız olsaydı, belki bunu görmezden gelebilirdim, ama Brandon d e n e n herif kendini onun yanında buldu ve

Partiden sonra beni ofisinden çıkarken görmüştü. Yanlış bir şey yaptığına dair kanıt olduğundan değil ama bu yüzden ortalığı ayağa kaldıracak bir erkek bebeğe benziyor. Hannah'yı kendisi için bu kadar çok istemesinin başka bir nedeni yoksa tabii.

Ondan nefret etmesi
çok kötü. Bunu
söyleyebilirim.

"Kahretsin, bu kurabiyeler çok güzel görünüyor," diyor hâlâ seçimini yapmakta olan adam kimseye belli etmeden.

Hannah gözetim altındayken dönüp satış elemanını takip ediyorum ve öğle yemeği için istediğim ürünleri seçiyorum. Küçük bir kap makarna salatası, bir sandviç, bir paket jalapeño kettle cipsi, tek tek sarılmış yulaflı kuru üzümlü kurabiyelerden biri ve bir şişe limonata.

Birkaç uzun masa var ve şu ana kadar sadece yarısında insanlar oturuyor.

Rastgele bir tane seçiyorum ve sonuna yakın bir yere oturuyorum.

Hannah'nın gelip yanıma oturmasına ihtiyacım var. Bu yüzden seçenekleri açık bırakmalıyım.

Çalışma partisine Hannah ile birlikte geldiğini düşündüğüm iki proje yöneticisi odaya giriyor.

Masama geliyorlar ve su şişelerini yanımdaki iki noktanın önüne bırakıyorlar.

"Hey, Bay Maddox." İçlerinden biri beni kocaman bir sırtıtışla selamlıyor.

"İyi günler." Başımı salladım. "Ve sadece Maddox iyidir."

Kadın g ü l ü m s ü y o r ve sonra ikisi birlikte yemek kuyruğuna giriyorlar.

Brandon'ın sırada Hannah'dan önce gittiğini gördüğümde şaşırmamalıyım.

Onunla flört etmesini istemiyorum, ama kimsenin kızıma kraliçeden daha az bir şeymiş gibi davranmasını da istemiyorum. Artı, bu genel bir nezakettir. Brandon'da olmadığı belli.

Elinde yemekle odaya dönüyor ve oturacak bir yer arıyor, kasıtlı olarak benim masama bakmıyor.

Arkasında Hannah bir şişe limonataya uzanıyor - aynı benim gibi - sonra etrafından dolaşıyor.

Ona hiçbir şey söylemiyor, nereye oturmak istediğini sormuyor, çünkü buraya onun için gelmemiş.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülümsemesini bastırıyor. Buraya benim için geldi.

Ve onun gözlerinde, sonunda tekrar aynı yerde olduğum için hissettiğim rahatlamayı görebiliyorum.

Odayı geçip doğrudan bana doğru ilerliyor.

Benim yanımda, Başbakan'ın sularını koyduğu yerin diğer tarafında hâlâ boş bir yer var ama Hannah masanın tam karşısında duruyor. İlk öğle yemeğindeki oturma düzeninin aynısı.

"Bu koltuk dolu mu?" Sesi ruhuma merhem gibi geliyor.

"Hepsi senin."

Eşyalarını yere bıraktıktan sonra sandalyeyi çekip oturuyor. "Yemek için teşekkürler."

Seçtiklerine bakıyorum ve ağzımın kenarının yukarı kalkmasına izin veriyorum. Jambon ve peynir. Bugün yemek sipariş etmemin tek sebebi buydu.

Brandon yemeğini Hannah'nın yanındaki boş yere bırakırken bir avuç dolusu eşya masanın üzerine düşüyor. *Bu da tıpkı o ilk öğle yemeğine benziyor.*

"Brandon." Başımı ona doğru eğdim. "Araba nasıl?" Masanın altında bir şey bacağıma çarpıyor.

Brandon otururken, "İyi," diye homurdanıyor.

Dizlerimi hızla birbirinden ayırıp tekrar birleştirerek Hannah'nın ayakkabısını bacaklarımın arasına hapsediyorum.

Brandon, sigorta şirketlerinin ne kadar aceleci davrandığını ve cebinden ödemek zorunda kaldığını anlatmaya başladı...

Dört saniye sonra dinlemeyi bıraktım.

Hannah ayağını geri çekmeye çalışıyor ama Başbakanlar masamıza doğru geri dönmeye başlayana kadar onu tutuyorum. Sonra ben

isteksizce gitmesine izin verdi.

"Bu çok güzel görünüyor," diyor bana en yakın oturan kadın yemeğini bırakıp otururken.

Brandon söylenirken nefes alıyordu, bu yüzden farkında olmadan onun sözünü kesti. *Hay aksi.*

Etrafımızdaki diğer yerler doldu ve ben de kendimi çeşitli konuşmaların içine çekiliyorum. Ama dikkatim asla Hannah'dan uzak değil.

Brandon öksürmeye başladığında kurabiyemin son lokmasını yutuyordum.

Budeğil ses gibi o Boğulma Aynen öyle, ama kesinlikle bir sorunu var.

Hannah sırtını sıvazlayacakmış gibi dönüyor ve ben de ayağımı ileri atıp onunkine takılıyorum.

Gözlerini kaçırıyor ve ben de kendi gözlerimi ona dikiyorum.

Eğer ona dokunursa, onu kovarım. Bu kadar basit.

Yanımdaki kadın kıs kıs gülüyor. "Bu cipsler senin için biraz baharatlı mı?"

Hepimiz Brandon'ın önündeki jalapeño cips paketine bakıyoruz.

Boğazını temizleyerek başını sallıyor. "Ben iyiyim. Sadece farklı bir tat olduğunu düşündüm. Beni hazırlıksız yakaladı, hepsi bu."

Brandon'ın gözlerinin benim yemek paketlerime kaymasını izliyorum, orada da aynı cips paketi var. Sadece benimki boş.

Kolasından bir yudum alır, sonra bir cips daha yer.

Hannah ve yanımdaki bayanlar birbirlerine bakıyorlar ve hepimizin aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

Bu aptal, *zayıf* görünme riskini göze almaktansa kendisi için fazla baharatlı olan yiyecekleri boğarak yemeyi tercih ediyor. Gerçek bir maçoluktan ölüm vakası.

Moron.

ELLİ DOKUZ HANNAH

Maddox'un ayağı hâlâ benimkinin arkasında.

Hareket etmem gerektiğini biliyorum, çünkü kimsenin görmesi pek olası olmasa da imkânsız değil. Düşen bir peçete bizi ele verir.

Ama henüz bağlantıyı koparmaya hazır değilim.

Onu görmek istediğimi biliyordum ama o kapıdan içeri girene kadar ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Bu yüzden birlikte geçirdiğimiz bu kısa zamanın tadını çıkarmak istiyorum.

Maddox'un ayak bileği benimkinin arasına girene kadar diğer ayağımı yaklaşıtıyorum.

Burada masanın karşısında otururken, birlikte çıktığımız o ilk öğle yemeğini düşünmeden edemiyorum.

Bu konuda hâlâ üzgün değilim. Sadece onun varlığının tadını çıkarmak varken kızgın ve kırgın olarak zaman geçirdiğim için üzgünüm.

"Hannah." Derin gürlemesi dikkatimi yukarı çekti.

Gözlerimi göğsüne diktiğimi fark etmemiştim.

Göz kırpıyorum ve proje yöneticileri Maddox'un yanında kıs kıs gülüyorlar.

Yanaklarım ısınmaya başladı. "Özür dilerim, bir anlığına dalmışım."

"Sorun değil. Öğle yemeği bazen bana da böyle yapıyor." Bana sırtıtıyor. "Sadece işin bitti mi diye merak ettim. Çöpünü alabilirim."

Masaya bakıyorum ve Maddox'un paketlerini topladığını görüyorum.

"Oh, sorun değil. İşimin başına dönmeliyim." Sandalyemi geri çekiyorum ve kendi çöpümü topluyorum.

Brandon hâlâ cips ısırıklarının içkisinden aldığı yudumlarla değiştiriyor, neyse ki aynı anda kalkmaya çalışmıyor.

Birlikte çalıştığımız sürece aramızdaki bu şeyi bir sır olarak saklamamız gerektiğini biliyorum ama Maddox'a olan hislerimi açıklamak isterim, sadece Brandon'ın sonunda geri çekilmesini ve beni rahat bırakmasını sağlamak için bile olsa.

E t r a f ı m d a k i l e r e "Görüşürüz," dedikten sonra sandalyemden kalkıyorum.

Maddox uzun adımlarıyla benden önce çöp kutularına ulaşıyor ve ben de çöpleri, kompostları ve geri dönüşümleri ayırıyorum.

Onu normal bir mesafeden takip ediyorum ve Maddox dinlenme odasının kapısını açıp önünden geçmem için tutuyor.

"Evet, Hannah." Maddox hareket ediyor, böylece yan yana yürüyebiliyoruz. "Güzel bir sabah geçirdin mi?"

"Şikayet edecek bir şey yok." Ona bakıyorum. "Peki ya sen?"

Kaşları kalkıyor. "Oh, şikayet edecek çok şeyim var."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Yanımda sevgilim olmadan uyanmak zorunda kaldım."

Dudağımı ısıriyorum ve gözlerimi önümünden ayırmıyorum. "Kulağa zor geliyor."

Maddox homurdanıyor. "Öyleydi."

"Aman Tanrım." Yan tarafına dirsek attım. "Tam bir dernek çocuğusun."

"Şimdi, Şimdi." o sahte uyarıyor. "Futbol o değil bir kardeşlik."

"Tabii ki değil." Gözlerimi açtım.

Maddox cebinden bir şey çıkarıp bana uzatıyor.

Küçük bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. "O da ne?"

"Bir kurabiye." Yere bakar ve yüzünü buruşturur.

Az önce öğle yemeğinde yediklerimize benzettim. Yumuşak kurabiyeler şeffaf plastiğe sarılmıştı ve çok lezzetliydi ama bu kurabiyenin şekli taco şeklindeydi.

Diğer elini kullanarak onu düzleştirmeye çalışıyor. "Biraz ezilmiş."

"Biraz," diye homurdandım. "O ne zamandır cebinde?"

"Yemek geldiğinden beri." Maddox kurabiyeyi tekrar kurabiye şekline soktukten sonra bana uzatıyor. "Bunlar benim favorim." Cebini yokluyor. "Kendim için bir tane daha var."

Streç filmin arasından kuru üzümlerden birini dürtüyorum. "Önce şekerli kahve, şimdi de kuru üzümlü kurabiye mi? Sürprizlerle dolusun Maddox Lovelace."

Cevap vermeyince yukarı baktım.

Bana bakıyor, yüz hatlarındaki mizah kaybolmuş.

"Sorun nedir?" Ofisime en yakın odacıklar boş olmasına rağmen sessizce soruyorum.

Fısıldamadan önce çenesi çalışıyor. "Seni öpmek istiyorum." "Ö p ü ş m e m e l i y i z , " d i y e fısıldıyorum, kendi evime doğru bir adım atarak. ofis. "Ama ben de istiyorum."

ALTI MADDOX

Hannah'nın gelmesini beklerken oturma odamda volta atmaktan kendimi alamıyorum.

Geç kalmadı, sadece endişeliyim. Neden endişelenmem gerektiğini bilmesem de. Buraya gelirken ortadan kaybolmayacak.

Adımlarım durdu.

Hannah kendi isteğiyle ortadan kaybolmazdı. Ama...

Başımı sallıyorum ve tekrar volta atmaya başlıyorum, bu sefer daha hızlı.

Ehliyetimi ilk aldığımda annem ne zaman evden çıksam çılgına döner, eve iki dakika geç kalsam bir kazada öldüğümü düşündüğünü söyleyip dururdu. Hep dramatik davrandığını düşünürdüm ama şimdi anlıyorum. Çünkü birdenbire Hannah'nın buraya gelirken başına gelebilecek tüm olası en kötü senaryoları düşünmeye başladım.

Oturma odasını tekrar geçmek yerine, ön girişe doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum.

Geldiği anda onu görmek istiyorum.

Daha kapıdan çıkmamıştım ki onun garaj yoluna geldiğini gördüm.

Nabzım başlangıçtaki endişeli hızına yavaşlıyor.

Hannah arabasını evin önünde yavaşlatarak durduruyor ve ben de onu karşılamak için merdivenlerden iniyorum.

Motoru durduruyor ve arabasından inmeden önce yolcu koltuğundan bir şey almasını izliyorum.

Gözlerim elindeki çantaya takılıyor.

Bu bir çanta değil.

Bu bir gece çantası.

Isı damarlarımda cızırdıyor, önceki tüm endişeleri kızartıyor.

Kızım geldi.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Uzanarak parmaklarımı boğazının ön kısmına doladım ve onu yerinde tuttum. "Selam, Bunny."

Onun Boğaz hamleler ile a
Kırlangıç karşı benim Avuç içi.

"Merhaba -"

Dudaklarım onunkileri buluyor. Bir an daha bekleyemem.

ALTMİŞ BİR HANNAH

Alevler omurgamda dans ediyor.

Maddox ağzını benimkinin üzerine kapatıyor ve beni tüketiyor. Çantamın yere düşmesine izin veriyorum ve yanlarını kavriyorum.

Bu hafta onu ofiste bir görüp bir görmek işkence gibiydi.

İyi bir seçenek yok. Çünkü ya onu görmeyeceğim ve bu korkunç bir şey ya da onu görecekim ama ona dokunamayacağım ve bu da korkunç bir şey.

Ama işte değiliz. Onun evindeyiz. Tek başınayız.

Dilimi dudağında gezdiriyorum, o da geri çekiyor. "Bu gece burada kalacaksın." Dedi.

Başımı salladım.

Bu parmaklar hala etrafında benimBoğaz
Esnek. "Are Aç mısın?"

Bakışlarını tutuyorum. "Açlıktan ölmüyorum."

Derin bir nefes alırken burun delikleri genişliyor. "Güzel."
"Bu neden iyi Maddox?"

Benim alanıma doğru eğiliyor. "Çünkü bir planım vardı, Hannah. Bize yemek yapacaktım. Ve biz de

film izlemek için. Sonra da seni yatak odama götürecektim."

"Peki ya şimdi?" Ben soruyorum.

"Şimdi, yatak odamdan başlayacağız."

Gözlerimi kırpıştırıp ona en masum ifademi veriyorum.

"Orada ne yapacağız?"

"Soyunacaksın ve yatağıma uzanacaksın." Kalp atışlarım hızlanıyor ve parmakları sanki değişimi hissediyormuş gibi esniyor. "Ve yüzümü kalçalarının arasına koyarak başlayacağım."

"Başlamak mı?" Fısıldıyorum.

"Evet bebeğim, işte böyle başlayacağız. Çünkü sikim içine gömülmüşken ve sen benim adımı haykırırken bitireceğiz."

"Siktir," diye nefes alıyorum.

"Kesinlikle." Maddox elini boynumdan indiriyor ve çantamı yerden alıyor.

Boştaki elini bana uzatıyor, ben de tutuyorum.

Beni yürüyüş yolundan ön kapıya doğru çekerken bir an bile boşa gitmiyor.

Büyük giriş kapısının eşiğinden geçerken hiç duraksamıyor.

Yukarı bakıyorum, iki katlı tavana ve ikinci kata çıkan açık merdivene aval aval bakmamaya çalışıyorum.

Koyu lekeli ahşap zemini geçerken sandaletlerimi tekmeliyorum çünkü Maddox yavaşlamıyor ya da beni gezdirmiyor. Beni sadece merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

Başım heyecan ve sinir karışımıyla dönüyor. En son seks yaptığımızda, çılgıncaydı. Biraz da sarhoş.

Ve kıyafetlerimiz çoğunlukla üzerimizde kaldı.

Ama içimden bir ses bu gecenin biraz daha yoğun geçeceğini söylüyor.

ALTMİŞ İKİ
MADDOX

En son ne zaman bu kadar kontrolden çıkmış hissettiğimi bilmiyorum. Ama içimde kaynayan şehvete kapıldım ve umurumda değil.

Onu dizginlemek yok. Kendimi şımartacağım.

Hannah'nın ayak sesleri adımlarıma ayak uydurmak için yanımda hızla ilerliyor ama o şikâyet etmiyor.

O da benim kadar buna hazır.

ALTMİŞ ÜÇ HANNAH

Maddox'un ardına kadar açtığı ve bizi devasa bir yatak odası süitine götüren kapılara ulaştığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Duvarlar beyaz. Zemin evin geri kalanıyla aynı koyu renkli ahşap. Pencereleler ve kapılar başka yerlere açılıyor ama bunların hiçbir önemi yok çünkü tek görebildiğim Maddox.

Ve dev yatağı.

ALTMİŞ DÖRT MADDOX

Hannah'nın elini kavrayarak, sırtı yatağıma gelecek şekilde onu önüme çekiyorum.

Parmaklarımı gevşetip geri çekiliyorum. "Kıyafetlerini çıkar, Hannah."

Göğsü benimkiyle aynı anda inip kalkıyor. Bir an tereddüt ediyor.

"Sen mükemmelsin. Bunu zaten biliyorum. Şimdi göster bana."

Hannah nefes nefese kalır. "Senin de soyunmanı bekliyorum."

Ona sırtıyorum. "Çırılçıplak olacağım."

Ne demek istediğimi kanıtlamak için arkama uzanıp tişörtümün yakasını kavriyorum. Sonra tek bir hareketle tişörtü vücudumdan çıkarıp yere fırlatıyorum.

Hannah'nın gözleri göğsümde geziniyor. Kollarımdan aşağıya. Karnıma.

Bakışlarının dövmelerimin üzerinde gezindiğini hissedebiliyorum. Muhtemelen ilk kez birlikte olduğumuzda dövmelerimin olmadığını hatırlıyordur.

Kemerimin tokasını çıkarırken ona "Bunları daha sonra çalışabilirsin" diyorum. Hızlı bir çekişle kemeri belimden ayırdım.

Pantolon. "Yakala."

Dudakları soluk soluğa kalıyor ama boyun eğiyor.

Hannah gömleğinin eteklerini kavrayıp başının üzerinden yukarı çekiyor.

İnledim.

Göğüsleri sütyeninden dışarı taşıyor.

Bu gece o filmi kesinlikle başım göğsünde izleyeceğim.

Fermuarlarımızı aynı anda indiriyoruz. Benim kotum ve onun şortu. Ve birlikte, yere düşmelerine izin veriyoruz.

Pantolonumdan çıkıyorum, üzerimde boxer'dan başka bir şey kalmıyor.

İnce pamuk, aletimin serbest bırakılmak için zorlandığı gerçeğini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Hannah yine duraklar. Güzel beyaz külotu ve açık pembe sütyeniyle.

"Çıplak, Hannah." Boxerımın içinden boyumu kavıyorum. "Tamamen çıplak olana kadar sana dokunmayacağım."

Parmaklarımı bel bandına geçirip boxerımı aşağı itiyorum.

Boyum serbest kalıyor ve tabanı kavıyorum. Sıkıyorum. Dokunmaya ihtiyacım var, ama aynı zamanda kızımın içine girmeden önce üflemek istemiyorum.

Hannah bana elini uzattı.

"Hayır." Kavrayışımı sikime doğru sürüklerken bile sözlerimle onu durduruyorum. "Çıkar şunları."

Şikâyet olabilecek bir ses çıkarıyor ama ellerini arkasına götürüyor.

Bir an sonra sütyeni yere düşüyor ve ses çıkarma sırası bana geliyor. Ama ses tonumda şikâyet yok.

Parmakları seğiriyor, sonra külotunu bacaklarından aşağı itiyor.

Onları çıkarmak için eğilmesi gerekiyor ve göğüsleri hareketle birlikte sallanıyor. Ve önceki ifademi değiştiriyorum, memelerini ağızma alarak başlıyorum.

ALTMİŞ BEŞ HANNAH

Ellerim titriyor.

Kendimi aynı anda hem bu kadar hazır hem de bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Ama ne zaman
I Düzelt, var. Hayır zaman için fazla düşünmek,

Çünkü Maddox orada.

Tam orada.

Yanlarımı kavırıyor ve sert aletin ucunu karnımın alt kısmına baskı yapıyor.

Boynumu büküyorum, gözlerim kapanıyor, ağzını üzerimde hissetmeye hazırım.

Ama göbeğime yaslanan horoz kayıp gidiyor ve ben gözlerimi açamadan dudaklar meme uçlarımdan birinin etrafına dolanıyor.

Vücudum temasla sarsılıyor ama Maddox beni yerimde tutuyor.

Onaylar gibi bir ses çıkarıyor ve gözlerim nihayet odaklandığında onu önümde diz çökmüş halde görüyorum.

O kadar uzun ki, bu pozisyonda göğüslerim tam doğru yükseklikte.

Mememin daha büyük bir kısmını ağzına alırken dili tepemde geziniyor.

Sallanıyorum.

"Maddox." İsmi bir yalvarış gibi geliyor ve kendimi sabitlemek için ona uzanıyorum.

Tekrar emiyor, sonra ağzını çekiyor. "Çok mükemmel," diye mırıldanıyor, sonra diğer göğsüme yapışıyor.

Parmaklarımı omuzlarına geçiriyorum.

Ona dokunmak istiyorum. Onu öpmek istiyorum. Onu daha çok hissetmek istiyorum.

Ama durmasını istemiyorum.

Ellerini yanlarımda gezdiriyor, birini sırtıma doğru kaydırarak beni çalışan ağzına doğru tutuyor.

Yalıyor, emiyor ve tenime karşı sesler çıkarıyor.

Ve diğer elini kalçamdan aşağı kaydırıyor, sonra kıkırmı avuçlayana kadar dolaştırıyor.

Sonra daha aşağı. Arkamdan bacaklarımın arasına uzanana kadar.

Parmaklarının cinsel organıma değdiği ilk an dizlerimin bağı çözülüyor ve dik durmak için ona daha sıkı sarılıyorum.

Dikişimi hafifçe izliyor ve bu hala sistemime elektrik vermeye yetiyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum. Sonra omuzlarındaki tutuşumu değiştiriyorum ve onu yukarı çekmeye çalışıyorum. Onu üzerimden çekmeye çalışıyorum çünkü benim de ona dokunmam gerekiyor.

Dişler meme ucumu sıyrıyor ve başımı geriye atıyorum.

Vücudum gergin, her yerim kasılıyor ama bu Maddox'un parmağını içime sokmasını engellemiyor.

Ağzımdan bir çığlık çıkıyor.

Maddox parmağını daha derine kaydırıyor. "Lütfen," diye inliyorum.

"Tanrım, Maddox, lütfen."

Sırtımdaki elini kalçama doğru kaydırıyor ve beni bırakabileceğini düşünüyorum. Ama o öne doğru kayıyor. Kendini bana doğru bastırıyor, ağzı hâlâ göğsümü emiyor ama yüzü beni geriye doğru itiyor.

Bir adım atıyorum, içimdeki parmak hareketle birlikte kendimi çok yabancı hissediyor, ama sonra yatağa çarpıyorum.

Ve düşünüyorum.

Maddox tam ben yatağa düşerken parmağını kurtarıyor, sonra iki eliyle beni tekrar yatağa itiyor.

Omuzları çoktan kalçalarımın arasına girdi ve o yaklaştıkça ben de bacaklarımı açıyorum.

Artık onun ne görebileceği konusunda endişelenmiyorum. Bir adam bu kadar vahşi davranırken öz bilince yer yoktur. Bu kadar açken.

"İşte benim kızım," diye mırıldanıyor Maddox. Sonra ağzı yine üzerimde, ama bu sefer söz verdiği gibi, yüzü kalçalarımın arasında.

Beni yalıyor. Girişten klitorisime kadar.

Tekrar yapıyor. Ve tekrar.

Kıvranmayı durduramıyorum. Ona uzanmadan duramıyorum. Parmaklarım saçlarını çekiştiriyor.

"Tanrım, Hannah." Tekrar yalıyor. "Ne kadar kaygan bir amcık." Girişime bir şey bastırıyor ve bu sefer iki parmağı varmış gibi hissediyorum. "Bana tekrar çıplak olarak içine boşalabileceğimi söyle." Parmaklarını içime doğru itiyor. Sadece bir santim. Sonra iki. "Söyle, ben de sana istediğini vereyim." Bir santim daha.

Başımı salladım.

Başımı salladım, salladım ve saçını çektim.

"Kelimeler, bebeğim." Parmaklarını sallıyor ve ben sadece... Saçlarını bırakıyorum ve aramıza uzanıyorum.

Parmaklarım klitorisimin üzerinde bir kez geziniyor, sonra diğer eli bileğimi tutup elimi çekiyor.

"Tsk, tsk." Başını sallıyor ve parmaklarını amımdan çekiyor.

Sızlandım. "Hayır. Bekle!"

Maddox ayağa kalkıyor. "Basit bir soruydu, Hannah."

Soruyu hatırlayamıyorum çünkü şu anda düşünebildiğim tek şey, açılmış bacaklarımın arasında duran iri adama takılı iri yarak.

"Kay bakalım."

Ona göz kırpıyorum. "Ne?"

Üzerime eğilirken gülümsemesi şeytani. "Yatağa uzan, Hannah." Parmaklarını hafifçe boğazıma kapatıyor. "Önce dilime boşalmanı sağlayacaktım ama madem bekleyemiyorsun, sikime boşalacaksın." Kavrayışı esniyor ve her bir parmak izini içimde hissediyorum.

Geriye, şiltenin üzerine doğru tırmanmaya başladım. Maddox beni tutmayı bırakıyor ama o da benimle birlikte tırmanıyor, yatağa üzerime sürünüyor. Onun hareketleri benimkilerle eşleşiyor.

"Şimdi bana içine girebileceğimi söyle."

Lanet olsun.

Başımı salladım. "İçime boşalabilirsin."

Vücudunu bacaklarımın arasına yerleştirdi ama ben kalçalarımı daha da açarak onu daha da yaklaşıtıyorum.

"İşte benim iyi kızım."

Bana gülümsüyor ve bu çok yumuşak. Çok tatlı. Ağlamak istiyorum.

"Şimdi kalçanı kaldır."

Ayaklarımı şiltenin üzerine koyuyorum ve dediğini yapıyorum.

Maddox altıma bir yastık koyuyor, sonra avucunu karnıma bastırarak beni yere sabitliyor.

"Olabildiğince derine ineceğim, Küçük Tavşan. Seni her yerinde hissetmem gerek." Kalçalarını öne doğru kaydırıyor ve aletinın küt ucu girişime baskı yapıyor. "Çok fazla gelirse bana söyleyebilirsin." İçimde çentik atıyor, sonra ağzını benimkinden bir nefes uzakta olana kadar indiriyor. "Ama beni kaldırabileceğini biliyorum. Çünkü sen benim için yaratılmışsın."

Kalçalarını ileri doğru iterken dudakları dudaklarıma değiyor ve görüşümde yıldızlar patlıyor.

Vücudum kemerli.

O çok büyük. Geçen hafta hissettiğinden daha büyük. Hatırladığımdan daha büyük.

Ama dolgunluk sadece etrafındaki lezzetli gerilme hissini artırıyor.

Dili, ağızımın içine kıvrılmadan önce ayrık dudaklarımın üzerinde kayıyor.

Ve tadını alabiliyorum. Öpücüğündeki uyarılmamın tadını alabiliyorum. Ve kopuyorum.

Dudaklarımı dilinin etrafına kapatıyorum ve onu ağızıma çekiyorum. Ellerim onu çekiyor. Tırnaklarım yan taraflarındaki çıplak deriyi kazıyor. Ayaklarım beline dolanıyor ve onu daha yakına çekiyorum.

Maddox kalçalarını sallıyor ve siki daha da derine giriyor.

Kalçaları benimle aynı hızda ve ağır taşakları kıcıma ediyor. Denese daha derine inemezdi, ben de istesem daha fazlasını kaldıramazdım.

O benim sonumda. Bunu hissedebiliyorum.

Çünkü sen benim için yaratılmışsın.

Zevk etrafımızda dönüyor.

Maddox çekiyor, sonra tekrar sokuyor.

Biz birbirimiz için yaratılmışız.

Tekrar yapıyor. Bu sefer daha hızlı.

Mükemmel bir uyum.

Kapalı göz kapaklarımın ardında gözyaşları birikiyor.

Maddox benim için biçilmiş kaftan.

ALTMİŞ ALTI
MADDOX

Bana yapışıyor. Her santimimi alıyor. İnliyor, pençeliyor ve beni kendine çekiyor.

İnanılmaz biri. Hannah
inanılmaz.

Benim eşim.
Benim diğer
yarım.

Kayıp parçam.

Ağzımı açıyorum, daha fazla tadına bakmak için başımı eğiyorum. Kalçalarım hiç durmadan hareket ediyor. Onları durduramazdım.

Ben istedim.

Sikim Hannah'nın tatlı amına girip çıkıyor.

Sürtünmeye ihtiyacım var.

Sıcağa ihtiyacım var.

Ona ihtiyacım var.

Sıcaklık, arzu ve ev hissi taşaklarımı sıkıyor ve göğsümün içinde duygular birikiyor.

Göğüsleri bana bastırıyor. Ayakları sırtımı morartıyor. Ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. Aramızdaki bu şey.

Çekiş.

Ağırlığımı bir koluma veriyorum ve diğer kolumu bedenlerimizin arasına uzatıyorum.

"Hannah'm," diyorum dudaklarına karşı.

Parmaklarım onun küçük sinir yumağını buluyor ve üzerinde gezdiriyorum.

Eğildi ve amı etrafımda sıkılaştı.

"Benim mükemmel kızım." Kalçalarımı ona çarparak altımda zıplamasını sağlıyorum.

Kalçaları dönüyor ve ben de ona bakabilmek için başımı yeterince geriye çekiyorum.

Gözleri sımsıkı kapalı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Gurur içimde

kabarıyor. Bunu

hissettiğini biliyordum.

Ve şimdi bunu biliyor.

O bana ait.

"Gözlerini aç," diye emrediyorum. "Gözlerini aç ve geldiğini görmeme izin ver."

Hannah gözlerini açıyor ve klitorisini parmaklarımın arasında yuvarlayarak kendimi gidebildiğim kadar derine itiyorum.

Bana bakarak, patlarken adımını haykırıyor.

ALTMİŞ YEDİ HANNAH

Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha güçlü bir orgazm içime çarpıyor.

Maddox tepemde, beni izliyor ve sanki aramızda bir baraj yıkılmış gibi.

Klitorisimi bir kez daha yuvarlıyor, sonra elini çekip üstüme düşüyor.

Maddox kollarını altıma sokuyor, kasları esnerken beni kendine sarıyor.

"Siktir, bebeğim. Siktir." İçime pompalıyor.

O alçak ve derin bir sesle inlerken gözlerimden daha fazla yaş aktığımı hissediyorum.

Vücudu geriliyor ve ben ona daha sıkı sarılıyorum, yüzümü boynuna bastırarak bu hissin tadını çıkarıyorum.

Zonklayan sikinin içimde hissettirdikleri.

Çözülürken beni sıkıca tutması. Sevişmekten çok daha fazlasını hissettiriyor.

Sanki... bir bağlantı gibi.

Kalın, rahatlatıcı duygular üzerimi örtüyor ve derin bir nefes alıyorum.

Maddox da aynısını yapıyor.

Nefes verirken kalçalarını son bir kez sallıyor.

Dudaklarımı terden nemlenmiş boynuna bastırıyorum ve o da başını çevirip şakağıma uzun bir öpücük kondurmadan önce yüzünün yan tarafını saçlarıma yaslıyor.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim, Hannah Bunny." Bana yumuşak bir öpücük daha konduruyor. "Umarım anlamışsındır. Seni asla bırakmayacağım."

ALTMİŞ SEKİZ MADDOX

Hannah sözlerim karşısında gerilmek yerine altımda gevşiyor.

Ne kadar ciddi olduğumu tam olarak anladığını sanmıyorum. Ama sorun değil çünkü ona göstereceğim.

Dudaklarımı tekrar şakağına bastırıyorum. Kendime engel olamıyorum.

Ona gerçeği söylemek dilimin ucunda. Onu sevdiğimi. Ama bunu çok erken söyleyip samimiyetsiz olduğumu düşünmesi riskini almak istemiyorum.

Ama gerçekte bunun çok erken olmadığını biliyorum çünkü bu güzel kadını on beş yıldır tanıyorum. Sadece bir an için birbirimizi kaybettik.

Dudaklarımı tekrar sıcak tenine bastırıp orada tutuyorum.

Hannah kendi öpücüğünü boynumun omzumla birleştiği noktaya bastırıyor.

Hareket kaslarının etrafımda esnemesine neden oluyor ve bu da sikimin seğirmesine neden oluyor. Bu da tüm vücudumun seğirmesine neden oluyor.

Hannah kıs kıs güler ve bu da döngüyü yeniden başlatır.

"Kıpırdamadan dur," diye homurdanıyorum. Kaslarımın gerilmesi aşırı hassas olan sikime fazla geliyor.

"Özür dilerim," diye gülüyor ve titreşen vücudu beni inletiyor.

Kollarımı altından çekiyorum ve kendimi yukarı itmek için ellerimi başının yanına koyuyorum.

Aşağıya bakarak, onu içime çektim. Büyük göğüslerini. Kızarmış göğsünü. Gözlerinin etrafındaki lekeli makyaj.

Üzüntüden ya da acıdan ağlamıyordu. Duygu yoğunluğundan ağlıyordu. Öyle olduğunu biliyorum çünkü ben de hissettim.

Geriye kayıyorum ve başparmağımı gözyaşı izlerinden birinin üzerinde gezdiriyorum. "Mükemmel."

Hannah dudağını ısıyor ve ben de başparmağımı yanağında gezdirerek dudağını dişlerinden kurtarıyorum.

Sonra, ağzı tam orada olduğu için, benimkini onunla buluşmak için indiriyorum.

Dudaklarımız birbirine değerken iç çekişlerimiz birbirine karışıyor ama ben geri çekildiğimde Hannah kayıyor ve burnunu kıvrıyor. Lanet bir tavşan gibi.

"Maddox?"

"Hmm?" Parmağımın ucuyla burnuna dokunuyorum. "Ortalığı karıştırıyoruz."

"Ha?" Bağlandığımız yere doğru aşağıya bakıyorum.

"Oh."

Bahsettiği karmaşaya bakarak yarı yolda geri çekiliyorum. "Maddox." Bir homurtuyla koluma vuruyor. "Çekil üstümden."

Ona üzgün bir bakış attım. "Yirmili yaşlarımdayken yapabilirdim. Ama şimdi..." Başımı sallıyorum.

Hannah gözlerini deviriyor. "Aman Tanrım, o kocaman sikini içimden çıkar."

Beklenmedik bir kahkaha attım ve bu da yolun geri kalanında kaymama neden oldu.

Hannah ben yoldan çekilir çekilmez bacaklarını birleştiriyor ama dizleri yukarıda olduğu için yine de harika bir dağınıklık manzarasıyla karşı karşıya kalıyorum.

Herhangi birinin çıplak fotoğrafını çekmemem

gerektiğini biliyorum ama lanet olsun, çok cazip geliyor.

Onun yerine gözlerimi yukarı kaldırıp Hannah'nın kollarıyla buluşturuyorum. "Olduğun yerde kal." "Ben -"
Odanın içinde banyoya doğru ilerliyorum. "Bir saniye."
Belki desekiz saniye Daha sonra, Ben geri ile a
Nemli bir bez.

"Yapabilirim." Ben yaklaşırken Hannah doğrulmaya çalışıyor ama poposu hâlâ yastığın üzerinde olduğu için bunu yapmakta zorlanıyor.

"Bırak ben yapayım." Dizine dokunuyorum. "Aç."

"Aç," diye homurdanıyor benimkiyle alay eder gibi bir sesle. Ama çok şirin.

"Hannah."

"Tamam!" Ellerini gözlerine kapatıyor ve dizlerini birbirinden ayırıyor.

ALTMİŞ DOKUZ

HANNAH

Bu adam çok sinir bozucu.

Ama ellerimi gözlerimin üzerinde tutarken bile, onun nazik olduğunu kabul etmek zorundayım. Her şey çok tanıdık gelse bile.

"İşte oldu." Maddox bir elini kalçamın iç kısmına sürüyor. "Elini bana ver."

Avuçlarımı indirerek yukarı bakıyorum ve onu görüyorum, hala tamamen çıplak, bana bir el uzatıyor.

Aldım ve beni oturur pozisyona çekti. Sonra yataktan çıktım.

Maddox atılmış kıyafetlerimize bakıyor ama onları bırakıp çantamı yerden almak için hareket ediyor. "Ne istersen giyebilirsin. Ama bundan sonra" -yatağı işaret ediyor- "eşofman giyeceğim." Çantayı bana uzattı. "Eğer rahat bir şey getirmediysen, sana ödünç verebilirim."

Çantayı alıp vücudumun önünde tutuyorum, klimalı bir odada tamamen çıplak olduğum için biraz utanıyor, biraz da üşüyorum. "Pijamalarım var."

Eliyle banyoyu işaret ediyor. "İstersen burada giyinebilirsin. Sadece kıyafetlerimi almam gerekiyor."

Maddox'un çıplak kışını banyoya kadar takip ettim. Ve ne banyo ama. Beyaz mermer tezgahlar. Beyaz ayaklı küvet. Dev cam duş. Lavaboların iki yanında yerden tavana kadar dolapları olan çift lavabo.

Maddox benden uzaklaşıyor ve büyük bir dolaba doğru yöneliyor.

Bana arkası dönükken, tuvaleti gizlediğinden emin olduğum diğer kapıya doğru aceleyle ilerliyorum. Maddox'un çıplaklık konusunda bu kadar rahat olmasına sevindim ama burası çok aydınlık.

Yumuşak gri bir pantolon, rahat bir sütyen ve eski bir Minnesota Biters tişörtüyle temizlenmiş olarak banyodan çıkıyorum.

Maddox yatağının kenarında oturmuş -ki yatağı eski haline getirilmiş- telefonuna bakıyor. Ve tam anlamıyla benimle aynı kıyafeti giydiğini gördüğümde gülümsemek zorunda kalıyorum. Sadece pantolonu daha koyu ve gömleğinde daha yeni bir marka var.

Başını kaldırıyor ve beni içine alırken çenesi çalışıyor. "Pekala." Ayağa kalkıyor ve odayı geçmeye başlıyor. "Ben Bu."

Bir adım geri atıyorum. "Bu eski şey mi?" Omuz silkiyorum. "Nereye gidiyorsun?" Maddox beni takip etmeye devam ediyor.

Bir adım daha geri atıyorum ve avuçlarımı açıyorum. "Geri çekil, seni hayvan."

Aradaki mesafeyi kapatıyor, ellerim karnına bastırılana kadar durmuyor. "Bana iyi bir sebep söyle."

"Birincisi, artık yirmili yaşlarında değilsin. Hatırladın mı?" Ses çıkarıp yaklaşınca ekliyorum: "Ve ikincisi, açım ve akşam yemeği sözü vermiştim."

Maddox iç çekiyormuş gibi yapar. "Peki." Bileğimi

tutuyor, sonra parmaklarımızı birbirine dolayarak beni

odadan dışarı. "Önce hızlı bir tur ister misin, yoksa beklemek mi istersin?" "Tur," diye cevap veriyorum otomatik olarak. Acıktım. Ama ben Ayrıca merak ediyorum.

Bizi buraya getiren koridordan geri yürüyüp merdiveni geçerek evin diğer tarafına geçiyoruz.

Maddox zaten açık olan ilk kapıda yavaşlar. "Burası misafir süitlerinden biri." İçeri giriyoruz oda. "Pek kullanılmıyor."

Maddox'un yanımda omuz silktiğini hissedebiliyorum. "Gerçekten güzel," diyorum dürüstçe.

Diğer her şey gibi beyaz duvarlar ve koyu zeminler, büyük pencereler ve klasik mobilyalar.

Maddox beni odanın diğer ucuna götürüyor ve bitişikteki banyonun ışığını yakıyor. Banyo da bir o kadar güzel. Duvarları kaplayan siyah harçlı beyaz fayanslar odayı klasik ve güzel kılıyor.

Koridora geri dönüyoruz ve Maddox bana neredeyse aynı görünen başka bir misafir süitini gösteriyor. Sonra kullanılmayan boş bir ofis ve başka bir misafir süiti daha var.

Her şey çok güzel.

Ve çok boş.

Henüz açılmamış şık bir oteldeymişim gibi hissediyorum.

İkinci katı bitiren Maddox bizi merdivenlere geri götürüyor.

"Ailem ziyarete geldiğinde kalabilecekleri bir yer olsun diye fazladan yer aldım. Ama ailem henüz küçülmeye gitmedi ve kardeşim ne zaman ailemin evi yerine burada kalacakmış gibi davransa, annem hayatı sona erecekmiş gibi davranıyor."

Onun tanımlaması beni bir kahkaha atmaya itti. "Anneler dramatik olabiliyor."

Maddox parmaklarımı sıkarak bunca zamandır el ele tutuştuğumuzu hatırlatıyor. "Ruth makul görünüyor."

Alay ettim. "Özür dilerim, yaptığı ya da söylediği şeylerin neresi mantıklıydı?"

"Chelsea'y e otuz beş yaşına geldiğinde erkeklerle birlikte olabileceğini söylemek."

YEDİ MADDOX

Hannah'yı evimde gezdirirken aslında ne kadar azını kullandığımı fark ediyorum. Ama tabii ki boşa harcanan alanı göstermeyecek kadar kibar.

"Sana bodrumu sonra gösteririm," diyorum onu mutfağa doğru götürürken.

Adadaki eşyalarımı bakıyor.

"Otursana," diyerek adadaki tabureleri işaret ediyorum ve sonunda elini bırakıyorum.

Hannah koltuklardan birine tırmanıyor ve tezgahın karşısında bana bakacak şekilde döndürüyor. "Ne yiyoruz?"

"Nasıl yapıldığını bildiğim birkaç şeyden biri." Tuzlu suyla doldurduğum tencerenin altındaki ocağı yakıyorum, sonra buzdolabına gidip geri kalan malzemeleri çıkarıyorum. "Karidesli limonlu tereyağlı erişte."

"Kulağa harika geliyor."

Gülümsediğini görmek için ona baktım.

"Oynarken çok yaptım, genelde tavukla yapardım ama annenin doğum günü yemeğinde karides yediğini gördüm, o yüzden sorun olmayacağını düşündüm."

"Karides konusunda kesinlikle iyiyim. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Başımı sallayarak limonlardan birini ikiye böldüm ve diğerini dörde böldüm. "Sadece orada otur ve güzel görün."

Hannah iç geçirir. "Her zaman bir büyücü." "Sadece doğruyu söylüyorum, hepsi bu." "Uh-huh."

Maydanoza uzanırken duraksıyorum. "Kusura bakmayın, birini ağırlamayalı uzun zaman oldu." Bıçağı yere bırakıyorum. "İçecek bir şey ister misiniz? Suyum var, mahzende şarap var -"

"Su mükemmeldir." Ben evdeki tüm sıvıları sayamadan Hannah sözümü kesti.

"Buz mu?"

"Hayır, teşekkürler."

Dolaptan iki bardak çıkarırken gözlerimi ona dikiyorum. "Garip."

Hannah homurdanıyor ama bardağını doldurmamı izliyor. "Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

Yemek pişirirken sorularını cevapladım. Biters'ta oynamak için geri döndükten kısa bir süre sonra arsayı nasıl aldığımı anlatıyorum. Annemle mobilya alışverişine çıkmanın nasıl bir kabus olduğunu anlatıyorum. Babamın inşaat sırasında her gün gelip sıkılmış bir emekli olduğu için bahçeden nasıl izlediğini.

Hannah hikâyelerime sırtıyor ve kendim için bir bardak viski doldurduğumda buzlu viskiyi kabul ediyor. Ne de olsa bugün Cuma gecesi ve sevgilim evimde, kutlama içkisi için daha iyi bir neden olamazdı.

"Ne yapıyorsun?" Kilerden büyük bir tepsi çıkardığımda Hannah soruyor.

Limonlu erişte ve sotelenmiş karidesle dolu iki tabak hazırlarken ona tek söylediğim "Burada yemiyoruz" oluyor.

"Tamam. Nerede yemek yiyeceğiz?" Evin arka tarafına doğru baktığını görüyorum ama dışarı da çıkmıyoruz.

İçeceklerimi tepsiye koyduktan sonra başımı onun bardaklarına doğru eğiyorum. "İçeceklerini al, bebeğim."

Tabureden kayarak iniyor ve söyleneni yapıyor.

Ana oturma odasını geçip yatak odamın altındaki bir dizi odaya açılan koridorda yürürken Hannah beni takip ediyor.

İlk oda evdeki ofisim. Sonraki oda...

Durakladım. "Kapıyı benim için açar mısın?"

Kapı kilitli olmadığı için Hannah bana şüpheyile bakıyor ama önüme geçip dirseğiyle kapıyı açıyor.

Ve sonra durur.

Sadece durur.

"Ne... Bu da ne?" Sorusu sessizdi.

"Çalışma odam," diye cevap veriyorum aynı sessizlikle.

"Ya da küçük kütüphanem de diyebilirsiniz."

YEDİ BİR HANNAH

Benim değil.

Bu oda benim değil.

Onun odası.

Ama...

Kalbim boğazımda düğümlenirken bir adım öne çıkıyorum.

"Maddox." Bir adım daha attım. "Bu..."

"Beğendin mi?" Ses tonunda bir tereddüt belirtisi var ve buna bir son vermesini istiyorum. Hemen şimdi.

"Maddox." Yüzümü ona döndüm. "Bu çok büyülü."

Yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Yani... beğendin mi?" "Saçmalama." Odayı incelemek için geri döndüm.

"Burası dünyadaki yeni favori yerim."

Şaka bile yapmıyorum.

Odaya doğru bir adım daha atıyorum.

Görebildiğiniz duvarlar koyu yeşile boyanmış. Ama görülecek pek bir şey yok.

Kapının karşısındaki duvar tamamen pencerele. Güneş batmış, bu yüzden karanlık camlar odayı bana geri yansıtıyor.

Ve lanet olsun, bu oda rüyaların gerçekleştiği yer.

Battaniye ve yastıklarla kaplı geniş, derin minderli bir kanepe var. Önünde mumlarla kaplı rustik bir sehpa var. Mumlar yanmıyor ama bir tanesinin yanında bir kutu kibrit var.

Kanepenin arkasındaki duvarda kitaplar var. Kitaptan başka bir şey yok. Raflar tavana kadar uzanıyor ve her raf kitapla dolu.

Başımı çeviriyorum.

Karşı duvar da aynı şekilde, rafların ortasında bir televizyonun monte edildiği bir dikdörtgen oyulmuş. Ancak boş kalan her santim daha fazla kitapla dolu.

"Hepsini nereden buldun?" Sesimdeki korkuyu bastırmaya çalışmıyorum.

Maddox omuz silkiyor. "Burada ve orada."

Bu hareket bana elinde bir tepsi yemek olduğunu hatırlatıyor, ben de ayak sürüyerek kanepeye oturuyorum ve neredeyse iç çekiyorum çünkü görüldüğü kadar rahat.

Maddox tepsiyi sehpanın üzerine bırakırken ben de içkilerimi yanına koyup başımı arkaya yaslıyorum.

Tavandan sarkan ampuller var. Edison ampulleri gibiler, sadece mükemmel yuvarlaklar.

"Maddox." Başımı sallıyorum, hâlâ yukarı bakıyorum.

"Nasıl..."

Evinin geri kalanı bu kadar... değilken bu odayı nasıl bu kadar canlı yaptığını sormak istiyorum. Ama bunu soramam.

Evin geri kalanı da kötü değil. Büyüleyici. Çok büyük. Güzel döşenmiş ve bitirilmiş. Sadece hiç kişiliği yok. Bu oda gibi değil.

Maddox kapıyı kapatıyor ve bizi o harika alana hapsediyor.

"Buraya gerektiği kadar gelmiyorum." Sorulmamış soruma cevap veriyor. "Ama bir keresinde havaalanından geçerken elime aldığım bir dergide bir fotoğraf görmüştüm." Yanımda otururken odaya göz gezdiriyor. "Tam olarak bunun aynısı değil ama yakın."

"Bu çok güzel." Büyük minderde bacak bacak üstüne atıyorum ve elimi dizine koyuyorum. "Bana gösterdiğin için teşekkür ederim."

Maddox bana doğru döndü. "Seni acele ettirmek istemiyorum. Ya da seni çok çabuk bir şeye zorlamak istemiyorum."

Bu anları birlikte yaşamak istemediğimi düşünmeye başlamadan önce ona "İstemiyorsun," diyorum.

Elini benimkinin üzerine, dizinin üzerine koyuyor. "Hayatımda çok fazla pişmanlığım yok, ama aramızdaki kayıp zaman, sahip olduğum en büyük pişmanlık."

Hassas duygular kaburgalarımın arasında kıvrılıyor. "Bu senin hatan değil. İkimiz de..." Sözümü kesiyorum.

İkimiz de hata yaptık. Ve ikimiz de bunu görebiliyoruz. Ama oraya gitmek istemiyorum, şimdi olmaz. Şu an buradayken olmaz.

"Belki." Parmaklarımı sıkıyor. "Ama bunu yapmamız gerekiyordu."

"Ne yapmak?"

Maddox cevap vermek yerine makarnamıza uzanıyor ve tabaklardan birini bana uzatıyor. Sonra bir kumanda aldı.

Koltuğa yaslandığımda, bir filmin açılış jeneriği oynamaya başlıyor.

Ve onları tanıdığımda. Hangi film olduğunu anladığımda... Tek bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzülmesine engel olamıyorum.

Maddox yanıma yerleşti. "Yine de bana okumayı bitirmeni istiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu ben de isterim." Birlikte lezzetli bir akşam yemeği yiyor ve Maddox'un kendi viski markası, planladığımızdan on beş yıl sonra *Monte Kristo Kontu'nu* izliyoruz.

YEDİ İKİ HANNAH

Yanımdaki beden kayıyor.

"Yat, bebeğim."

"Hmm?" Maddox'a sarılıyorum.

Vücudu bir kıkırdamayla titreşiyor. "Bunny, kanepede uyumak için çok yaşıyım."

Parmağımı böğrüne soktum. "Benden sadece bir yaş büyüksün."

"Uh-huh." Maddox öne doğru eğiliyor ve başım onun sırtı ile kanepenin arka minderinin arasına kayıyor. "Vücudumun futboldan boku yemiş olması dışında."

Dik oturmak için söz konusu bedeni itiyorum ve üzerimizdeki ışıkların parıltısına karşı göz kırpıyorum.

İkimiz de film boyunca, sonuna kadar uyanık kaldık, ikimiz de hikayenin beni defalarca ağlatmasını görmezden geldik.

İkimiz de sormadık ve ikimiz de bilgi vermedik ama ben filmi kendi başıma sayısız kez izledim. Maddox'un da bu geceden önce izlediğine eminim.

Ama son sahne bittiğinde ikimiz de kalkamayacak kadar rahattık.

Biz de yapmadık.

Ve görünüşe göre uyuyakalmışız.

Maddox omzunu benimkine çarpıyor. "Önce sen kalk."

Esneyerek ayaklarımı halının üzerine koydum.

"Neden?" "Böylece kalkmama yardım edebilirsin."

Kıs kıs gülüyorum ama razı oluyorum.

Ayağa kalkıp Maddox'a ellerimi uzatıyorum, o da tutuyor.

Neredeyse tüm ağırlığıyla çekmesini beklemiyordum ama çekti ve neredeyse onun üzerine devriliyordum.

I ayraç benim Bacaklar, ve Maddox standlar ile a inlemek. "Teşekkürler, Bunny."

Bütün boş tabakları tepsiye toplamasına yardım ediyorum. Biraz topallasa da tepsiyi taşımakta ısrar ediyor.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Uh-huh." Tepsiyi mutfak tezgahının üzerine koydu. Tabaklara uzandığımda beni omuzlarımdan tutup çeviriyor. "Yarın. Şimdi yatak."

Maddox biz giderken ışıkları kapatıyor ve yatak odasına ulaştığımızda uykuya dalmaya hazır oluyorum.

Hızlıca banyoyu kullanıp sütyenimi çıkarıyorum, sonra Maddox'u yatağa yayılmış, çıplak göğsü açıkta buluyorum.

Yatağın üzerine tırmanıp yorganı kaldırarak bakıyorum ve onu boxer giymiş halde buluyorum.

Maddox gözleri kapalı olmasına rağmen "Yaramaz kız," diyor.

"Sadece merak ettim." O uzanıp son lambayı söndürürken ben battaniyenin altında kıvrılıyorum.

"Buraya gel. Yerine geç."

Senin yerin.

Sanki bu bizim için normalmiş gibi söylüyor. Sanki daha önce birden fazla kez onun yanına kıvrılmışım gibi. Çok uzun zaman önce değilmiş, üniversite kütüphanesindeki üçlü bankta uyuyormuşum gibi.

Ama tam olarak hangi noktadan bahsettiğini biliyorum.

Ben de sırt üstü yatan Maddox'a doğru yaklaşıyorum. Ön tarafım onun yan tarafıyla buluştuğunda, yüzümü omuz ve göğsün birleştiği noktaya yerleştiriyorum.

Maddox kolunu omuzlarıma doluyor, ben de kolumu onun göğsüne doğru uzatıyorum ve dizimi yukarı kaldırarak uyluğuna yaslıyorum.

"İyi geceler, Hannah."

Sıcak göğsüne bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler Maddox."

YEDİ ÜÇ MADDOX

Ağrıyan sikime karşı yumuşak bir şey kıpırdıyor ve ben de ona doğru bastırıyorum.

"Tanrım." Hannah'nın iniltisi yarı uykulu beynimden içeri süzülüyor.

Hannah. İşte.

Sabah odunuma bastırdı. "Maddox?"

Sesi tekrar geliyor.

"Hmm?" Gözlerim hâlâ kapalı, ona doğru uzanıyorum, elim kalçasına iniyor.

Onu kendime doğru çekiyorum.

Gece boyunca pozisyon değiştirdik. Ve şimdi onu kaşıklıyorum.

Hannah sırtını dikleştiriyor. "Eğer o şeyi kullanmazsan..."

Gözlerimi açarak öne doğru yuvarlanıyorum ve Hannah'yı da altımda yüzüstü yatana kadar yuvarlanmaya zorluyorum.

"Seni becermemi ister misin bebeğim?" Uyku pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı çekip kışını ortaya çıkarmak için onu kısmen kaldırırken onu sabit tutuyorum.

"Evet." Sözleri şilte tarafından boğuluyor.

I ulaşmak aşağı Farther,kayar benim el arasında Kalçaları.

"Siktir," diye inledim. "Şimdiden benim için ısladın mı?" Başını sallıyor.

Parmaklarımı onun açıklığına sürterek kayganlığı yayıyorum.

"Ben uyurken kışını sikime sürtüyor muydun, kendini hazırlıyor muydun?"

Hannah tekrar başını sallar.

Onu biraz kızdırmalıymışım gibi hissediyorum. Sanki bunu uzatmalıymışım gibi.

Ama o kadar sertim ki acıyor.

Boxerımın önünü aşağı çekiyorum. "Aşağı uzan ve klitorisile oyna."

Tabanı kavrayarak sikimi istediğim yere yerleştiriyorum. Hannah'nın kışığı altımdan kalkıyor ve bir inilti çıkarıyor, parmaklarının olması gereken yerde olduğunu söylüyor.

Kalçalarımı indiriyorum, her seferinde muhteşem bir inç.

Hannah'nın amı beni yutuyor. Sıkıyor ve kenetliyor.

Sonuna kadar gömüldüğümde göğsümü sırtına indiriyorum.

Dizlerim kalçalarının her iki yanındaki şiltenin üzerinde, ama ağırlığımın çoğunu hâlâ ona veriyorum. "İyi misin, Bunny?"

Tekrar başını sallıyor ve onaylar gibi sesler çıkarıyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, sonra sikimi tekrar içeri itiyorum.

Hareketlerimi sabit tutmaya çalışırken ona "O klitorisi benim için ovmaya devam et," diyorum. "Benim açgözlü kızım, beni bu sıcak küçük kedi ile uyandırıyor."

İnliyor.

Sonuna kadar iterek bu kez kalçalarımı döndürüyorum. Hannah yükseliyor.

"Mükemmel olduğunu biliyordum." Amcığı sikimin etrafını mengene gibi sarmış. "Sikim için azgın uyanıyorum. Her saniye daha da ıslanıyorum."

Sertçe sıkıyor ve bunu bilerek yaptığını biliyorum.

Saçlarına gülümsüyorum.

"Beni boşaltmaya mı çalışıyorsun, Bunny?" Nefesim kesiliyor ve taşaklarımdaki gerginlik artıyor. "Bana ne kadar iyi olduğunu göster." Kalçalarımı onun kışına çarpıyorum.

"Şimdi benim için gel, Küçük Utley."

Uçurumun kenarına geliyor. Ve amı sikimin etrafında titreşirken her kasılmayı hissediyorum.

"Maddox."

Altımda kıvranırken adımın haykırdığını duymak bardağı taşıran son damla oldu.

Son bir kez daha ittim ve içine boşaldım.

YEDİ DÖRT HANNAH

Maddox bana duşunu kullanmayı teklif etti ve yakında eve gitmem gerekse de karşı koyamadım.

Evimdeki banyoda asla yağmur başlıklı bir duş alamayacağımı biliyorum ama Maddox'un spa seviyesindeki banyosunu deneyimledikten sonra tavana bir hortum bağlamak istiyorum. Sanki ormanda duş alan bir peri gibiydim.

Ama ne yazık ki, her geldiğimde duş almakla yetinmek zorundayım. Ne zorluk ama.

Buraya gelirken giydiğim kıyafeti neredeyse hiç giymediğimi düşünerek şortumu ve atletimi giydim ve nemli saçlarımı topuz yaptım.

En iyi görünümüm bu değil ama Maddox onun yanında kendime güvenmemi sağlıyor, bu yüzden makyaj konusunda stres yapmıyorum.

Kahve kokusunu mutfağa kadar takip ediyorum ve Maddox'u ocağın başında farklı bir eşofman ve kaslarına yapışan başka bir tişörtle buluyorum.

Benim girişime bakıyor. "Güzel bir duş aldın mı?"

Omuzlarımın çökmesine ve çenemin kalkmasına izin verdim. "Tanrım, inanılmazdı."

Maddox sırtıyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

Yanında durmak için etrafında dönüyorum. "Krep mi?"
Kendi kalçasıyla benimkine vuruyor. "Çok heyecanlanma.
Bu sadece bir karışım."

Kalçasına vuruyorum. "Bunda yanlış bir şey yok."

Ben kendime kahve koyarken Maddox krepleri çevirmeye ve dizmeye devam ediyor, yarım buçuğun zaten tezgahta olduğunu fark ediyorum.

Çoktan açılmış ama içine baktığımda tamamen dolu görünüyor. Sanki sadece benim için almış gibi.

Dün gecenin aksine Maddox yemek konusunda yardım etmeme izin verdi. Ben de akçaagaç şurubunu mikrodalgada ısıttım ve onun isteği üzerine kilerden fıstık ezmesini çıkardım.

Ayrıca dün gecedan farklı olarak, yemek yemek için muhteşem kütüphane odasına gitmiyoruz, bunun yerine tabaklarımızla tezgahda oturuyoruz.

Maddox, her bir krepin arasına fıstık ezmesi sürerek altı katlı bir yığın yapıyor ve ardından hepsini şurupla boğuyor.

Baktığımı gördü ve bana bir ısırık verdi. Bu da beni çok daha kısa olan yığına bir kaşık fıstık ezmesi eklemeye ikna etmeye yetti.

"*Monte Kristo Kontu'ndan* bahsetmişken," diyor Maddox, biz öyle olmasak da.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet?"

"O kitabı odanda gördüm." Başını eğdi ve bana baktı. "Kaç tane gecikme zammım olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Kütüphane eşyalarını aldığım için kendimi çok kötü hissettim. Birçok kez geri göndermeye bu kadar yaklaşmıştım."

"Okumayı bitirdikten sonra geri verebiliriz."

Görevini merak etmekten kendimi alamıyorum. "Başka bir kopya mı aldın? Yoksa okumak için başka bir şey mi seçtin?"

"Başka bir şeyi kontrol ettim." Maddox omuz silkiyor. Verdiği cevaptan nefret ediyorum. "Ama berbattı, bu yüzden kayıp bir kitabın ücretini ödedikten sonra Kont'un başka bir kopyasını aldım."

Onun sözleriyle çok fazla rahatlama geliyor. "Ben de kendi kopyamı okudum. Birkaç kez." Ona bir bakış attım. "Ücret için üzgünüm. Sana geri ödemeyi teklif ederdim ama izin vermeyeceğini hissediyorum."

"Bana ödeme yapmak zorunda değilsin ama ilk fırsatta seni o kütüphaneye götüreceğim ve kayıtları değiştireceğiz, böylece *kaybeden* ben değil sen olacaksın."

"Hı-hı, tabii."

Maddox krepten bir ısırık alır. "Kapüşonlu tişörtüm de hala sende mi?"

Çatalım ağzımın yarısında duraklıyor.

Kapüşonluyu unutmuşum.

"Ne?" diye sordu, muhtemelen yüz hatlarımdaki suçluluk duygusunu görmüştü. "Onu başka bir adama vermemiş olsan iyi edersin."

Bir kahkaha attım. "Başka bir adama vermedim." "O zaman ne oldu?" Maddox dirseğini Savaş.

"Yaktım." Krep parçasını ağzıma attım. Maddox bana göz kırptı. "Sen... yaktın."

Başımı salladım.

"Özel bir nedeni var mı?" Soruyla birlikte kaşlarını kaldırıyor.

"Eğer bilmek istiyorsan..."

Maddox dik oturuyor ve yemeğine doğru dönüyor. "Belki de bilmek istemiyordumdur."

Yine de devam ediyorum. "Süslü bir hayır etkinliğine gittin. Gecenin fotoğrafları her yere asılmıştı ve seni bu kadınla gösteriyorlardı. Ve o kadın" -elimi sallıyorum- "mükemmeldi. Bu da senden biraz nefret etmeme neden oldu. Ben de senin tişörtünü şenlik ateşinde yaktım."

Maddox utangaç görünmek yerine, bir lokma daha yerken yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Ne?" Gözlerimi kısıyorum.

"Hangi olaydan bahsettiğinizi çok iyi biliyorum. Ve o kız... Orada olması için tutulmuştu." Yemeğini itiyor

ağzına.

"Bana eskort olduğunu söylemenin durumu daha iyi hale getireceğini mi sanıyorsun cidden?"

Maddox hemen öksürmeye başlar. "Kahretsin, Hannah," diye gülerek kendini daha fazla öksürtüyor. "O değildi -"

Bu yüzden ölmesini istemediğim için sırtını sıvazlıyorum.

"Etkinlik tarafından etrafta dolaşıp fotoğraf çekmesi için tutulmuş demek istedim," diyor hala gülerek.

"Oh."

"Evet, eskortum değil. Kız arkadaşım da değil." Boğazını temizlemek için kahvesinden bir yudum alıyor.

İç çekiyorum. "İyi bir kapüşonluya yazık oldu o zaman."

Maddox gülmeye çalışıyor ama son bir kez daha öksürüyor ve elini göğsüne vuruyor.

Ona bakıyorum. "İyi olacak mısın?"

"Evet, üzgünüm, beni öldürme girişimin işe yaramadı."

"Kahretsin. Sanırım bir dahaki sefere jalapeño cipsi deneyeceğim."

Maddox bana ters ters bakmak için başını çeviriyor. "Az önce beni o şerefsizle mi kıyasladın?"

Bu öneriye o kadar sinirleniyor ki kendi kahkahamı bastırmak zorunda kalıyorum. "Belli ki şaka yapıyorum. Sen ondan daha uzunsun."

Maddox bir gülümsemeye savaşıyor. "Sevimli."

Kirpiklerimi kırıştırıyorum ve krepten bir ısırık daha alıyorum. "Cidden, onun olayı ne? Hep böyle miydi? birlikte çalıştığınız süre boyunca?"

"Özellikle ne gibi?"

Maddox çatalını tabağına vuruyor. "Lanet bir sürünge gibi. Seni takip ediyor ve yemeğe davet ediyor."

"Ah, şu." Gözlerimi deviriyorum. "Evet. Ona ilgileneneğime inanması için hiçbir sebep vermedim. Çünkü hiç ilgilenmedim." Maddox'un sormak istediğinden emin olduğum soruya cevap veriyorum. "Ama o tipik bir şirket serserisi. Asla ipucu almıyor. Varlıklarının her yerdeki kadınlar için bir hediye olduğunu düşünüyor."

"Onu kovacağım." Maddox kreplerine bıçak saplıyor.
Abartılı da olsa ilk tepkisinin bu olmasına sevindim.
"Onu sebepsiz yere kovamazsın."
Maddox cevap vermek yerine homurdanıyor.

YEDİ BEŞ
MADDOX

Hannah'nın gidişini izlemek çok yanlış geliyor.

Bütün hafta sonu kalmasını istiyorum. Pazartesi gelmeden önce en az iki kez daha çıplak olmasını istiyorum.

Ama onun evinde sorumlulukları var ve benim de kendi evimde yapmam gereken bazı şeyler var.

YEDİ ALTİ HANNAH

Kapımın önünde bir figür beliriyor ama ben dikkatimi ekranımdan ayırmıyorum. "Bu e-postayı bitirmem için bana bir saniye daha verin, sonra hazır olacağım."

İş arkadaşım cevap vermek yerine ofisime girdi.

Göz ucuyla misafir koltuğuma oturduklarını görüyorum ve parmaklarım kıpırdamıyor çünkü beden beklediğimden daha büyük.

Gözlerimi kaldırdım. "Maddox?"

Dudaklarını büzüyor. "Peki kimi bekliyordun?"

Sesinde bir kıskançlık var ve neredeyse bu konuda onunla dalga geçmek istiyorum. Ama bugün çok lezzetli görünüyor, o yüzden ona gerçeği söylüyorum. "Sarah ile öğle yemeğine çıkacağım." Monitörümdeki saate bakıyorum. "Beş dakika içinde."

"Sarah kim?"

Kolçağa vuran koca adam parmaklarına bakmamaya çalışıyorum. "Pazarlamacı kız."

"Siz ikiniz sık sık öğle yemeği yiyor musunuz?" Maddox hala kıskanç görünüyor, Sarah ile seksi bir ilişki yaşamadığım açık olmasına rağmen.

Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Çok tatlısın."

Omuzlarındaki gerginlik kaybolur ve dudaklarında bir gülümseme oluşur. "Gel kucağıma otur ve bunu söyle."

"Maddox," diye tıslıyorum, arkasındaki açık kapıya bakıyorum. Kapıyı kapatacakmış gibi elini arkaya uzatıyor. "Kes şunu." Masamdan bir ataç kapıyorum ve ona doğru fırlatıyorum.

onu. "Başımı belaya sokacaksın." Atacı yakalıyor.

Tabii ki öyle.

"Bir şeyler mi fırlatıyorsunuz Bayan Utley? İşyeri eğitim videoları için sizi İK'ya göndermemiz gerekebilir."

"Bunu az önce benden kucağına oturmamı isteyen adam söylüyor," diye kestirip atıyorum.

Maddox atacı parmaklarının arasında döndürüyor. "Belki de filmi birlikte izlemeliyiz."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Maddox dün ofiste değildi, başka bir yerde toplantıları vardı, bu yüzden Cumartesi sabahı evinden ayrıldığımdan beri onu ilk kez şimdi görebiliyorum.

"Sarah, kızının kaydığı bir takımın muhasebe işlerine yardım etmeyi kabul etti. Ve hesap tablolarını anlamlandırmasına yardım etmem karşılığında beni öğle yemeğine götürmeyi teklif etti." Konuya geri dönmeye çalışıyorum. "Ve her an burada olabilir."

"Buz pateni

mi?" "Buz

pateni."

"Yazın mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Aman Tanrım, beni rahatsız etmek için mi buradasın yoksa bir şeye mi ihtiyacın var?"

Sesini alçaltırken gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Cuma günü gelebilir misin?"

Sorduğunu duymak beni bu kadar sersemletmemeli. Ve kesinlikle bana ofiste sormamalı. Ama hoşuma gidiyor.

Tam evet diyecektim ki planlarım olduğunu hatırladım. "Gelemem."

"Oh." Maddox o kadar kederli görünüyor ki, ilk teklifini kabul edip kucağına tırmanmak istiyorum.

"İstiyorum." Ona gerçeği söyledim. "Ama annemin Cuma akşamı kitap kulübü var, o yüzden Chelsea'yle pedikür yaptırıp kız kıza bir gece geçirmeyi planlıyoruz."

"Cumartesi o zaman?" Ben gülümsemeye başlayınca Maddox gözlerini kısıyor. "Neden kendimi bir tuzağa düşmüş gibi hissediyorum?"

"Tuzak değil. Sadece bir beyzbol oyunu."

"Beyzbol," diye inliyor. "Önce hokey restoranı, şimdi de bu."

"Çok dramatiksin," diye gülüyorum. "Chelsea'nin okulundan bir grup insan Kids maçına gidiyor ve annem gitmek istemediğine karar verdi, bu yüzden fazladan bir biletimiz var." "Ama beyzbol çok sıkıcı," diye yakınıyor.

"Seni ve Chelsea'yi başka bir yere götüremez miyim?"

Gerçekten herhangi bir yere.

başka."

"Dramatik," diye tekrarlıyorum. "Ve beyzbolu sevmiyormuş gibi davranma. Herkes beyzbolu sever."

Maddox iç geçirir. "Peki, seni saat kaçta alayım?"

"Sanırım saat ikide başlıyor -"

"Saat ikide ne başlıyor?" diye soruyor kapıdan bir kadın. "İhtiyacınız var mı -" Sarah, Maddox'u ziyaretçi koltuğumda görünce sözünü kesti. "Oh. Uh." Kocaman gözlerle bana bakıyor. "Pardon, ertelemek mi istemiştiniz?"

"Hayır, hayır, biz iyiyiz," diyorum ona. "Maddox başka bir şeyden bahsediyor."

Bir an için ona bu şekilde seslenmenin fazla kişisel olup olmadığını düşündüm ama herkese ona ismiyle hitap etmesini söylüyor, yani o kadar da garip değil.

Maddox sandalyeden kalkarken atacı cebine sokar. "Merhaba Sarah. Seni tekrar görmek güzel."

Elini uzatırken "Teşekkürler," diye nefes alıyor.

Sonra bunun gerçekten bir tokalaşma anı olmadığını fark etmiş olmalı ve elini indirmeye başlıyor. Ama Maddox çoktan onun elini tutmak için uzanmıştır bile, çünkü o çok uyumludur, bu yüzden elini tekrar yukarı kaldırır.

Bu uzun zamandır gördüğüm en garip etkileşim ve gülmemek için bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum. "Bu e-postayı çabucak bitirmem gerekiyor." Kendi işime odaklanıyorum.

Ekran.

Maddox, "O zaman başınızdan çekileyim," diyor. "Siz hanımlar güzel bir öğle yemeği yiyin."

Maddox'un kapıda durakladığını görmek için bakışlarımı kaldırıyorum. "Hannah, öğlen için plan yapalım."

"Pekâlâ," diyorum en rahat ses tonumla.

Sarah'nın sırtı ona dönük ve bana kocaman gözlerle bakıyor, bu yüzden bana göz kırptığını görmüyor.

O gittikten sonra Sarah, Maddox'un az önce boşalttığı sandalyeye yığılır. "Bu kadar çekici bir adam için çalışmam. Bu doğru değil."

Boş kapı aralığına bakıyorum. "Haksız değilsin."

YEDİ-YEDİ
HANNAH

"Yani..." Önümdeki ışık kırmızıya dönerken yavaşlayarak duruyorum. "Maddox yarınki maça bizimle gelse sorun olur mu?"

Chelsea arkadaşlarından birine bir mesaj yazıyor.
"Umurumda değil."

Bir süre onu izliyorum, benden bir tepki saklayıp saklamadığını anlamaya çalışıyorum. "Emin misin?"

Chelsea başını sallar. "Evet."

Işık yeşile dönüyor ve ayağımı frenden kaldırıyorum.

Belki beni duymamıştır. "Maddox, büyükannemin doğum gününde gelen adam."

"Uh, duh. Maddox'un kim olduğunu biliyorum. Onu gözden kaçırmak biraz zor."

Güzel.

"Peki beyzbol maçına gelse sorun olur mu?" Göz ucuyla bakıyorum ve Chelsea'nin bana baktığını görüyorum.

"Hâlâ evet." Küstahlığı kalbimi ısıtmamalı ama ısıtıyor.

"Tamam, eğer eminsen."

Chelsea telefonunu kucağına koyar. "Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" "Şey... teknik olarak... bilmiyorum."

Yanımdaki genç kısı kıs gülüyor. "Gerçekten bana *karmaşık* bir şey mi yapmaya çalışıyorsun?"

Bir başka kırmızı ışıktaki durduğumda nefesimi üflüyorum. "Ben

Bir şey *çekmeye* çalışmıyorum. Ama" -elimi kaldırıyorum- "kendimi savunmak için söylüyorum, bu doğru."

"Neden karmaşık? Eskiden çıktığınız için mi?"

İçten içe kendimi tekmeliyorum. İlk evetini kabul etmeli ve öylece bırakmalıydım.

"Biz..." Sözümlü kesiyorum.

On iki yaşındaki çocuğuma Maddox ile olan geçmişimin gerçek bir ilişkiden çok tek gecelik bir ilişki olduğunu söyleyemem.

"Biliyorsun." Yeniden başlıyor. "Sorularıma cevap vermekten kaçtıkça daha fazlasını soracağım."

Tekrar sürmeye başlamadan önce Chelsea'ye bir bakış gönderiyorum. "Bence çok fazla suç dizisi izliyorsun."

Omuz silkiyor. "Belki."

İç çekerek, tercih ettiğimiz manikür salonunun bulunduğu sokağa sapıyorum. "Maddox ve ben üniversitede tanıştık."

"Online okul yaptığını sanıyordum?"

Başımı salladım. "Son iki yılımı muhasebe diplomamı almak için harcadım. Ama üçüncü sınıfın başında bir haftalığına HOP Üniversitesi'ne gittim ve Maddox'la o zaman tanıştım."

"Sadece bir hafta mı?" Chelsea koltuğunda dönüyor ve artık tüm dikkatinin bende olduğunu biliyorum.

"Evet. Büyükanнем felç geçirdiğinde bir hafta içindeydim."

"Ah." Omuzları çöktü. "Yani eve geri taşınmak zorunda kaldın ve çıkmaya devam edemedin."

"Temel olarak." Hikayeyi çok basite indirgedim ama evet.

"Bu berbat bir şey."

Onun romantik küçük kalbine gülümsüyorum. "Öyleydi." "Ve... bu yüzden mi karmaşık?"

Başımı öne arkaya eğiyorum. "Sanırım tüm eski kırgınlıkları aştık. Ama o şu anda çalıştığım şirketin sahibi, yani aslında benim patronum. Ve onunla çıkmak kurallara aykırı olur."

"Ooh, yani gizli bir ilişki gibi." Chelsea'nin sesi çok heyecanlı geliyor. "Büyükannemin izlediği Hallmark filmlerinden biri gibi."

Maddox'un beni masanın üzerinde eğdiği görüntüler zihnimde canlanıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Sayılır."

"Eğer bu bir sırsa, herkes onu maçta görmeyecek mi?"

Haklı. Birden içimden ağlamak geldi.

Açık bir park yeri buldum ve oraya çektim. "Belki de kötü bir fikirdir."

"Siktir et."

Başımı salladım. "Chelsea!"

"Ne?" Ellerini kaldırdı. "Bak, Hannah Teyze, benim yüzümden sonsuza dek bekâr kalmanı istemiyorum. Ve çıkmamanın sebebi ben değilmişim gibi davranma."

"Bu değil -"

Bana parmağıyla işaret etti ve ben de konuşmayı kestim.

"Onu araştırdım." Gözlerim açıldı. "Mad Dog Maddox." Onun meşhur lakabını söylerken gözlerini deviriyor. "Tam bir canavar. Süper güçlü. İri bir adam. Değil mi?"

Başımı salladım. "Doğru."

"Yok edilemez gibi görünüyor." Emniyet kemerini çözdü. "Yani, laneti bozabilecek biri varsa, o da o olmalı."

Chelsea açılır ve araba kapı ve slaytlar

Dışarı, gibi sadece tüm dünyamı değiştirmede.

Bu o olmalı.

YEDİ SEKİZ
MADDOX

"Emin misin?" Hannah tekrar sorar.

Chelsea ve ben aynı anda "Evet," diye cevap veriyoruz. Hannah ellerini havaya kaldırdı.

"Sadece soruyorum." "Yüzüncü kez söylüyorum," diye homurdanıyor Chelsea. Abartmıyor bile.

Hannah dün gece beni aradı, insan içine çıkmanın kötü bir fikir olduğundan endişeliydi.

Sorun olmadığını söyledim.

Bu sabah beni aradı, belki de gelmemem gerektiğini söyledi.

Ona öğlen orada olacağımı söyledim.

Yol boyunca ellerini birbirine doladı, onları stadyuma bırakmamı ve eve dönüş yolunu kendisinin bulacağını söyledi.

Onu görmezden geldim.

Hannah bana bakıyor, yüzünde endişe okunuyor. "Bebeğim." Boynunun arkasını avuçlayarak onu kendime doğru çekiyorum.

İnsan kalabalığıyla birlikte stadyumun girişine doğru ilerlerken. "Beni dinle, tamam mı?"

Göz kırpıyor ve başını sallıyor.

Chelsea de bana bakmak için Hannah'nın etrafından dolanıyor.

"MinneSolar'da kaç kişi alışıyor?" Hannah nefes nefese kaldı. "Sanırım seksen yedi."

"Öyle." Emin değilim ama haklı olduğuna eminim. Başımı önümüzdeki devasa yapıya doğru eğiyorum. "Kids stadyumu otuz dokuz bin kişilik. Meslektaşlarımızın her biri bugünkü maça gelmeye karar verse bile, onlarla karşılaşma ihtimalimiz nedir?" O matematiksel bir cevap bulmaya çalışmadan önce ben ona mantıklı bir cevap veriyorum. "Düşük. İhtimaller düşük, Bunny."

"Bunny?" Chelsea öğürür gibi bir ses çıkarır.

Kıkırdıyorum ama Hannah'ya hitap etmeye devam ediyorum. "Peki seksen yedi kişinin de bugün burada olma ihtimali nedir?"

İ ekiyor. "Neredeyse sıfır."

"Peki, orijinal denkleme geri dönersek ve belki bir başka MinneSolar çalışanının burada olduğunu varsayarsak, onlarla karşılaşma ihtimalimiz nedir?"

Hannah'nın bana bakışı kızgınlık dolu. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ama sen de kalabalığın içinde -sadece cüssenle bile- göze çarpıyorsun ama aynı zamanda *ünlüsün*, bu da daha fazla dikkat çekiyor." Ünlü kelimesini dünyanın en saçma şeyiymiş gibi söylüyor. "Yani durumun olasılıklarını hesaplamamı istiyorsanız, bu faktörlerin göz önünde bulundurulması gerekir."

Chelsea'yle konuşmak için öne doğru eğildim. "Hep böyle midir?" Chelsea başını sallıyor. "Her zaman."

Hannah bana vuruyor.

"Eğer kendini daha iyi hissettirecekse." Arka cebimden bir beyzbol şapkası çıkardım ve kafama geçirdim. "Kılık değiştireceğim."

şapka beyaz, ön tarafında Kids'in logosu var ve onu uzun zamandır kullanıyorum çünkü Hannah haklıydı, herkes beyzbolu sever.

Hannah inliyor. "Bu seni daha da atlet gibi gösteriyor."

"Tamam." Şapkayı kafamdan çıkarıp onunkinin üzerine koyuyorum. "Kılığı sen giy. Bu benim son teklifim."

Hannah öne doğru bakıyor ve ben hatamı hemen anlıyorum. Benden daha kısa, yani şapka takarsa yüzünü asla göremeyeceğim.

"Şaka yapıyorum." Kafasından çıkardım. "Hey!"

"Hayır." Chelsea'ye atıyorum.

"Deli -" Hannah fısıltıya dönüşür. "Maddox, neyin var senin?"

Tanrım, şu anda çok kıymetli davranıyor. Eğer çocuğu yanımda olmasaydı, onu ağzımla sustururdum.

Onun yerine, ona gerçeğin yarısını söyledim.

"Benimkinden başka takım giymiyorsun." Sonra bunu düşündüm. "Aslında." Elimi Hannah'nın ensesinden çekip arkasına uzanıyorum ve Chelsea'nin az önce koyduğu şapkayı kafasından çekip alıyorum. "Üzgünüm, bu ikiniz için de geçerli."

"Hadi ama!" Chelsea ona uzandı ama ben onu tekrar kafama geçirdim.

"Üzgünüm, Smidge. Kuralları ben koymuyorum." Faturayı düzelttim, sonra elimi tekrar Hannah'nın boynuna koydum.

Chelsea, "Bu kuralı kelimenin tam anlamıyla sen uydurdun," diyor.

Ve haksız da değil.

Bir süre sonra tekrar Hannah'ya doğru eğiliyor. "Bana ne dedin sen?"

"Smidge. Bir parça gibi." Serbest elimi kullanarak başparmağımı ve işaret parmağımı yaklaşık bir santim aralıklı tutuyorum. "Çünkü sen çok küçük bir insansın."

Ağzı bir karış açık kalıyor ve Hannah'nın biyolojik çocuğu olmasa da tavırları birebir uyuyor.

Ona sırtıtıyorum.

Çocuk, "Yaşıma göre uzun olduğumu bilmenizi isterim," diye savunur.

"Hı-hı, tabii." Parmaklarımı tekrar havaya kaldırdığımda beni görebilmesi için öne doğru eğiliyorum.

"Biliyor musun?" Kız hiç istifini bozmadı. "Hannah Teyze haklıydı, bizi bırakmalısın."

Kahkaha çığlığım yanımdaki adamı o kadar şaşırtıyor ki tökezliyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum adama.

Chelsea elini ağzına kapatıyor ve Hannah sadece başını sallıyor.

YEDİ DOKUZ HANNAH

Hâlâ gerginim ama Maddox haklıydı. Burada o kadar çok insan var ki, bir metre ötemde kayıp bir ikizim olsa bile onu göremeyebilirim.

Kimsenin Maddox'la olan ilişkimi bilmesini istemediğimden değil. Sadece başka bir iş bulana kadar kimsenin bilmesini istemiyorum. Ve bunu Maddox'a da söyleyemem. Çünkü ne yapacağını biliyorum. Sorun olmadığı konusunda ısrar edecek. İnsan Kaynakları'na kardeşlik yasağı politikasını değiştirecek. Ve sonra herkesin arkamdan konuştuğu bir yerde çalışmak zorunda kalacağım çünkü ben patronla yatan kızım.

Ne kadar tedbirli olduğumuzun da bir önemi yoktu. Maddox bu özel politikada bir değişiklik yaparsa, haber yayılacak ve herkes bunu anlayana kadar spekülasyon yapacaktı.

Ya da daha kötüsü, Brandon politika değişikliğini duyduktan sonra bana doğrudan çıkma teklif etme fırsatını yakalayacaktı.

İğrenç.

"Bu taraftan." Maddox güvenlikten geçtikten sonra bizi yönlendiriyor.

Kalabalık Maddox'u destekliyor gibi görünüyor ve bunun nedeni insanların onu tanıması mı yoksa kimsenin onun tarafından ezilmek istememesi mi bilmiyorum.

"Smidge, buraya gel." Maddox benimkini tutmayan eliyle Chelsea'ye önden gitmesini işaret ediyor.

"Um..." Chelsea'ye taktığı lakap kalbimi eritirken bile itiraz etmek istiyorum, çünkü şimdi tek sıra halinde ilerliyoruz ve onu göremiyorum.

Parmaklarını benimkilerin etrafında bükerek beni duyduğunu kanıtlıyor ve sessizce ona güvenmemi söylüyor.

İçimdeki sükûneti ararken, kalabalık yürüyüş yollarında ilerleyişimizi takip ediyorum.

Kalabalık sonunda azalmaya başlıyor ve Chelsea'yi aramak için Maddox'un etrafına bakıyorum.

Onu Maddox'un tam önünde buluyorum, koca eli başının üstünde.

"Bu biziz." Adam Chelsea'nin başını çevirmek için elini kullanıyor ve Chelsea de onun söylediği yere gitmek için vücudunun geri kalanını çevirirken gülüyor.

Birlikte yürüyüş yolunu kesiyoruz ve bizi koltuklarımıza götüreceğini tahmin ettiğim merdivenlerin başında duruyoruz.

Maddox elini kızın başından çeker. "Gördün mü? O kadar küçüksün ki elime sığıyorsun."

Chelsea saçını düzeltirken yüzünü ona çeviriyor ama gözlerindeki espriyi görebiliyorum.

Bu o olmalı.

Maddox'un parmaklarını sıkıyorum.

"Önce koltuklar, sonra -" Sözünü keser ve birinin dikkatini çekmek için elini kaldırır. "Hey, dostum. Eğer satmaya başladıysan üç tane alacağım."

Şişe su dolu büyük kasalardan birini taşıyan bir adam Maddox'un yanında belirir.

Maddox üç şişe su için saçma bir miktar para ödüyor, sonra her birimize birer tane veriyor. "Susuz kalmayın."

Chelsea ve ben aynı anda ona teşekkür ediyoruz, bu da Maddox'un genişçe gülümsemesine neden oluyor. Ve çok... mutlu görünüyor.

Ve lanet olsun, sanırım o gülümsemeyi görmeye bağımlıyım.

Maddox düşüncelerimden habersiz şişesini açıyor ve geri uzatıyor.

İçindekilerin yarısını tek seferde yutarken boğazı çalışıyor.

Emekli olması önemli değil. Artık günde saatlerce antrenman yapmıyor olması önemli değil. Hala iri ve kalın. Kot pantolonu, tanımadığım soluk logolu bir tişörtü ve siyah saçlarıyla kontrast oluşturan beyaz şapkasıyla iğrenç derecede yakışıklı. Ve daha önce de söylediğim gibi, tam da sporcu gibi görünüyor.

Bakışlarımı Chelsea'ye çeviriyorum. Beni bakarken yakaladığı için gözlerini deviriyor.

Ağzımı *kapatıyorum* ve o yine gözlerini deviriyor.

"Tamam, sekizinci sıra." Maddox Chelsea'yi dürtüyor omuz. "Önce sen."

"Neden önce ben?" Chelsea gözlerini iri adama diker.

"Çünkü seni görmek çok kolay," diyor Maddox ciddiyetle. "Ve eğer tökezlersek, düşüşümüzü engelleyebilirsin."

Chelsea merdivenlerden inmek için dönerken "gelmiş geçmiş en kötü fikir" gibi bir şeyler homurdanıyor ama yanaklarının seğirmesi gözümünden kaçmıyor.

Maddox elini sırtıma bastırıyor. "Sıradaki sensin." "Yani beni de ezebilecek misin?"

Maddox parmak uçlarını enseme gezdirerek omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Aceleyle ilerliyorum, derin kıkırdaması beni takip ediyor.

Basamakları dikkatle çıkarken Maddox'la insan içine çıkmanın iyi hissettirdiğini itiraf ediyorum. Sanki bu bizim normalimizmiş ve bunu her zaman yapıyormuşuz gibi.

Yarın iş başvurularımı kontrol etmeyi aklıma not ettim. Uygun olmayacağına karar verdiğim birkaç şirketten geri dönüş aldım, ancak hala işe yarayacağını düşündüğüm bir avuç şirket var.

"Hangi koltuklar?" Chelsea bizim sıranın sonunda durdu.

"Um..." Kontrol etmek için telefonumu çıkarmaya başladım.

Maddox benim yerime "Sondaki üç," diye cevap veriyor.

Chelsea üçüncü sıraya geçip birkaç koltuk aşağıdaki bir çocuğa el sallıyor.

Görünüşe göre bu bölümün ön kısmı Chelsea'nin sınıf arkadaşları ve aileleriyle dolu.

"Hey, Hannah!" İki sıra aşağıdaki bir anne arkasını dönmüş, bize bakıyor.

"Hey!" Onu tanıdığımı biliyorum ama adı aklımdan çıktığı için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Yazın nasıl geçiyor?"

Başını sallıyor. "Kaotik. Çok kısa. Çok sıcak. Seç birini."

"Kulağa doğru geliyor," diye gülüyorum ve Chelsea'nin ardından sıraya giriyorum. "En azından bugün kavurucu değil."

Kadın başını sallıyor ama dikkati artık benim üzerimde değil.

Arkamdaki adamda.

Koltuğumun önünde dururken onun bakmasına izin verdim.

Bugün geniş askılı kırmızı bir atlet ve bir çift esnek ama vücuda oturan jean kapri giydim. Fit kısmı önemliydi çünkü kalçalarım yeterince geniş ve genişliğimi artırmak için daha fazla kumaş eklemek yerine onları kontrol altında tutmaya çalışıyorum.

Bu sabah giyinirken, burada en son maça geldiğimiz zamanı hatırladım. Burnumuzun dibindeki koltuklarda oturuyorduk ve kışımı acımasız kolçakların arasına sokmak için mücadele ettiğimi hatırlıyorum.

Kocaman değilim. Gelmiş geçmiş en iri kız değilim. Ve çoğu zaman bedenimde kendimi gayet iyi hissediyorum. Ama sonra böyle bir duruma - ya da koltuğa - giriyorum ve

dünyanın benim için inşa edilmediğini hatırlıyorum.

Nefesimi tutarak kendimi alçaltıyorum.

Kalçalarım kolçaklara baskı yapıyor ve bir an burada oturamayacağım diye paniğe kapılıyorum. Ama ağırlığımın daha fazla bastırmasına izin veriyorum ve yumuşak parçalarım uyum sağlayarak koltuğun içine doğru kaymama izin veriyor.

Ciğerlerimi dolduruyorum.

Rahat değil ama iyi. Ve daha önce yaptığım gibi koltuğun kenarında tünemek zorunda kalmıyorum.

Sonra Maddox oturur.

Kalçaları düzgün. Ama gövdesi kocaman. Bu yüzden poposu koltuğa gayet iyi oturuyor ama dizleri önündeki koltuğa değiyor ve omzu benimkine baskı yaparak beni Chelsea'nin koltuğuna doğru eğilmeye zorluyor.

Homurdanıyor, yer değiştiriyor ve "lanet olası çocuklar için yapılmış" gibi bir şeyler söylüyor.

Ve aniden, artık kendimi çok büyük hissetmiyorum.

Dudağımı ısırarak dönüyorum ve ona bakıyorum. "İyi misin?" Yer değiştiriyor. "Pencereye sıkışmış Baymax gibi hissediyorum."

Şaşkın bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Bu referansı nereden biliyorsun ki?"

Maddox kolunu omuzlarıma doluyor. "Ne yani, bir erkek iyi bir animasyon filminden zevk alamaz mı?"

"Tamamen haklısın. Yargıladığım için özür dilerim."

"Uh-huh." Maddox bana bakıyor. "Bebeğim. Çok fazla yer kaplıyorum."

Esprilerim kayboluyor. "Hayır, yok." Kalçasını kavrayıp sıkıyorum. "Sen mükemmelsin."

Kocaman sırtışı beni hazırlıksız yakaladı. "Oh, Bunny." Kolunu omuzlarıma dolayarak beni vücuduna çekiyor ve başımın tepesini öpüyor. "Bunu söylediğin için minnettarım. Ama senden başka bir şey istiyorum."

Tutuşunu gevşetiyor ve gözlerim bakışlarıyla buluşmak için geri dönmeden önce kucağına düşüyor.

Gülmemek için *kendini zor* tutuyor gibi görünüyor. "Bunun için de sana minnettar olurum. Ama kendini kontrol etmeye çalış. Bu bir aile sporu."

Bacağına fiske vuruyorum. "Sen o-"

At kuyruğumu biraz çekiştiriyor. "Mini benimle yer değiştirmeni istiyorum."

Ne hakkında konuştuğumuzu unutup ona bakıyorum.

Maddox iç geçirir. "Çok güzel. Çok unutkan." Bu da gözlerimi ona dikmeme neden oluyor.

Beni geçip Chelsea'nin omzuna dokundu. "Ne?"

Yüzünü bize dönmek için arkadaşlarından uzaklaşıyor.

"Smidge, Hannah'yla yer değiştir."

Chelsea etrafımdaki iri adama bakıyor. "Neden?"

Kolunu üzerimden çekip yan tarafına sıkıştırıyor ve beni Chelsea'nin alanına itiyor. "Çünkü ben bir canavarım ve sen de Smidge'sin, o zaman senin kullanmadığın tüm alanı ben kaplayabilirim."

Chelsea homurdanıyor, sonra parmağını çenesine vuruyor. "Benim bundan çıkarım ne olacak?"

Ona şantaj yapmanın hoş olmadığını söylemek için ağzımı açıyorum ama önce Maddox cevap veriyor.

"Ne istiyorsun?"

"Mini çörekler." Bunu söylerken gözleri büyüyor.

Maddox bizi almadan önce öğle yemeğini bilerek evde yedik ki burada yemek almak için bir servet harcamak zorunda kalmayalım. Ama mini çörekler kulağa harika geliyor.

"Başka bir şey var mı?"

Maddox'a bakıyorum. "Pazarlık konusunda pek iyi değilsin, değil mi?"

"Çöreklerin yarısını kendim yemeyi planlıyorum."

Omuz silkiyor. Chelsea düşünüyor. "Slushie?"

Maddox bana bakıyor. "Peki ya sen, teyze?"

Teyze.

"Um..." *Bunu söylediğinde neden kulağa bu kadar pis geliyor?*

"Bir slushie kulağa hoş geliyor."

"Tamam." Maddox ayağa kalkmak için kendini sıkıştırıyor, sonra Chelsea'yi işaret ediyor. "Smidge, sen benimlesin."

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama Maddox başını sallıyor. "Biz hallederiz."

Tereddüt ederek önce ona, sonra Chelsea'ye baktım.

İyi anlaşıyorlar - bu açıkça görülüyor. Ama ikisinin de istemedikleri h a l d e birlikte vakit geçirmek zorunda hissetmelerini istemiyorum.

Ama sonra Chelsea inmek için bacaklarımın üzerinden tırmanıyor, koltuğunun önündeki bardak tutucuyu işaret ederken yüzünde hiç tereddüt yok. "Suyumu unutmuşum."

İşaret ettiği yere bakıyorum ve geri döndüğümde çoktan merdivenleri çıkmaya başlamışlar.

Bir nefes veriyorum ve koltuğuma geri çöküyorum.

Her şeyi yeniden düşünmeye fırsat bulamadan omzuma hafifçe vuruluyor.

Döndüğümde bir anne görmeyi bekliyordum ama Chelsea'nin yaşlarında bir çocuktı.

O kadar öne eğilmiş ki hâlâ koltuğunda oturuyor olması bile bir mucize. "Babam bunun Mad Dog Maddox olup olmadığını bilmek istiyor."

Çocuğun yanında oturan adama bakıyorum.

Oğlunun gömleğini çekiştiriyor. "Tam bir ispiyoncusun." Çocuk babasını görmezden gelir.

"Yine de o, değil mi?"

Benimle konuşan sadece bu ikisi olsa da, cevabımı bekleyen birkaç kişi olduğunu hissedebiliyorum.

Başımı salladım.

"Biliyordum!" Çocuk muzaffer bir şekilde arkasına yaslanır.

Öne eğilme sırası babada. "Sence onunla bir fotoğraf çektirsek sorun olur mu?"

"Uh." Etrafıma bakıyorum, tüm bakışları üzerime çekiyorum. "Onun için sorun olacağını sanmıyorum. Ama... belki maçtan sonra?"

Baba başını sallar. "Kesinlikle, bu harika olur."

Onun Oğlum DİRSEKLER onu. "Biz
yapmalıydım yıpranmış bizim Biters formaları."
Baba arkasına yaslanır. "Bana sınıf arkadaşının babasının
Maddox Lovelace olduğunu söylemeliydin."
"Bilmiyordum!"
Oh Oğlum. İşte bu. değil a söylenti I
ihtiyaç gidiyor Chelsea'nin okulunun etrafında.
"Um." Konuşmalarını kestim. "Maddox onun babası değil.
O benim erkek arkadaşım."

SEKİZ MADDOX

Merdivenlerin başında Chelsea duraklar. "Ne taraftan?" Arkasında duruyorum. "Emin değilim."

"Bakın." Etrafı işaret ediyor. "Herkesin üstünü görebiliyorsun, değil mi?"

"Haklısın." Onu kaybetmemek için elimi başının üstüne koyuyorum ve bizi ana yürüyüş yolunun ortasına çıkarıyorum.

Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa bakıyorum. "Olabilir -" Sözümlü kestim. "Boş ver, görüyorum."

"Sana söylemiştim," diye şarkı söylüyor Chelsea.

Onu önümde tutarak çörek standına doğru ilerliyoruz.

Sıra uzun, duvar boyunca kıvrılıyor, bu yüzden adım atıyoruz ve sondaki yerimizi alıyoruz.

"Kendini meşgul mü tutuyorsun?" Chelsea'ye sordum.

"Pokerde hile yapmanın yeni yollarını öğrendin mi?"

Yavaşça dönüp bana bakıyor. "İkimiz de biliyoruz ki aldatmak zorunda değildim."

"Sen diyorsun."

Kaşlarını kaldırıyor. "Rövanş için mutluyum. Ama belki önce biraz daha pratik yapmak istersin."

"Hmm. Belki de sana öğreten kişiden biraz hile - yani ders - almalıyım."

"Onları karşılayamazdın."

Chelsea'nin geri dönüşü beni kıs kıs güldürdü. "Öyle mi? Kimdi o, bir profesyonel mi?"

"Hayır, sadece yan komşum olan yaşlı bir kadın. İnternette oynamaya başlayana kadar pek iyi değildim. Ama bir keresinde beş yüz dolar kazandıktan sonra Hannah Teyze çılgına döndü ve artık oynayamayacağımı söyledi."

"Beş yüz mü? Lanet olsun." "Biliyorum, değil mi?"

"Vegas kumarhaneleri için yeterince büyüdüğünde, seni onların poker turnuvalarından birine sokacağım."

Gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Bu çocuk birilerinin birikimlerini çalacak. Ve ben buna şahit olmak istiyorum.

Sırada ilerliyoruz.

Birinin düşürdüğü patlamış mısır tenis ayakkabılarımın altında çıtırdıyor ve aşağı baktığımda sol ayakkabımın bağcıklarının çözüldüğünü fark ediyorum.

Arkamızda sıraya giren aileyle aramda yeterince yer olduğundan emin olduktan sonra çömelip bağcıklarımı bağlamaya başlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Chelsea tersledi.

Sesi şaşırtıcı derecede kızgındı, ben de başımı kaldırdım ama benimle konuşmuyordu. Onun yerine, sırada önüne geçen genç bir serseriyle konuşuyor.

Çocuk omuz silkiyor. "Kesiyorum."

Oh, hayır.

"Sıranın arkasına geç Ken."

Ken mi? Hangi ebeveyn çocuğuna Ken adını verir ki?

"Hayır," diye cevap veriyor küçük bok sırtı

Chelsea'ye dönükken. Tam boyuma yükseliyorum.

"Sana son kez söylüyorum," diye homurdanıyor Chelsea.

Sesi alaycı ve bu beni çok gururlandırıyor.

"Yoksa ne olur?" Ken aptal bir ses tonuyla arkasını dönmeye başlar. "Beni zorlayacak mısın?"

Smidge'in yanına geçip kollarımı kavuşturuyorum. Omuzlar geriye. Deli Köpek suratı yerinde. "Hayır," diye homurdanıyor Chelsea. "Ama yapacak."

Ken aptal ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece gözleri yuvalarından fırlamış bir şekilde bana bakıyor.

Yanımda, Chelsea duruşunu değiştiriyor ve eminim ki tavır dolu.

Ken dikkatini tekrar Chelsea'ye vermeye başlar.

"Sıranın arkasına geç Ken." Smidge'e beni tamamen kızdıracak bir şey söylemeden önce en kalın sesimi kullanıyorum.

Genç, boktan bir şey söyleyip söylememek konusunda kendisiyle savaşıyormuş gibi bir surat ifadesi takınıyor ve görünüşe göre akıllı olan taraf kazanıyor çünkü o da çekip gidiyor.

Chelsea'ye bakmadan önce bir süre sessiz kaldık. "Yani, o biraz berbat."

"Aman Tanrım, bu şimdiye kadarki en iyi şeydi!" Kıkırdıyor. "Seni okula yanımda götürmeliyim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Zorbalığa mı uğruyorsun?"

Sırada ilerlerken bunu elinin tersiyle itiyor. "Ne var? Hayır. Ama bazı çocuklar sinir bozucu olabiliyor."

Ruth'un *otuz beş yaşına kadar kimseyle çıkmak yok* kuralını zihnimde iki katına çıkarıyorum. "Erkekler en kötüsüdür. Hiçbirine güvenme."

"Duh."

Bunun açık bir ifade olduğunu kabul ediyorum. "Peki, *fazladan* sinir bozucu biri varsa, bana söyleyin."

"Evet, tabii." Duyduğum en saçma ifade. Bir. "Ne alalım?"

Artık menüyü okuyabilecek kadar yakınız ve seçenekleri okurken, Chelsea'nin okulunda bir kariyer günü ya da gidebileceğim bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Amacı, onunla konuşmayı hayal edebilecek her çocuğun kalbine Kuduz Köpek korkusunu yerleştirmekti.

Sıra bize geldiğinde, kovaya karar veririz.

Onları avuç avuç yememek için Chelsea'ye taşıtıyorum, sonra da geldiğimiz yoldan geri dönmesi için ona rehberlik ediyorum.

Biz uzaklaşırken Ken bağılıyor, "Biters berbat!"

Chelsea arkasını döndü, saldırmaya hazır görünüyordu ve ben onu durduramadan, "Bilim projen berbattı!" diye bağırdı.

İçimden bir kahkaha havlıyor, ama öksürerek kapatmaya çalışıyorum.

"Smidge, bu hiç hoş değildi." Hâlâ gülmemeye çalışırken onu azarlamak zor ve şimdi Hannah'nın aynı pozisyonda olduğuna tanık olduğum tüm zamanları daha da takdir ediyorum.

"Bunu hak etti."

"Senin kararına güveniyorum." Elimini uzattım. "Bana bir çörek ver, ben de o çocuğun ödevini aşağıladığını duymamış gibi yapayım."

Chelsea kovayı tutuyor.

İki tane alıyorum ve ikisini de ağzıma atıyorum.

Aşağı baktığımda Chelsea bana surat yapıyordu.

"Ne?" Ağzım hâlâ doluyken soruyorum.

"Hannah Teyze'yle evlenecek misin?"

Çöreğimin kalanını yuttum.

Bunu sormasını beklemiyordum. Ama doğrudan bir soru doğrudan bir cevabı hak eder. "İsterim. Senin için sorun olur mu?"

Dudaklarını büzüyor, sonra omuz silkiyor. "Evet. İyisin."

Onun bu rahat kabullenışı tüm ruhumu ısıtıyor.

"Kes şunu." Omuzlarımı kamburlaştırıyorum. "Beni kızartacaksın."

Smidge başını sallıyor. "Sözümü geri alıyorum. Sen bir aptalsın." Soluk soluğa kaldım. "Beni yaraladın."

Özür dilemek yerine çörekleri kaldırdı ve ben de iki tane daha aldım.

Bu çocuk beni anlıyor.

Sonra mükemmel şeyi fark ettim.

"Dur bakalım." Kolundan tutup onu kenara çekiyorum.
"Slushie'lerden önce bir durak daha."

SEKSEN BİR HANNAH

Milli marşın son notası bitiyor ve Maddox ile Chelsea'yi aramak için bir ekip göndermeye hazırım.

Onların dönmesini beklemeye ve Maddox'la ilgili soruları savuşturmaya o kadar odaklanmıştım ki hangi takıma karşı oynadığımıza bile dikkat etmedim.

"Kiminle oynuyoruz?" Chelsea'nin koltuğuna geçtiğim için yanımda oturan anneye soruyorum - Maddox'la şimdiye kadar dönmüşlerdir diye düşünüyorum.

"Um." Kaşları çatıldı.

Diğer tarafındaki çocuk vuruşa hazırlanan oyuncuyu işaret ediyor. "Rüzgarlı Şehir Savaşçıları."

Annesi başını sallar. "Bu doğru."

Sonra bakışları yanımdan geçiyor ve gözlerinin genişlemesinden geri döndüklerini anlıyorum.

Ama bunu bilsem bile, başımı çevirdiğimde gördüğüm şeye hazırlıklı değilim.

"Ne giyiyorsun?" Gülerек soruyorum. Maddox başını eğiyor. "Ne demek istiyorsun?"

O ve Chelsea'ye bakıyorum ama ikisi de yüzlerini asmıyor. Gerçi gözlerini göremiyorum, belki de mizahtan kırıışmışlardır.

Elimi uzattım. "Bana buzlu içeceğimi verin, sizi aptallar."

Maddox, bir elinde büyük bir slushie, diğerinde bir kova çöreklerle Chelsea'yi sıraya önce girmesi için dürtüyor.

Kovanın içine bakıyorum. "Umarım indirim almışsındır."

Chelsea koltuğa oturdu. "Evet, adı

Maddox indirimi, her seferinde sekiz tane yiyor."

Maddox sıranın sonundaki koltuğa tekrar yerleşirken, "Her seferinde iki taneydi," diye cevap veriyor. "Ve sana onları benden uzak tutmanı söylemiştim."

"Demek benim hatam."

Sanırım gözlerini deviriyor.

Maddox içki tepsisini kucağında dengede tutuyor ve içkimi çıkarıp Chelsea'ye uzatıyor.

"Teşekkürler," diyorum ve vişneli buzdan bir yudum alıyorum. "Gerçekten aksesuarlardan bahsetmiyor muyuz?"

Maddox İpuçları onun Kafa doğru ve Alan. "Oyun başlıyor."

İç çekerek pes ettim ve Chelsea'den bir çörek çaldım.

Ama ilk tur atışları izlerken bile yanımdaki tuhaf çifte bakmaya devam ediyorum.

Yan yana oturan on iki yaşındaki kız ve iri yarı adam, her biri bir golf topu büyüklüğünde olan ve beyzbol topuna benzetilmek üzere basılmış gösterişli plastik kolyeler takıyor. Ama en absürd olan gözlükler. Plastik çerçeveler Maddox'a tam oturuyor ama Chelsea'ye büyük geliyor ama saçma olan gözlüklerin oturması değil. Gözlük camları. Boncuklar gibi camların üzerine de beyzbol topu resmi basılmış.

Bu çok aptalca. Ve gereksiz. Ve bu ikisinin eşleşmesini görmek ağlama isteği uyandırıyor.

SEKİZ İKİ
MADDOX

Takımlar sahada yer değiştirirken, Hannah'ya bakabilmek için gözlüklerimi burnumdan aşağı indiriyorum.

Maçı izliyorduk tabii ama yine de çok sessizdi.

Beni fark etti ve başını çevirdi.

"Her şey yolunda mı?" Sessizce soruyorum ama Chelsea aramızda olduğu için özel bir şey değil.

Hannah başını sallar. "Gerçekten iyiyim."

Yüzünde herhangi bir tedirginlik belirtisi olup olmadığına bakıyorum ama bulamıyorum. "Kolyeler konusunda kendini dışlanmış hissediyorsan gidip sana bir tane alabilirim."

"Oldukça kiskancım ama hayatta kalacağım." Gözlerini işaret ediyor. "Bu iyi bir kılık değiştirme."

Başımı salladım. "Ve havalı görünüyorlar."

Bu beni güldürüyor. "Kendine bunu söylemeye devam et."

Hannah'nın gözleri arkamızdaki sıraya kayıyor, sonra bana doğru eğiliyor.

Chelsea'yi dürtüyorum. "Smidge, biraz yukarı kay."

Ofluyor ama koltuğunda öne doğru kayıyor, böylece Hannah ve ben arkasına yaslanabiliyoruz.

Yüzümüzü öne çeviriyoruz ama konuştuğumuz belli oluyor.

"Arkamızdaki çocuklara maçtan sonra onlarla fotoğraf çektireceğini söyledim," diye fısıldıyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"Onlara senin erkek arkadaşım olduğunu söyledim," diyor endişeyle. "Sadece seni onun babası sandılar ve b e n d e panikledim ve -"

Dudaklarımı Hannah'nın şakağına bastırabilmek için başımı çeviriyorum.

Konuşmayı kesti.

"Küçük Tavşan," diye fısıldıyorum kulağına, beni duyduğundan emin olmak için. "Ben senin erkek arkadaşınım. Ve sahip olacağın son erkek arkadaşınım."

SEKSEN ÜÇ HANNAH

"Hannah, kapıyı tut!"

Brandon'ın sesini duyunca neredeyse yüksek sesle inleyecektim çünkü gerçekten de kapıyı onun için açık tutmak istemiyordum. Ama tutuyorum çünkü *o* bile üzerime çöken mutluluk hissini yok edemiyor.

"Teşekkürler," diyor Brandon, sanki 5K koşusunu yeni bitirmiş gibi.

"Sorun değil" diyorum ama "Git buradan" diye düşünüyorum.

Donut Guy masasında ve biz dinlenme odasından geçerken Roberts kahve termosunu dolduruyor.

Artan güveç kabımı sol elime alıp sağ elimle buzdolabını açıyorum.

Kapı zaten açıkken, Brandon -şu anda kişisel alanımı tamamen dolduruyor- kapıyı daha da açıyor, böylece kapıdaki raftan iğrenç enerji içeceklerinden birini alabiliyor.

Evet, lütfen, içeri dalın.

Yemeğimi rafa koymak için uzandığımda, genellikle öğle yemeğimi koyduğum yerde zaten bir cam kap vardı.

Sonra da donduruyorum. Çünkü buzdolabındaki kabın kapağına yapıştırılmış, üzerinde adımın yazılı olduğu bir post-it var.

Brandon sonunda geri adım atıyor ve ben de tabağın şeffaf kenarlarından bakmak için yaklaşıyorum.

Yutkunuyorum ve güvecimi limonlu tereyağlı erişte ve ızgara tavuğun bulunduğu tabağın üzerine koyuyorum.

Dün gece Maddox ve ben bir saat boyunca görüntülü konuşurken o tavuk göğsü ızgara yaptı ve film randevumuz için pişirdiği limonlu makarnadan bir parti hazırladı.

Bu bizim akşam normumuz haline geldi.

Ailem ondan daha erken yemek yeme eğilimindedir, bu yüzden akşam yemeğini bitirdikten sonra Maddox arar ve o yemek pişirip yerken ben dinlenirim.

Bu... Tanrım, bu her şey.

Kaçırdığımız telefon görüşmeleri.

Bu, denememize izin verilmeyen uzun mesafeli ilişkinin akşam versiyonu.

Bu, birlikte zaman geçirmenin, birbirimize dokunmak için duyduğumuz ezici ihtiyaç tarafından kesintiye uğratılmadan konuşmanın bir yoludur.

Bu bir işkence. Ve tam da ihtiyacım olan şey.

"Geçen haftaki yemeğini unuttun mu?" Brandon yanımdan soruyor.

Göz kırpıyorum ve buzdolabının kapağını kapatıyorum. "Evet. Beni bir an için şaşırttı," diye şaka yapıyorum.

Brandon buzdolabına bakıyor, sonra bana dönüyor, sanki yalanı sezmiş gibi.

Etrafından dolaşıp kupa dolabına gidiyorum ve bir tane seçmek için acele etmiyorum.

Dün gece Maddox'la yaptığım telefon görüşmesi iş başvurularımı kontrol etme sözümü unutturdu. Bu aptalcaydı, çünkü birbirimizle düzgün bir şekilde çıkabilmemiz için buradan çıkmam gerekiyor.

Ben sahip olabileceğin son kişiyim.

Maddox söylenecek tüm doğru şeyleri biliyor.

Ve onu geçtiğimiz hafta sonu Chelsea ile birlikte, gözlüklerinin içinde, bir çocukla konuşurken hayal ederek

ağlayabilirim.

Maçtan eve dönerken bütün yol boyunca bilim fuarı projesini düşündüm.

Bu ikinci karşılaşmalarıydı ve s a n k i -

Maddox'un bana kahve yaparken kullandığı el yapımı sarı kupayı indiriyorum.

Aileden biri gibi davrandılar.

Laneti bozabilecek biri varsa, o da o olmalı.

"Tuhaf davranıyorsun." Brandon tekrar yanıma geldi. "İyi misin?"

Aman Tanrım, git buradan.

"Henüz kahvemi içmedim," diye yalan söylüyorum, çünkü bu sabah evde bir fincan içmiştim.

Mırıldanıyor ve tezgâha yaslanıyor. Gitmenin tam tersi.

"Bu hafta sonu eğlenceli bir şey yaptın mı?"

Brandon soruyor. "Evet, beyzbol maçına gittim."

"Çocuk oyunu

mu?" Başımı

salladım.

"Kaybetmedik mi?" diye soruyor, sanki bir maçtan zevk alıp almama konusunda fark yaratan buymuş gibi.

Omuz silkiyorum. "Yine de eğlenceli zamanlardı."

Ben kahvemi doldururken bir an sessiz kaldı.

"Kiminle gittin?"

Tencereyi yerine koyarken duraksadım.

O kadar da garip bir soru değil. Ama biraz garip. Yine de bana bazı sınırlar koyma fırsatı veriyor.

"Chelsea ve ben onun okulundan bir grup insanla gittik." Çekmecedan bir kaşık çıkardım. "Erkek arkadaşım da bizimle geldi."

"Erkek arkadaşın mı var?" Brandon'ın tüm vücudu sanki az önce ona kurt adam olduğumu söylemişim gibi geriye kayıyor.

"Hannah." Brandon'ınkinden daha zengin bir ses arkamdan konuşuyor.

Söz konusu erkek arkadaşla yüzleşmek için dönüyorum.

"Günaydın," diyorum, kastettiğimden daha yumuşak bir sesle.

Maddox, öğle yemeğimi koyarken buzdolabından çıkarmayı unuttuğum yarım buçukluk kartonu tutuyor.

"Buna ihtiyacın var mı?"

Kremanın üzerine çok fazla gülümsememeye çalışarak ondan alıyorum. "Teşekkürler."

Tezgâha dönerek kupama biraz döküyorum, sonra da içindekileri karıştırıyorum.

Brandon orada duruyor, bir ileri bir geri bakıyor. Ama Maddox onunla konuşmak yerine kremayı geri almak için elini uzatıyor.

"Anladım."

Onunla Brandon arasında gidip gelmek istemediğimden, kartonu Maddox'a veriyorum.

Başını eğiyor. "İyi sabahlar."

"Sen de." Dudağımı ısırarak kahvemi elime alıyorum.

Maddox tekrar konuştuğunda uzaklaşıyorum. "Brandon. Konuşalım."

SEKSEN DÖRT MADDOX

Brandon bir adım sonra duruyor ve ben kıpırdamıyorum, onu bana doğru dönmeye ve Hannah'dan uzaklaşmaya zorluyorum.

Onun o lanet elbiseyle gidişini izlemesine izin veremezdim.

Kız arkadaşıma bakmıyor.

"Öyle mi?" Şirketin sahibiyle konuştuğu düşünüldüğünde, ses tonu son derece kısadır.

Konuşmadan önce bir kalp atışından daha uzun süre bekliyorum. "Teknik bölümden Darren'ın satış bölümünden birinin bazı teknik sayfalara bakması için bir çift göze ihtiyacı var."

"Oh, ben -" diye başlıyor.

Ama bu bir demokrasi değil.

"Seni ismiyle sordu." Aslında Darren'ın söylediği şeydi: *"Şu Brandon denen adama yaptırmalısın, nasıl olsa hep bir fikri var."* Ama onun adı geçti. "Çok fazla zaman almaz." Döndüm ve dolaptan bir kupa aldım.

Brandon ayrılmadan önce bir anlaşma mırıldanır.

Kahveme şeker ekliyorum ve Hannah'nın kremasını kaldirıyorum. Elimde kupamla tezgâhtan uzaklaşırken Donut Adam başını kaldırıyor.

"Güzel hareketler."

Adımlarım yavaş. "O da ne?"

Yaşlı adam başını kahve makinesine doğru eğiyor. "Onu senin kızdan uzaklaştırmanın kurnazca bir yolu."

Burada başka kimse olmadığı için sırıtıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

SEKSEN BEŞ
HANNAH

Bilgisayarımda bir takvim daveti çalıyor.

Üzerine tıklıyorum ve daveti iki kez okumak zorunda kalıyorum. Çünkü Maddox'tan.

Saat iki için. Ofisinde. Görünüşe göre 4. eyrek projeksiyonlarını tartışmak için.

Saate bakıyorum.

Saat bir kırk beş.

Telefonum masanın üzerinde titriyor, ben de açıyorum.

BB Wolf: Geç kalmayın.

SEKSEN ALTI MADDOX

"Ah, Hannah, tam zamanında geldin." Onu tipik kurumsal ses tonumla selamlıyorum. "İçeri gelin."

Eşiği çoktan geçtiği için son kısım gereksiz, ama bu benim standart selamlamam.

Gelmesini istememeliydim. Takvim davetiyesini göndermemeliydim, ama bu hafta sonu PG'ydi ve giydiği elbise bana R-rated düşünceler veriyor.

Masamın karşısındaki ziyaretçi koltuğuna doğru yürürken kalçaları sallanıyor ve eteği dizlerinin etrafında dans ediyor.

Kışkırtıcı bir elbise değil, hiçbir standarda göre değil. Ama onun üzerinde? Onun yumuşak teninin altında nasıl hissettiğini bilmek...

Çenemi çalıştırıyorum.

Gri kumaş esnek görünüyor ve yeterince mütevazı bir yakayla göğsüne doğru nefis bir şekilde çekilmiş. Ama göğüsleri. Lanet olsun o göğüslere. Hâlâ üniversitede olsaydım ve birkaç bira içmiş olsaydım, yüzde bin onları motorla gezdirirdim. Ama artık olgunlaştığım için, sadece onları emmek istiyorum.

Kolları takma ve dirseklerinde bitiyor, daha mütevazı.

Ve göğüslerinin altında, kumaş dışarı taşıyor.

Bu kadar seksi olmamalı.

Ama değil.

O seksi. Ne giyerse giysin. Sadece bu özel seçim bana her türlü fikri veriyor.

Hannah masanın diğer tarafında durdu. "İstediğin dosyaları getirdim."

Başka bir düz klasörü kaldırıyor ve sırtı kapıya dönük, iki parmağıyla bir köşesini tutarak klasörün açılmasına izin veriyor.

Hiçbir şey düşmüyor.

Ama içine bir şey yazmış.

Sen kötüsün.

"Otursana." Ayağa kalkarken ona sırtıyıyorum. "Kesinlikle haklısın." Kapıma doğru ilerlerken normal ses tonumla konuşuyorum. "Geçen çeyreğin giderleri biraz yüksekti ama birleşme nedeniyle bunu beklemek gerekirdi." Kapının kolunu kavriyorum ve rahatça iterek kapatıyorum. "Bir sonraki adıma yakından bakmak istiyorum." Kapı klik sesiyle kapanırken, kolun ortasındaki düğmeye basıp kilitliyorum.

Hannah'yla yüzleşmek için geri dönüyorum.

Sandalyede oturuyor, beni görebileceği şekilde eğilmiş. "Oturmanı istediğim yer orası değil."

Göğsü bir nefesle yükseliyor. "Maddox -"

Ona doğru ilerlerken başımı sallıyorum. "Ben kapıyı açana kadar Bay Lovelace. Şimdi ayağa kalk."

SEKSEN YEDİ HANNAH

Kalbim küt küt atıyor.

Beni buraya seks için çağırdığından neredeyse emindim, buna hazırdım. Ama daha iyi bilmeliydim. Maddox için asla h a z ı r l ı k l ı değilim.

Ayağa kalkarken bacaklarımın titrediğini hissediyorum. "Beni nereye götürmemi istersiniz Bay Lovelace?"

Göğsünden alçak bir ses çıkar.

Ofiste her zaman olduğu gibi görünüyor. Güzel bir pantolonun içine sokulmuş düğmeli gömlek. Kravat yok. Kolları kıvrılmış. Ama bana doğru yaklaşırken başka biri gibi görünüyor.

"Masanın üzerine, Bayan Utley." Emrinin şiddeti değil, hacmi eksik.

Kıçım masasının ön kenarına çarpana kadar ondan uzaklaşıyorum.

Arkama baktığımda onun çoktan yüzeyden uzaklaştığını görüyorum.

Ne kadar zeki bir çocuk.

Kendimi yukarı kaldırmak için ellerimi aşağı indiriyorum ama Maddox'a yetişecek kadar hızlı değilim.

Ellerini kollarımın altından geçiriyor ve beni masasına oturana kadar kaldırıyor.

Elbisemin bol eteği dizlerimi açmama izin veriyor ve Maddox kalçalarımın arasına giriyor.

"Şu projeksiyonlar hakkında..." Çok sessiz olmamız gerektiğinin farkında olarak fısıldıyorum.

Maddox elini göğsüme bastırıyor, sıcak avuç içi kızarmış tenime değiyor. "Zor bir başlangıç olacak." Elini yavaşça boğazımın ön kısmını tutana kadar yukarı kaydırıyor. "Ve radarın altında kalmamız gerekecek." Diğer eli dizimden başlayıp elbisemin altından yukarı doğru kayıyor. "Ama muhtemelen çabuk bitecek."

Öne doğru eğildim. Sadece birazcık. Ama boğazıma biraz baskı yapmaya yetiyor.

Ve bunu sevdim.

Maddox elbisemin altındaki eline bakıyordu ama bastırmaya çalıştığım inilti avucunda titreşmiş olmalı ki gözleri benimkilere kaydı.

"Siz kötü bir kızsınız, Bayan Utley." Bir parmağım külotumun üzerinde, tam yırtmacımın üzerinde geziniyor. "Ne kadar kötü olduğunu öğrenelim mi?"

Yüce İsa.

Başımı sallıyorum. Ve çenem otomatik olarak bir öpücük için kalkıyor.

Maddox eğiliyor, ağzı benimkinden bir santim uzakta. "Öpüşmek yok. Yoksa dudakların şişer, kızarır ve herkes öğrenir."

Dudakları her kelimedede benimkilere değiyor, sonra geri çekiliyor.

Ve diz çöküyor.

"Arkana yaslan." Fısıltısı omurgamdan klitorisime doğru bir ürperti gönderiyor.

Bana söyleneni yaparak, masaya sırt üstü uzanana kadar kendimi alçaltıyorum.

Maddox bacaklarımı kavırıyor ve omuzlarının üzerine yerleşene kadar ayarlıyor. Sonra kollarını kalçalarıma dolayarak beni masanın kenarına çekiyor.

Eteğimi yukarı doğru çekti ve karnımın üstünde bıraktı.

İç çamaşırımı çıkarabilmesi için kalçalarımı kaldırmamı söylemesini bekliyorum, ama iç çamaşırımı kenara çektiyor, iç çamaşırımı çıkarırken iç çamaşırımı çıkarmıyor.

"Hmm, bu nedir, Bayan Utley?" Nefes verirken söylediği sözleri çıplak bedenimde hissedebiliyorum.

Parmağını girişime, boyuma doğru kaydırıyor ve yüksek sesle nefes almamak için bir elimi ağzıma bastırıyorum.

"Patronunun ofisine damlayan bir amla mı geldin?" Parmağını tekrar aşağıya doğru sürüklüyor. "Bu iyi bir davranış mı yoksa kötü bir davranış mı?"

Maddox cevap beklemeden ağzını klitorisimin üzerine kapatıyor ve emiyor.

Ses çıkarmamaya çalışırken sırtım kavisleniyor ve ayaklarım Maddox'un başının arkasında birbirine kenetleniyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kolumu yüzüme indiriyorum. Maddox durmuyor.

Dili yarığımdan aşağı yukarı çalışıyor, içimi yalayana kadar daha da derine iniyor.

Klitorisime baskı uyguluyor ve başparmağının bana baskı yaptığını hayal ediyorum.

Çılgılık atmak istiyorum. Vücudumdaki tüm kıyafetleri yırtmak istiyorum.

İstiyorum -

Bir parmak içime giriyor ve ben sıkılıyorum. Maddox bana karşı inliyor.

Dili tekrar yalıyor. Ve tekrar.

Isı uzuvlarıma doluyor ve içimde hızla yükselen salıverme ihtiyacını hissediyorum.

Parmağını daha derine itiyor ve dudaklarını klitorisimin etrafına kapatıyor.

Maddox dilinin ucuyla küçük sinir demetini okşarken onu emiyor.

"M -" Elimi ağızımdan çekiyorum. "Bay Lovelace, çok yaklaştım." Sözlerim sessiz odaya yumuşak bir pantolon gibi iniyor.

Dudakları klitorisimi serbest bırakıyor, böylece dilini son bir hamle için üzerimde düzleştirebiliyor.

Maddox kayıyor ve kolumu gözlerimin üzerine kaldırırken ayaklarımı boynundan çözüyorum.

Büyük eller dizlerimin arkasını kavırıyor ve onları yukarı itiyor, beni açıkta tutuyor ve ayakta durması için yer açıyor.

Onları yukarıda tutmak için ellerimi dizlerimin arkasına bağladım.

Maddox cebinden ipek bir mendil çıkarıp ağızına ve çenesine sürdükten sonra kalçamın yanındaki masanın üzerine bırakıyor.

Bu kadar seksi olmasına imkan yok.

Gözleri benimkilerde, kemerini ve pantolonunu çözüyor, yavaşça ve sessizce fermuarını indiriyor.

Aletini çıkardığında, gözlerimin düşmesine izin verdim.

Aleti bile yakışıklı.

Bir eliyle sikinin tabanını kavrayan Maddox, külotumu tekrar yana çekiyor.

"Şimdi sikimi size sokacağım, Bayan Utley. Hazır mısınız?"

I Göz kırp, istemek için İzle onu sırasında

Bu bir parçası, ve fısıldar, "Sizin için hazırım, Bay Lovelace."

SEKSEN SEKİZ
MADDOX

Sikeyim. Ben. Bu kadın bir siren.

Taşaklarım gerildi.

Bir elimi masanın üzerine koyuyorum ve kız arkadaşşıma doğru eğiliyorum. "Unutma." Aletimin başını tam beni alacağı yere bastırıyorum. "Çığlık atmak yok."

Başını sallıyor, ben de kalçalarımı ileri atıyorum.

Hannah'nın boynu gerilir ve ağzı açık kalır.

Amcığı etrafımda geriliyor ve gözleri kapanıyor.

Ama hiç ses çıkarmıyor.

SEKSEN DOKUZ

HANNAH

Kulaklarım ınılıyor ve tek duyabildiğim bu.

Maddox... Tanrım, beni tamamen dolduruyor.

Daha kalın hissediyor. Daha büyük. Ve vücudum onu almak için mücadele ediyor.

Göğüslerim ağrıyor ve tenim giysilerimin altında karıncalanıyor.

I Büküm benim eller içinde ve etek. benim

Elbise, Tutunacak bir şeye ihtiyacım var.

Çınlama azalıyor ve sonra onu duyabiliyorum. Sessiz homurtularını.

Zor nefes alıyor.

Gözlerimi zorla açıyorum ve bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissediyorum. Gerçek bir seks gibi görünüyor.

Çenesi gevşek, dudakları ayırık, gözleri kapüşonlu bir şekilde birleştığımız yere bakıyor.

Artık külotumu yolumun dışında tutmuyor ve klitorisimin üzerinde gerilmiş olan baskıyı hissedebiliyorum. Ve ne zaman içeri girse, sonra dışarı çıksa, malzeme kayıyor. Ve patlamaya daha da yaklaşıyorum.

Ama ona yanımda ihtiyacım var.

NINETY
MADDOX

Hannah ateşli amcığıyla sikimi boğuyor.

Eğer sırlıklam olmasaydı, içeri girmekte zorlanırdım.

Başka bir itmek ileri ile benim Kalçalar,
ve Ben Neredeyse oldu.

Çabuk olacağı konusunda onu
uyarmıştım. Uyardım -

Elleri hareket ediyor ve dikkatim onun külotla kaplı
amından uzaklaşıyor.

Hannah iki eliyle yukarı uzanıyor ve... Siktir.
Göğüslerini sıkıyor.

Kumaşı yırtmamak istiyorum. Elbisesini vücudundan
söküp atmak istiyorum.

Ama ona dokunmuyorum.

Dokunmak evde olur.

Parmaklarının sıkışmasını, yumuşak etine gömülmesini
izliyorum.

Ve yutkunmaya çalıştığı sessiz iniltiyi duyuyorum.

Yakın görünüyor.

"Bayan Utley." Çakıllı sesimi olabildiğince alçak
tutuyorum. "Gelmeye hazır mısınız?"

Başını sallıyor. "Evet, Bay Lovelace. Lütfen."

Aramızı görebilmek için arkama yaslanıyorum ve külotunun kemerini kavıyorum. "İyi bir çalışan patronunu bekler." Malzemeyi yukarı çekiyorum.

Külotu klitorisinin üzerinde gerilirken Hannah'nın sırtı yükseliyor.

Öne doğru eğildim, aletimin üst kısmının dar malzemeye sürtündüğünden emin oldum. Sürtünmeye neden oluyor. Onu yaklaşıtıyorum.

"Acele et," diye
mırıldanıyor usulca.
Derinlere itiyorum. "Yap
beni."

Hannah ellerinden birini göğsünden boynuna doğru kaydırırken zıplıyor, ta ki ilk iki parmağını ağzına sokana kadar.

Onları emiyor. Yanaklarını oyuyor. Başını geriye eğiyor, sanki onları derin derin yutmak ister gibi.

Elimi yumuşak karnına koyup onu aşağıda tutuyorum, onu yerinde sabitliyorum, bu sırada diğer elimi aramıza sokup külotunun üzerinden klitorisini tıngırdatmaya başlıyorum.

Ağzı açılıyor, parmakları hâlâ diline değerken diğer eli elbisesinin üzerinden göğüs ucunu sıkıyor.

Ve çekirdeği etrafımı sardığında patlamama bir saniye kalmıştı.

Hannah o kadar güzel boşalıyor ki, masamın üzerinde eğiliyor ve bu manzara, amının sikimi sağma şekliyle birlikte beni uçuruyor.

İlk serbest bırakma nabzım için derinlemesine çarpıyorum. Sonra sonuna kadar çekiyorum ve bir sonraki ipin şişmiş amına sıçramasını izliyorum.

Onun pembe etinin dölümle kaplandığını görmek başımı döndürüyor ve ucu tekrar içeri iterken sallanıyorum, onu tohumumun geri kalanıyla sık bir şekilde dolduruyorum.

NINETY-ONE
HANNAH

Çekirdeğim sıkışıyor.

Boşalırken Maddox'un sadece ucunun içimde olması çok farklı bir his.

Çok yoğun. Açık.

Ve orgazmımın sonuna kadar sürüyorum, onun gerginliğini izliyorum, sonra orgazmının sonuna ulaşırken kamburlaşıyorum.

Sanki görüşünü odaklamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Ve ben bu hissi biliyorum.

Maddox kendini toparlar, sonra yana uzanır ve atılmış mendilini alır.

Utanmanın ötesinde, bacaklarımı açık tutuyorum ve yarattığı pisliği temizlemesine izin veriyorum.

İşi bittiğinde nemli külotumu tekrar yerine çekip ipek mendili toparlıyor. Boştaki eliyle benimkini kavırıyor ve doğrulmama yardım ediyor.

Hâlâ ağır ağır nefes alıyoruz ama ona gülümsemek zorundayım. "Bunu yapmaya devam edemeyiz Bay Lovelace. Yakalanacağız."

Bana o bayıldığım sırtışını yaptı. "Bütün hafta sonu kendi yatağında uyumanın bedeli bu."

Maddox dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve sonra uzaklaşıyor.

Masadan kayıyorum ve elbisemi düzeltiyorum, kalçalarımın arasındaki hissi görmezden geliyorum.

Buraya gelmeden önce, bu elbisenin altına her zaman giydiğim küçük şortu çıkardım. Ofisime döndüğümde bu külotu çöpe atıp yerine şortumu giyeceğim.

Maddox elinde iki şişe suyla önümde beliriyor.

Birini uzatıyor. "Toplantımızın bitmesine hala zaman var. Oturun ve için."

Şişeyi açıyorum. "Çok otoriter."

Kendininkini açarak sırtıyor. "Sadece yüzündeki o *yeni sikilmiş* ifadeyi çıkarmaya çalışıyorum. Ama şimdi çıkmak istersen..."

Şişeyi kaldırıp bir yudum alıyorum. "Bir nedenin olması seni daha az otoriter yapmaz."

Maddox kıkırdar ve büyük bir yudum alır.

İç çekerek ziyaretçi koltuğuna geri dönüyorum. "Annem ve Chelsea'nin ara sıra geceyi senin evinde geçirmemi umursamayacaklarını biliyorum. Onlardan her ayrıldığımda kendimi çok suçlu hissediyorum."

Bu gerçeklerden başka bir şey değil ve yatıya kaldığım o geceden beri aklımdan çıkmıyor.

Maddox diğer ziyaretçinin sandalyesini bana doğru çeviriyor ve kendini sandalyeye bırakıyor. Sonra ayağını benim sandalyemin ayağına doluyor ve birbirimize bakana kadar çeviriyor.

"Seni asla suçlu hissettirmek istemiyorum, Hannah." Elini kalçama koyarak eğildi. "Ve söz veriyorum, seni asla ben ya da onlar arasında seçim yapmak zorunda bırakmayacağım." Ağzı yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Yapmayacağını biliyorum ve bu -" Duruyorum.

Seni bu yüzden seviyorum.

Bacağımlı sıkıyor. "Seni acele ettirmek istemiyorum."

İçimden yarı kırık bir kahkaha dökülüyor.

I set benim el üzerinde onun. "Sen zor
acele etmek Ben, Maddox. Eğer bana kalsaydı ve
lojistik bu kadar karmaşık olmasaydı, her geceyi seninle
aynı yatağı paylaşarak geçirirdim."

As yakında olarak I söyle o, o hissediyor
gibi çokçok. Ama beni sarsılmaz bir şekilde
kavraması sinirlerin oluşmasını engelliyor.

"Bu lojistiği halledeceğiz, Küçük Tavşan. Ve o zamana
kadar" - sırtıyor - "sadece yaratıcı olmalıyız."

NINETY-TWO

HANNAH

Kirlenmiş iç çamaşırlarımı çantamın içine saklayarak -çünkü onları ofisimdeki çöp kutusuna atmaya kıyamadım- merdivenleri tırmanıyorum ve ön kapının kilidini açıyorum.

Mutfaktan gelen Noel müziğini duyabiliyorum ve bu ses beni gülümsetiyor.

Bu tür seçimi başkalarına garip gelebilir ama annem kurabiye pişirirken her zaman tatil müziği dinlemeyi gelenek haline getirmiştir. İşte bu yüzden, duş almam gerektiği halde, evin içinde vanilya ve kızarmış tereyağı kokusunu takip ediyorum.

"Sen ne..." Eşikten geçip küçük mutfağa girdiğimde ve kıyafetlerine göz kırptığımda sözümü kesiyorum. "Siz ne giyiyorsunuz?"

Chelsea ve annem aynı anda başlarını kaldırıp bakıyor, sonra aynı anda dikkatlerini bulundukları küçük adaya geri veriyorlar...

Yaklaşıyorum.

Oh.

Tamam, tabii. Bu normal.

Sadece ailem küçük futbol formaları şeklinde şekerli kurabiyeler yapıyor. Kırmızı ve sarı renklerle süslüyorlar.

Biter'ların renklerini taklit etmek için krema. Ve en az üç tanesinin üzerine beyaz krema ile doksan dokuz rakamı işlenmiştir.

Doksan dokuz. Maddox'un numarası.

Uzanıp birinin köşesine dokunuyorum.

Chelsea krema torbasını sıkarken bana "Maddox onları göndertti" diyor.

"Kurabiyeler mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Ha?" Chelsea bana deliymişim gibi bakıyor. "Hayır, bunları biz yaptık." İki düzine jarse kurabiyeyi işaret ediyor. "Büyükanneimin Noel kazağı kurabiye kalıbını kullandık."

"Bu çok zekice." Neler olup bittiğine ya da neden bu tamamen çılgınca değilmiş gibi davrandıklarına dair hiçbir fikrim yok. "Kurabiyelerin tüm bunlarla bir ilgisi var mı..." Onlara elimi sallıyorum. "Kıyafetler."

Chelsea ses çıkarıyor ama annem cevap veriyor. "Güzel değiller mi?" Annem kollarını açıp iki yana sallıyor. "Chelsea teşekkür için bir şeyler pişirmemiz gerektiğini söyledi ve sonra kazak kesiciyle karşılaşınca bir fikir doğdu."

Gözlerimi açtım. "Biri bana ne haltlar döndüğünü söyleyebilir mi?"

"Sus, konsantre olmaya çalışıyoruz." Annem beni başından savdı. "Seninki yemek masasında."

Annemle yeğenimin arasına bakıyorum, giydikleri gerçek insan boyutlarındaki Minnesota Biters formalarını inceliyorum. Chelsea'nin kafasındaki işlemeli sivrisinek maskotlu beyzbol şapkasına bakıyorum. Ve annemin kafasındaki kırmızı, sarı ve beyaz ponponlu şapkaya.

"Ne -"

Annem sözümü kesti. "Git hediyeni aç."

Yanaklarımı şişirip etrafımda dönüyorum. "Tamam."

Belli ki Maddox bu işe karışmış. Bu noktada, yaptığı herhangi bir şeye neden şaşırdığımı bile bilmiyorum.

Masanın önünde durup, yüzeyde duran beyaz kutuya bakıyorum. Adım küçük bir kağıda basılmış.

kutunun köşesine yapıştırılmış.

Masanın diğer tarafında iki boş kutu var, kapakları dikkatsizce yana atılmış. Ama ben kendi kutumun kapağını yavaşça kaldırıyorum.

Kağıt mendille sarılmış iç kısmın üstünde küçük bir kart duruyor. Onu çıkarıyorum.

Benim Küçük Tavşanım,

Kızımın (ya da ailesinin) benimkinden başka bir numara giymesine izin vermeyeceğim.

Ve kaybedilenin yerine yenisini

koymak için. Sevgiyle,

Senin Büyük Kötü Kurdun

Kararsız hissederek kartı bir kenara koydum.

Sevgiler.

Kâğıt mendili sıyrırken parmaklarım titriyor. Tıpkı annem ve Chelsea'nin giydiğine benzeyen bir forma katlanmış halde duruyor.

Malzemesi kalın, dikişleri tertemiz ve elime aldığımda mükemmel boyutta olduğunu söyleyebilirim.

Çeviriyorum, ismine bakıyorum. *Lovelace.*

Bunu giymeyi kaç kez hayal ettim?

Zihnimde kaç kez deliler gibi aşık olduğumuzu ve onun maçında, tribünde, tam da bu formayı giydiğimi hayal ettim?

Formayı sandalyenin arkasına asıyorum ve kutudan bir sonraki parçayı çıkarıyorum.

Boğazım

düğümleniyor. Bu

bir şapka değil.

Ve bu Biter'lardan değil.

Gri, fermuarlı bir kapüşonlu. Göğsün üst kısmında, kalbin üzerinde HOP Üniversitesi logosu bulunur.

Ondan sakladığımın bir kopyası.

Yaktığımın.

Evin pişirilen yemeklerden dolayı sıcak olması önemli değil, fermuarı açıp kollarımı kolların içine sokuyorum.

Maddox için boyutlandırıldı,
benim için değil. Ve lanet olsun.

Onu seviyorum.

Gözlerim doluyor ve eşofmanın kenarlarını birbirinin
üzerinden çekerek malzemeyi vücuduma sarıyorum.

Bu adamı seviyorum.

Yeğenime lakap takan kişi.

Bana yemek hazırlayan ve eski sözlerini yerine getiren
kişi.

Gerçek hayatta olduğu kadar kalbimde de yer kaplayan
adam.

Onu seviyorum.

Ve bu konuda ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum.

Annem mutfaktan, "Neyin var göster bize," diye
sesleniyor.

Nefesim kesiliyor. Ne yapacağımı bilmememin iki
nedeninden biri annem.

"Evet, hadi gel. Sana bu kurabiyeyi göstermek
istiyorum," diye bağılıyor diğer sebep Chelsea, aramızda
sadece üç metre olmasına rağmen.

Gözlerimi siliyorum.

Maddox bana onlarla kendisi arasında bir seçim yapmamı
istemeyeceğini söyledi, ama sonuçta iş buna varmayacak
mı? Yoksa ilişkimizi bir sonraki seviyeye taşımadan önce
Chelsea üniversiteye gidene kadar altı yıl beklemeyi mi
planlıyor? Ve o zaman bile annemi arkamda bırakamam.
Otuz beş yıldır birlikte yaşıyoruz.

İyileşti, uzun süredir daha iyi ve fiziksel olarak kendi
başına yaşayabilir. Ama Chelsea'nin gidişiyle aynı anda
onu gerçekten bırakabilir miyim?

İster miydim?

Tavana göz kırpıyorum.

*Fani hayatımın geri kalanında annemle birlikte
yaşayamayacağım fikri yüzünden cidden ağlıyor muyum?*

Neyim var benim?

Başımı sallayarak birkaç kez burnumu çekiyorum ve
kapüşonumun kolunun kenarıyla gözlerimi siliyorum. Sonra
tekrar içeri giriyorum.

Mutfak.

"Ooh, bu çok şirin." Annem kapüşonumdaki mavi ve siyah logoya bakıp gülümsüyor. "Kaybettiğin gibi."

Evet, hiç gitmediğim o parkta kaybettim.

Chelsea yüzünü buruşturur. "Bu... güzel."

"Öyle." Avuçlarımı kumaşın üzerinde gezdiriyorum. "Daha etkileyici olacaksa benim de bir formam var."

Başını sallıyor.

"Lafı açılmışken, siz ikiniz gerçekten de bunları pişirirken giymeli misiniz?" Sormadan edemiyorum. "O malzemeyi nasıl yıkayacağımı tam olarak bilmiyorum."

Annem endişemi bir torba krema ile savuşturuyor. "Maddox onlara bebek bakmamamızı söyledi."

Bu cümlemin aklımda yer etmesi bir saniye sürüyor. "Maddox... sana söyledi," diye yavaşça tekrarlıyorum.

"Mm-hmm." Annem bir kurabiyeyi süslemeye devam etmek için tezgâhın üzerine eğiliyor. "Biz de bunları akşam yemeğine tatlı olarak getirebileceğini düşündük."

Sanki daha önce hiç duymadığım bir filmin yarısına oturmuşum gibi hissediyorum.

"Şuna bir bak." Chelsea bir kurabiyeyi bana doğru itiyor.

"Ne yemeği?" Anneme kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Sayaç.

"Yarınki. Maddox seni arayacak." Verdiği cevap önceki ifadelerinden daha mantıklı değil.

Anneme bakıyorum ama bana dikkat etmiyor. Ne halattan bahsediyor bu?

"Hannah Teyze." Chelsea'nin sabırsız sesi bakışlarımı tekrar yere indiriyor.

"Özür dilerim." Kurabiyeyi bana bakacak şekilde çeviriyorum.

Üzerinde *Smidge* yazıyor.

Ve ben ölüyorum.

Gerçekliğe karşı savaşı kaybettim.

Artık bu dünyadan değilim.

Ben sadece uçup giden bir hayaletim.

Ben öldüm.

"Büyükanne, onun nesi var?" Chelsea öbür dünyadan bir yerlerden sesleniyor.

"Sadece bir an yaşıyor," diye yanıtlıyor annem.

Tezgâha bakıyorum. Kurabiyelere. Üzerinde doksan dokuz olanlar. Kalpli olanlar. Futbol topu olanlar. *Smidge* yazanlar. Şöyle yazanlar... Başımı eğiyorum. Bu G. Ma mı?

Annemin telefonu çalıyor, o da açıyor. "Alo, Maddy."

Göz kırpıyorum.

Maddy mi?

"Evet, o burada." Annem başını sallar. "Evet. Uh-huh. Hayır. Sanırım biraz bunalmış durumda. Biraz kriz geçiriyor."

"Anne," diye iç geçirdim.

Bana bakıyor ama telefonla konuşmaya devam ediyor. "Evet. Kapüşonlu giyiyor. Hmm, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Anne." Tekrar deniyorum. "Maddox'la mı konuşuyorsun?" Başını benden yana çeviriyor.

Forma kurabiyelerinden birini alıp kolunu ısırarak kopardım.

Güzelmış. Çok vanilyalı.

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Tamam, bakacağım," diyor annem *Maddox*'a, telefonu kulağından çekip ekrana dokunmadan önce. "Çalışıyor mu?"

"Evet, seni görebiliyorum." Annemin telefonunun hoparlöründen çok iyi tanıdığım bir erkek sesi geliyor.

Annem telefonu uzatıp hepimizin Maddox'un yakışıklı yüzünü ekranda görmemizi sağlarken keyifle bir ses çıkarıyor.

"Hey, Smidge." Chelsea'yi selamlıyor.

"Selam." Bir sonraki kurabiyeyi süslemeye geri dönmeden önce telefona sadece bir bakış atıyor.

"Tişörtü göreyim," diyor anneme.

Doğru açıda tutmaya çalışıyor ama vazgeçiyor ve telefonu bana uzatıyor. "Yapabilirsin."

Onu alarak mutfaktan çıktım ve yemek sandalyelerinden birine gömüldüm.

Dirseğimi masaya dayayıp telefonu kaldırıyorum, böylece Maddox'un nazik gözlerine bakabiliyorum.

"Hey, Bunny."

Başımı sallıyorum. Sonra tekrar başımı sallıyorum. Sonunda aptalca bir gülümseme galip geliyor ve yüz hatlarımı kaplıyor. "Neyin var senin?"

Bir elini göğsüne bastırıyor. "Moi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Yakışıklı, tatlı olamazsın ve Fransızca konuşamazsın."

Kıkırdıyor. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, komutanım Fransızca bilgim son derece sınırlı."

"Yardımcı oluyor."

Lisedeyken birkaç yıl Fransızca dersi almıştım ve Maddox'un benimle Fransızca konuşma fikri çok fazla.

Maddox sırtlıyor. "Yani... kapüşonluyu zaten giyiyor olman onu yakmayı planlamadığın anlamına mı geliyor?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Bunu sadece zaman gösterecek." "Adil. Yok etme hakkını saklı tut."

Tanıdık yüz hatlarına bakıyorum. "Bunu yapmana gerek yoktu, biliyorsun değil mi?"

"Kapüşonlu mu?"

"Kapüşon. Formalar. Şapkalar. Herhangi biri." Anlamasını istiyorum. "Bize bir şeyler almana ihtiyacımız yok. Seni zaten seviyoruz."

Gülümsemesi yumuşar. "Biliyorum, Bunny. Ama bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Hediyeleri severim!" Chelsea mutfaktan bağırıyor ve kulak misafiri olduğunu kanıtlıyor.

"Ona en sevdiğimin o olduğunu söyle."

"Söylemeyeceğim," diye cevap veriyorum.

Sen benim favorimsin.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Başını eğiyor. "Forma da uyuyor mu?" "Henüz denemedim." Elimdeki telefon çalıyor.

Annemin telefonu olduğunu hatırlatan bir bildirimle yüksek sesle. "Neden annemin telefonundan konuşuyoruz?"

"Çünkü sen kendininkine cevap vermiyordun."

"Peki annemle numaralarınızı ne zaman değiştiniz?"

"Hediyeleri bıraktığımda."

Bakışlarımı kısıyorum. "Peki hediyeleri ne zaman bıraktın?" "Öğle yemeğinde."

"Yani, bizim... toplantımızdan önce buradaydın ve bundan bahsetmedin mi?"

Maddox omuz silkiyor. "Konudan sapmamamız gerekiyordu." "Konuya... bağlı kalmak."

"Öğle yemeğinden bahsetmişken." *Buraya* uğraması konusunu geçiriyor. "Yarın akşam yemeğinde bana katılmanı istiyorum."

Dudaklarım büzüldü. "Ne tür bir yemek?"

DOKSAN ÜÇ MADDOX

Binanın yanından uzaklaşıyorum.

Hannah az önce bir Uber'in arka koltuğundan indi ve o kadar sikilebilir görünüyor ki ereksiyon olmamak için elimi cebime sokup kalçamı çimdiklemek zorunda kalıyorum.

Bana doğru yürürken topukları kaldırıma vuruyor ve batan güneş onu altın bir parıltıyla yıkıyor.

Saçları aşağıda, dalgalar halinde kıvrılmış ve güzel yüzüne bakmak istiyorum ama gözlerim başka bir yere odaklanmış durumda.

Üstünün hangi malzemeden yapıldığını bilmiyorum ama yumuşak görünüyor. Yakası muhteşem göğüslerinin arasına giriyor ve etek ucu ayak bileklerine kadar onu saran dar lacivert pantolonun içine sokuluyor.

Ellerimi siyah Henley'imın üzerinde gezdiriyorum, kot pantolonumun içinde birden kendimi yetersiz hissediyorum.

Bir elinde büyük bir çanta var, diğer elini kaldırıp parmaklarını bana doğru sallıyor.

Ona doğru ilerliyorum.

"Küçük Tavşan," diye homurdanıyorum, onu yemekten başka bir şey istemiyorum.

Ona dokunmak istiyordum.

İş yerinde olmadığımızı hatırladığımda bir adım uzaktaydım. Ona dokunabilirim.

Kendimi tutmama gerek yok.

Ulaşma mesafesine geldiğinde, bir elimle kalçasını kavriyorum ve diğer elimi parmaklarım başının arkasındaki saçlara gömülene kadar boynunun yanından kaydırıyorum. Ve onu öpüyorum.

Kızımı öperim.

Dudaklarım
onunkilerde.

Ağzım onunkine karşı hareket ediyor.

Dilim dudaklarının arasına giriyor. Bana açılıyor.

Tanrım, buna ihtiyacım vardı.

Elleri göğsümde düzleşiyor ve parmakları kıvrılıyor, tırnaklarını kaslarıma batırıyor.

İçimde inliyor.

Ve sikimin sertleşmeye başladığını hissediyorum.

"Kahretsin bebeğim," diye nefes alıyorum ağzına karşı.
"Durmamız gerek."

Dudakları benimkilere karşı bir gülümsemeye kıvrılıyor.

"Sen başlattın." "Hmm. Benim arabamda bitirebiliriz,"
diye teklif ediyorum.

Avuç içleriyle beni itiyor ve sonunda bir adım geri çekiliyorum.

"Maddox Lovelace, beni yemeğe götüreceğini söylemiştin." Gömleğini düzeltiyor. "En iyi arkadaşın ve kardeşinle tanışmaya hazırlanırken yaşadığım tüm stresi sırf sen planı değiştiresin diye yaşamadım."

Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Gergin olma. Seni sevecekler."

Benim kadar. Düşünüyorum ama söylemiyorum.

Ona söylemek istiyorum. Ama önce yapmam gereken birkaç şey daha var.

"Hadi gidelim." Elimi tutması için ona uzattım. "Max'i masamızı alması için gönderdim bile."

Hannah elini benimkinin içine kaydırıyor ve ben de restoranın girişine doğru yürüyorum.

Güzel bir yer, harika yemekler, karamsar bir atmosfer ve müşteriler beni veya Waller'ı ya da potansiyel olarak Max'i tanısalar bile bize yaklaşılamayacak *kadar havalı* olacak kadar hipster. Restoran, yalnız kalmamız için doğru seviyede dangalak havasına sahip.

Hannah'nın elini tutmaya devam ederek kapıyı açıyorum ve onu önümde içeri yönlendiriyorum. İkinci bir kapı daha var ve tekrar açabilmem için yer değiştirmemiz gerekiyor ama kızımdan yayılan sinirleri hissedebiliyorum ve gitmesine izin vermiyorum.

"İyi akşamlar." Ev sahibesi bizi selamlıyor.

"Merhaba." Hannah'nın sesi duymaya alışık olduğumdan biraz daha çekingen, bu yüzden elini sıkıyorum.

"Buluşuyoruz -" Başlıyorum, sonra Max'i görüyorum. "Masamızı görüyorum."

"Devam edin." Hostes gülümsüyor ve biz de geçip gidiyoruz. Kardeşim yaz tatilini Arizona ama ziyaret için geri döndü.

Ailemi de davet ederdim, herkes Hannah'yla aynı anda tanışırdı ama bu akşam bir arkadaşlarının doğum gününe gittiler. Yani sadece biz, küçük kardeşim ve Waller.

Hannah yaklaştığımız masaya bakmak için arkamdan bakıyor. "İki kişi demiştin hani?" diye fısıldıyor.

Masada duruyorum ve çocukların duyabileceği kadar yüksek sesle cevap veriyorum. "İki kişiyle buluşacağımızı söylemiştim."

DOKSAN DÖRT

HANNAH

Maddox en yakınındaki adamın elini sıkıyor ve erkeklerin yaptığı gibi birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlar. "Ben de geçen gün seni düşünüyordum."

"Ya beni özledin ya da biri seni kızdırdı." Adam kıkırdar.

Maddox artık elimi tutmadığı için parmaklarımı önümde birleştiriyorum ve kendimi diğerlerine tanıtmak zorunda kalmak istemediğim için sarılan adamlara odaklanıyorum.

"Tony." Maddox uzaklaşıyor ve elini sırtıma götürerek beni yanına çekiyor. "Bu benim kızım, Hannah. Hannah, bu Tony Stoleman."

Elini sıkarken rahat bir gülümseme takınmaya çalışıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Tony yakışıklı, neredeyse Maddox kadar uzun, yanağında bir gamze var ve saçları neredeyse Maddox'un ki kadar koyu. Ama enerjisi biraz... farklı. Biraz yoğun.

"Adamımızın Hannah Utley'i akşam yemeğine getirdiğini duyduğumda, kaçmak zorunda kaldım." Bana göz kırptı. "Umarım sakıncası yoktur."

Hannah Utley mi?

"Ve bu da" - Maddox elimi Tony'nin elinden kurtarıırken sesini yükseltiyor - "arkadaşım Nate Waller. Ama biz ona sadece Waller deriz."

"Merhaba, Hannah." Adam sırtlıyor ve aman Tanrım, en az diğeri kadar yakışıklı, sadece onda daha hafif bir his var.

Yuvarlak masanın karşı tarafından, Waller karşıya uzanmaya başlıyor. Ama ben hareket edemedim Maddox Waller'ın elini tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Hepinizin ona dokunmasına gerek yok."

Waller ellerini kaldırır ve sandalyesine geri oturur.

Maddox beni diğeri tarafına kaydırıyor, böylece onunla son adam arasında kalıyorum.

Bu diğerilerinden daha genç, yirmisini pek geçmemiş, saçları ve gözleri ancak bir Lovelace'a ait olabilecek türden.

"Sen Max olmalısın. Çok iyi şeyler duydum," diyorum Maddox'un küçük kardeşine.

"Aynı. Maddox senin hakkında susmuyor." Gülümsüyor, ayağa kalkmak ya da elimi sıkmak için hareket etmiyor, sadece selamlamak için elini kaldırıyor.

Ben de el sallıyorum, kendimi biraz daha rahat hissediyorum.

Maddox, Max'in yanındaki sandalyeyi çekiyor ve bana oturmam için işaret ediyor.

İçine dev bir Tupperware sığabilen tek çanta olan hantal çantamı yanıma almak zorunda kaldım, bu yüzden çantayı sandalyemin altına soktum.

Maddox yanıma oturuyor ve beni Lovelace kardeşlerin arasına koyuyor. Tony ve Waller diğeri taraftan bize sırtlıyor.

Yuvarlak masa sayesinde herkesi görmek daha kolay ama aynı zamanda herkes bana bakıyormuş gibi geliyor.

DOKSAN BEŞ
NATE WALLER

Maddox arkasına yaslanıp kolunu Hannah'nın sandalyesinin üst kısmına doluyor.

Onun için çalıştığını ilk öğrendiğimden beri konuştuğumuz zamanlarda, aşık olmaktan başka bir şey yapmadı. Ama geçmişini bildiğim için şüpheliydim.

Maddox yıllarca onun hakkında konuşan kişiydi - *kütüphanede* geçirdiği *geceden* sonra ortadan kaybolan kız. Yani birdenbire mutlu bir çift olduklarına inanmamak benim suçum değil.

Ama on dakika aynı masada oturduktan sonra bunun sahte olmadığını anlayabiliyorum.

Parmakları omzunda geziniyor.

Eli görüş alanının dışına uzanıyor, muhtemelen adamın kalçasına yerleşiyor.

Birlikte çok tatlılar.

Ve sadece yan yana oturduklarında güzel görünmeleri anlamında şirin. Çünkü Tony ve benim restorana doğru yürürken şahit olduğumuz öpüşme hiç de sevimli değildi. Bir düzine adım ötedeki caddeden geçtiğimizi fark etmediler bile.

Onu çalmaya çalışmayacağım, ama restorana girerken bacağımı sallamak zorunda kaldım, eşyaları yerine ittim.

"Evet." Tony, garson siparişlerimizi getirdikten sonra parmaklarını masaya vuruyor. "Waller bana ikinizin üniversitede tanıştığınızı söyledi."

Hannah kızardı.

Maddox cevaplıyor. "Beni avlunun karşısında gördü ve belli ki takıntı haline getirdi."

Hannah alt dudağını ısırarak başını sallıyor. "Tam olarak değil. Ama" - bakışları benimkilerle buluşmak için ilerliyor - "Sanırım sen de oradaydın. Maddox'u ilk gördüğümde."

Daha dik oturuyorum. "Ben mi?"

Başını sallıyor. "Onun sırtına atlamaya çalışanın sen olduğundan oldukça eminim."

Maddox bana bakarak, "Kulağa doğru geliyor," diye homurdandı. "Muhtemelen belimin sürekli ağrımının sebebi sensin."

"Evet, kesinlikle bendim. Her hafta koca kışını başka erkeklere çarpan sen değilsin."

Tony homurdanıyor. "Siktiğimin sporcuları."

Hannah Tony'ye döner. "Anladığım kadarıyla bu çocuklarla oynamamışsın."

"Hayır, Waller'la böyle bir yemekte tanıştım aslında. Bir arkadaşın arkadaşı gibi bir şey." Masayı işaret ediyor.

"Waller ve Maddox kanka oldukları için üçlü oldular," diye homurdanıyor Max diğer tarafımdan.

Ona doğru hamle yaptım, parmağımı kulağına sokmaya çalıştım, ama herif kafasını yoldan çekti.

"Bu eğitim işe yarıyor olmalı." Arkama yaslanıyorum. "Gittikçe hızlanıyorsun."

Max boynunu büker. "Bu doğru, ama aynı zamanda yaşlı ve formsuzsun."

Alay ediyorum ve göğsümü dışarı çıkarıyorum. "Sen kime şekilsiz diyorsun?"

Tam o sırada sunucu içkilerimizle geri döndü ve önce birayı önüme koydu.

Max kaşlarını kaldırdı, sanki benim bira içmem onu haklı çıkarıyormuş gibi.

Bir elimle bardağımı kaldırırken diğer elimle onu tersliyorum. "Suyunun tadını çıkar, ezik."

Max'in zaten 21 yaşında olduğundan eminim, ama önümüzdeki bahar askere alınma umuduyla Arizona'daki son sezonuna hazırlanıyor, bu yüzden çekimser kaldığı için ona aferin.

Tony bir bardakta dev bir buz küpü ile bir tür koyu likör alır ve ardından garson Maddox'a bir şişe beyaz şarap sunar, kendisi ve Hannah için birer bardak doldurur ve şişeyi masaya bırakır.

Tony bir hikâye anlatırken başka bir garson elinde bir tabak ev yapımı kraker ve tereyağıyla çıkageliyor ama Maddox ve Hannah'yı izlerken dinleyemeyecek kadar dikkatim dağılıyor.

DOKSAN ALTI
HANNAH

Hepimiz yer açmak için içkilerimizi değiştiriyoruz ve sunucu son tabağı koyuyor.

Bu restoran aile tarzı yemek servisi yapıyor ve başka bir grup olsa çok fazla sipariş verdiğimizizi söyledim. Ama Maddox'u yerken gördüm ve içimden bir ses diğerlerinin de öyle olduğunu söylüyor.

Maddox her şeyden önce benim tabağıma biraz koyuyor, sonra herkes yemeğe başlıyor.

İlk ısırıklar çok lezzetli.

Burayı denemek istiyordum ve ününe yakışır bir yer olduğu için mutluyum.

Bir çatal dolusu daha yiyorum ve her şeyin ne kadar güzel olduğunu haykırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Max, Waller'a yaz antrenmanlarını anlatırken ben de şaraptan bir yudum daha alıyorum. Diğer her şey gibi harika ama... Bir yudum daha alıyorum. Tanıdık geliyor.

Uzanıp şarap şişesini bana bakacak şekilde çeviriyorum. Kaşlarım çatıldı.

Tasarım basittir. Kare etiketi ince bir çizgi çevreliyor, ancak alt kısımda bu tek çizgi bir tavşan çizimine dönüşüyor.

Bir tavşan.

Temiz, neredeyse sade ama sanırım ofis partisindeki şarapla aynı. Birkaç kadeh içtiğim ama hiçbir zaman etiketini okuyacak kadar yaklaşmadığım şarap.

Artık yeterince
yaklaştım. Ve
markayı okudum.
Tekrar okudum.

Mon Petite Lapin.

Benim küçük tavşanım.

Göğsüme sıcaklık doluyor ve Maddox'a bakmak için başımı çeviriyorum.

Bana bakıyor, bakışları yumuşak. Kalbi, tam aramızda, görmem için duruyor.

"Bu senin markan mı?" Ona fısıldıyorum.

Maddox başını sallıyor.

Yutkunmak zorundayım. "Ne zaman?"

Bu ismi ne zaman koydunuz?

Ne zaman bir şaraphane satın aldın ve benim adımı verdin?

Cevap verirken beni çok yakından izliyor. "On yıl önce."

On.

Hava ciğerlerimi terk ediyor.

On yıl önce.

On yıl önce, Maddox'un beni tamamen unuttuğunu sandığım zaman.

On yıl önce, hala onu düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum.

On yıl önce, ülkenin öbür ucunda Maddox Lovelace bir şarap şirketine yatırım yaptı ve adını My Little Bunny koydu.

On yıl önce.

Bunu onunla on yıl önce de yaşayabilirdim. "Maddox." Sesim kesildi.

Ağzının kenarı yukarı doğru çekiliyor ama gözlerindeki endişeyi görebiliyorum.

Beğenmediğimden endişeleniyor. Ya da onaylamadığımdan.

ö Endişeleniyor. Ve bunun ne kadar aptalca olduğunu
yl bilmesini istiyorum.

e.

Bileğini tuttum. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"

Maddox başını sallıyor. "Elbette."

Sandalyemi arkaya kaydırıp ayağa

kalkıyorum. Maddox da aynısını

yapıyor.

"Hemen döneceğiz," diyor masadakilere.

Waller'ın şarap şişesine baktığını fark ettim ve biliyorum
ki

bilir.

Şu lanet şarap şişesi.

Elimi Maddox'un elinin içine sokuyorum ve onun
parmakları da benimkileri kavırıyor. Buraya daha önce hiç
gelmemiştim ama sadece bir salon vardı - en arka köşede -

ben de o tarafa yöneldim.

bir banyo için.

DOKSAN YEDİ MADDOX

Hannah beni restorana doğru götürüyor ve midemdeki sinirlere engel olamıyorum.

Şarap konusunda kızgın görünmüyordu ama bu şekilde öğrenmesine izin vermek yerine ona kendim söylemeliydim.

Tamamen takıntılı görünmek istemediğim gerçeği dışında ona söylememek için herhangi bir nedenim yok. Ama şimdi bunu bir sır olarak sakladığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Sonunda keskin bir dönüş yapan uzun, loş bir koridorda ilerlerken elim onunkini daha sıkı kavırıyor.

Şu anda mutfağın arkasındayız ve yemek yiyenlerin görüş alanından çok uzaktayız.

Durmasını bekliyorum ama durmuyor.

Hannah bizi üzerinde tuvalet yazan bir kapının önünden geçiriyor. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, ta ki son kapının önüne gelene kadar.

Kola uzanıyor ve sonra beni çekiyor.

Bireysel tuvalet beklediğimden daha büyük. Duvarlar koyu ahşap ve tuvalet uzak köşede, üzerinde büyük ama parlak olmayan bir ampul bulunan süslü bir ayaklı lavabonun yanında.

Çok şık. Güzelmiş.

Hannah beni içeri çekmeye devam ediyor, sadece kapıyı arkamızdan kapatıp kilitlemek için elimi bırakıyor.

"Ben yapmadım -" Başlıyorum ama Hannah bana doğru dönüyor. "Kapa çeneni."

"Ne? Ben -"

Benim alanıma giriyor ve ben duvara çarpana kadar geri çekiliyorum. "Sadece çeneni kapa ve bana izin ver."

Konuşmama izin ver demek istediğini anladım, ama sonra elleri kemer tokamın üzerindeydi.

Kollarım kalkıyor ama havada asılı kalıyor.

Hannah tokayı çözüp kot pantolonumun düğmesine doğru ilerliyor ve sikim tepki veriyor, canlanırken kalınlaşıyor.

"Neler oluyor?" Kalbim daha hızlı atmaya başladığında soruyorum.

"On lanet yıl, Maddox." Hannah fermuarımı indirirken bana göz kırpmıyor.

Kızgın olup olmadığını anlayamadım. Ama sonra sikimi pantolonumdan çıkardı.

Elleri onu kavıyor, bir çift parmağıyla tabanı tutarken diğeriyle okşuyor.

"Siktir," diye bağırdım.

"On yıldır bunu yapıyor olabilirdim." Önümde dizlerini yerden kaldırarak çömeliyor. "Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum."

Ve sonra dudaklarını aletimin başına doluyor. Ve görüşüm bulanıklaştı.

DOKSAN SEKİZ

HANNAH

Gözlerim kapanıyor ve onu hissetmenin tadını çıkarıyorum.
Kalınlığı tüm ağzımı dolduruyor.

Sikinin alt tarafını yalıyorum.

Maddox üstümde tıslıyor.

Onu daha derine götürüyorum.

Şimdiden ağız dolusu oldu.

Rahatlamak ve onu daha derine çekmek için elimden geleni yapıyorum.

Bir homurtu duyuyorum ve ellerim saçlarımın arasından geçerek beni yerimde tutuyor.

"Lanet olsun, Hannah." Maddox ağzımdan neredeyse sonuna kadar çekerken sesini alçak tutuyor.

Tekrar içeri itiyor, neredeyse arkaya kadar ve ben inliyorum. İnliyor, tekrar çekiyor.

"Benim Küçük Tavşanım." İçeri itiyor. "Bunların hepsi sana bir şaraphane aldığım için mi?"

Tekrar inliyorum.

Sorun para değil.

İsim.

Onu daha da uzağa götürmeye çalışarak tutuşuna karşı zorlanıyorum. "Bebeğim," diye hırlıyor.

Dilimi hareket ettirerek onu teşvik ediyorum ve o da boğazımın arkasına çarpıyor.

Rahatlamaya çalışıyorum ama kaslarım hâlâ kasılıyor ve Maddox tekrar geri çekiliyor.

"Kütüphanedeki o geceden beri benimsin." Bir santim içeri itiyor ve tekrar geri çekiyor. "Bunca zamandır benimsin." Daha da içeri itiyor. "Anladın mı bebeğim? Sen hep benimdin."

Başımı salladım.

Bir ağız dolusu penisle başımı sallıyorum, çünkü haklı, ben her zaman onun oldum.

Ve hep bunu yapmak istemiştir.

Kalçalarını sabit tutuyor ve ağzımı sikinden ayırmak için saçlarımı kavırıyor.

Başımı arkaya eğip ona bakıyorum.

Lanet bir kral gibi görünüyor. Gururlu ve mükemmel.

"Hannah Bunny, eğer dölleri yutmak istemiyorsan bunu bana şimdi söylemelisin. Çünkü bir dahaki sefere dudaklarını sikime doladığında gırtlığından aşağı boşalacağım."

Külotuma nem doluyor ve zaten hızlı atan kalbim daha da hızlanıyor.

Bu adam tam da ihtiyacım olan şey.

"Onu bana ver," diye fısıldıyorum, sonra ağzımı sonuna kadar açıyorum.

Maddox başımı öne eğiyor ve dudaklarım sikiyle bulunduğu anda söz verdiği gibi yapıyor.

Gelmeye başladı.

Maddox inliyor ve daha derine itiyor. Emiyorum.

Yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve yutkunuyorum.

Sarsılıyor, aleti tekrar boğazımın arkasına çarpıyor ve bedenim onu alıyor. Sonunda içeri girmesine izin verdim.

"Siktir. Siktir, Hannah. Tavşanım. Benim iyi küçük Tavşanım," diye bağıyor Maddox.

Aleti son bir kez daha seğiriyor ve sonra ağzımdan tamamen çıkana kadar başımı geri çekiyor.

"Tanrım, Hannah," diyor Maddox boğuk bir sesle.

Onun eller ayrılmak benim Saç, ve o ulaşır altında Koltuk altlarımdan tutup beni ayağa kaldırdı.

Ağzını benimkine yapıştırıyor ve ben de dudaklarımı onun için ayırıyorum.

Tadı hâlâ dilimde, ama o umursamadan dilini ağzımın içine kaydırıyor.

Ellerini pantolonuma kadar yanlarımdan aşağı kaydırıyor.

Onu durdurmalıyım. Az önce yaptığım şeyi, o da benden kurtulsun diye yapmadım.

Ama kenara o kadar yakınlım ki dokunuşuna yaslanmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Maddox ağzını benimkinden ayırıyor ve beni döndürüyor.

Bir kolu göğüs kafesime dolanıyor, beni vücuduna yaslıyor, diğeri de külotumun içine sokuyor.

Onun İnlemek Titriyor aracılığıyla benim geri olarak o Fişler Parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirdi. "Lanet olsun."

Parmaklarını oynatmaya başlar. Hızlıca.

Gelişme yok. Alay etmek yok. Sadece ona en çok ihtiyacım olan yerde sert hareketler.

"Maddox," diye sızlanıyorum ön kolunu pençelerken. "Beni emmek seni bu kadar ıslattı mı?"

Başımı salladım.

"Benim kızın da gelmesi gerekiyor mu?" Başımı salladım.

"Acele edin Yukarı, Küçük Bunny." O geçerlidir daha fazla baskı. "Acele et ve parmaklarımın üzerine boşal."

DOKSAN DOKUZ
TONY STOLEMAN

Parmak uçlarımı masanın üzerindeki küçük çay mumunun alevinde gezdiriyor, ateşin tenimde dans edişini izliyorum.

"Peki ya sen, Tony?"

"O da ne?" Bakışlarımı Waller'a doğru kaldırıyorum.

Sürekli dolaşan zihnimin farkında olarak sırtıyor.

"Buraya geri taşınacağını mı düşünüyorsun?"

Elimi çatalıma götürüyorum ve bir Kore köftesi daha saplıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, kararsızım."

Kaşları kalktı. "Oh?"

Üniversite için ayrıldığımdan beri Seattle'da yaşıyorum ve burayı seviyorum ama...

Omuz silkiyorum. "Manzara değişikliğine hazırım. Sadece bu soğuk kışlarla tekrar uğraşmak istediğimden emin değilim."

"O zaman daha sıcak otlaklar?" Waller sanki huzurevine taşınacakmışım gibi konuşuyor.

"Daha sıcak, evet. Meralar, tam olarak değil."

Waller öne eğilir, dirseklerini masaya dayar. "Aklınızda bir yer var." Bu bir soru değil.

Genç Lovelace'a bakıyorum. "Max'in bir bildiği vardır."

"Arizona'ya mı taşınyorsun?" diye soruyor bir lokma yemeğın etrafında.

"Bunu düşünüyordum."

Waller birasının kalanını boşaltıyor. "Sen çölde yaşamak hakkında ne bilirsın ki?"

"Orada biraz zaman geçirdim." Cevabım kaçamak oldu. Ve öyle.

Waller bardağını yere bırakıyor ve gözlerini bana dikeyor. "Yeni arkadaşlar mı ediniyorsun?"

Sırıtiyorum. "Birkaç tane."

Mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor ve köfteyi ağzıma atıyorum.

YÜZ
MAX LOVELACE

Gözlerimi iki aptala diktim.

Belli ki aralarında sessiz bir konuşma geçiyor, ama sorun değil. Onların dramasını eklemekten de başımda yeterince dert var.

Çiğneyerek arka koridora doğru bakıyorum. "Sence iyiler mi?"

Çocuklar sessizleşiyor ve ben de kafamı kaldırıp bana aptalmışım gibi baktıklarını görüyorum.

"Bana saf diyebilirsin." Gözlerimi deviriyorum. "Ama Hannah ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu."

Waller elini sallıyor. "Bu sadece şarapla ilgiliydi." "Bu da ne demek oluyor?" Ben soruyorum.

En azından bu sefer Tony'nin de kafası karışmış görünüyor.

"Boş ver." Waller çenesini eğiyor. "Gördün mü, iyiler."

Döndüğümde Maddox ve Hannah'nın bir kez daha masaların arasından bize doğru ilerlerken el ele tutuştuklarını görüyorum.

Kabul etmeliyim ki, birbirlerine çok yaklaşıyorlar. Ve belli ki kardeşim iğrenç bir şekilde aşık.

Belki de kız arkadaşımınla daha ciddi olmalıyım. Bir sonraki adımı at.

Bardağımı elime alıp bir yudum su içiyorum.

Askere alındıktan sonra, büyük bir yüzük alabilecek duruma geldiğimde, o zaman yapacağım.

YÜZ BİR HANNAH

Biz yaklaşırken masadaki üç adam da bize bakıyor.

İşimiz bittikten sonra, ben temizlenirken Maddox küçük banyoda kaldı. Kendimi çabucak toparlamaya çalıştım, ama gideli... biraz olmuştu.

Çantamı masada bırakmıştım, bu yüzden bulaşan göz kalemimi düzeltecek bir şeyim yoktu. Ama kalın kağıt havlunun köşesiyle gözlerimi kuruladım, sonra havlunun üzerine soğuk su döktüm ve bir süre ağzımın üzerinde tuttum.

Neyse ki, ikimiz de o kadar çok çalışmıştık ki, ikimiz de uzun süre dayanamadık. Ama dudaklarım Maddox'un sikinin etrafında gerildiği için kesinlikle biraz kızarmıştı.

Güzel bir restoranın tuvaleti bu tür *faaliyetler* için en iyi yer olmayabilir. Ama utancım boğazıma dizilse de pişman değilim.

Ve şimdi sonunda Mad Dog Maddox'a oral seks yaptığımı söyleyebilirim.

Parmaklarını sıkıyorum.

Söz konusu adam omzunun üzerinden bana baktı. Ve gülümsedi.

Yüzüm kızardı.

Gözlerimi aşağıda tutarak yerime oturuyorum ve Maddox sandalyemi içeri itiyor. Ama söz verdiği gibi, hiçbir müstehcen bir şey söylemiyor ya da yokluğumuzla ilgili tuhaf davranmıyor.

Ben tabağımdakileri bitirirken sohbet yeniden başlıyor, çocuklar futboldan, koçlardan ve başka şeylerden bahsediyor.

Maddox bana bir kadeh şarap daha dolduruyor ve ben her yudumun tadını çıkarıyorum. Tatları özümserken onun beni düşündüğünü düşünüyorum.

Max gerçekten çok hoş, kesinlikle bir Lovelace ve hiçbirisiyle daha fazla konuşmadığım için biraz kötü hissediyorum, ama hepsi birlikte çok rahat görünüyorlar, bu yüzden sadece atmosferin tadını çıkarmaya karar veriyorum.

"O eski araban hâlâ duruyor mu?" Max çatalını yere bırakıp sandalyesinde arkasına yaslanarak soruyor.

Tony alay ediyor. "Klasîği yanlış telaffuz ettin. Ve sen sadece kıskanıyorsun."

Max gözlerini devirir. "Üzgünüm ama hayallerimin arabası bir galon benzinle dört milden fazla gidiyor."

Tony başını Maddox'a doğru eğiyor. "Belki de ayak izimi dengelemek için biraz güneş enerjisi yatırımı yapmalıyım."

"Bana para vermek istiyorsan, söylemen yeterli." Maddox Tony'ye sırtıyor, sonra Max'e dönüyor. "Askere alınır alınmaz, sana mali danışmanımı ayarlayacağım. Bayan Hunt spor kontratlarından iyi anlıyor ve onu dinlersen pek çok erkeğin yaptığı gibi paranı çarçur etmezsin."

Waller başını sallar. "Çok doğru. Sonra eve dönüp bizim gibi bir iş satın alabilirsiniz."

"Evet, lütfen, üç silahşörden biri olmama izin verin," diye mırıldanıyor Max.

Tamamen sessiz kalmak istemediğim için Waller'a odaklanıyorum. "Senin de burada bir şirketin var mı?"

"Seviyorum." Sırtışı beni hazırlıksız yakaladı. "Aslında ofisinizden çok uzakta değil. Belki duymuşsunuzdur. Catch Tech."

Ağzım açılıyor, çünkü bu tanıdık geliyor, ama sonra ağzım kapanıyor çünkü nedenini hatırlıyorum.

Oraya iş başvurusunda
bulundum. Son
zamanlarda.

Ama bunu bilemez, değil mi? İşin sahibi o, yani yeni özgeçmişlere bakacak değil ya... Değil mi?

Sonra Waller bana göz kırptı.

Yüzüm kızarıyor ve Maddox yüksek sesle nefes veriyor.

Bekle, Maddox biliyor mu?!

Sunucu hepimizi kurtarıyor gibi görünüyor ve Catch Tech ile ilgili herhangi bir soru sormak ya da cevaplamak zorunda kalmamam için araya giriyor.

"Acaba herhangi biri gibi için bkz. ve
tatlı Menü?" Sunucu masaya hitap eder.

Soru bana hatırlatıyor ve ben de herkes adına cevap veriyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

Servis görevlisi başını sallayıp masadaki boş tabakları temizledikten sonra gider.

Tony kıkırdıyor. "Şimdiden bizden bıktın mı, Hannah?"

"Hayır, özür dilerim." Sandalyemin altındaki çantama uzanırken özür diliyorum. "Cevap vermenize izin vermeliydim, ama sadece... Bir şey getirdim."

Tupperware'i tabağımın olduğu masaya koydum.

Sonra ne yaptığımı düşündüm ve ellerimi kapağın üzerine bastırdım. "Belki de dışarıda yemek yemeye izin verip vermediklerini sormalıydim."

Maddox kabı ellerimin altından çekip çıkarıyor. "Kimse bize hayır demeyecek. Ne yaptın -" Kapağı çekip çıkarıyor ve konuşmayı kesiyor.

"Annem ve Chelsea yaptı," diyorum sessizce.

Maddox bir yığın formaya bakıyor. Kırmızı ve sarı krema, loş ışıklı restoranda bile parlak.

"Bebeğim." Onun ses sesler daha çizik
daha o yaptı Bir dakika önce.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Onları yeni formalarını giyerken yaptılar."

Büyük bir kol omuzlarıma dolanıyor ve beni ona doğru çekiyor.

Sandalyem devrilmeye başlıyor ve diğer tarafımdaki biri -Max- sandalyeyi tekrar aşağı bastırıyor.

"Tanrım, dostum, neredeyse onu deviriyordun," diye tersliyor Max.

Ama Maddox dudaklarını başımın tepesine bastırmakla meşgul.

Eğilip kabın içine uzandım ve üzerinde on dokuz rakamı olan kurabiyeyi çıkardım. Max'in numarası.

Maddox sonunda gitmeme izin verince Max'e uzatıyorum. "Nedir bu?" Max kurabiyeye bakıyor.

"Yeğenim senin için yaptı. Numaranı Google'da arattı ve muhtemelen yakında Biters için oynayacağını söyledi."

Max önce bana, sonra kurabiyeye, sonra da Maddox'a bakıyor. "Onu tekrar öp."

YÜZ İKİ
MADDOX

Küçük kardeşimi pek dinlemem ama bu durumda dediğini yapıyorum ve Hannah'yı kendime çekiyorum. Ama bu sefer dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Sen en iyisisin," diyorum ona, dudaklarım hâlâ onunkilere değerken.

"I yapmadı yap Herhangi bir şey. Ne zaman
I var ev gelen dün çalışıyorlardı, zaten
onları süslüyorlardı."

"Fark etmez." Onu bir kez daha öptüm, sonra bıraktım.
Waller o eğilerek üzerinde ve Masa, ulaşıyor
içine konteyner.

Çekip alıyorum.

"Hey!" diye
yakınıyor. "Bunlar
benim."

Waller, "Max bir tane aldı," diyor.

"Bunun üzerinde Max'in numarası vardı." Baktım ve
Max'in kurabiyenin fotoğrafını çektiğini gördüm.

"Daha fazlasını yapabiliriz." Hannah beni yatıştırmaya
çalışıyor. "Bunları paylaşmak için getirdim."

Tony ağzı dolu bir şekilde, "Evet, paylaşmalısın," diyor.

Bakmak için döndüğümde, bir kurabiyenin son
lokmasını ağzına attı.

"Sen tam bir şerefsizsin." Gözlerimi ona diktim.

Diğer elini kaldırıp altımdan çaldığı ikinci kurabiyeyi gösteriyor.

Waller onu elinden kapar. "Kazanmak için shady fuck."

Hannah elini bacağıma koyuyor. "Evde hâlâ daha var."

Kabı vücuduma yaslıyorum ve küçük futbol formalı kurabiyelere bakıyorum.

Onlar İyi. Mesela gerçekten İyi.

Mesela Bu Aile çiçekçi dükkanı yerine fırın sahibi olmalıydı.

Üzerinde numaramın yazılı olduğu bir tane çıkarıp Hannah'ı a uzatıyorum. "Bunu alabilirsin."

Bana gülümsüyor ve gülmek için kendini zor tuttuğunu biliyorum ama umurumda değil.

Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.

Üzerinde kocaman bir kalp olan bir kurabiye çıkarıyorum, sonra kabı yere koyup akbabaların daha fazlası için üzerime çullanmasına izin veriyorum.

Tereyağlı, tatlı kurabiyeyi yutmak için boğazımın iki kat daha fazla çalışması gerekiyor.

Hepsi, Hannah'nın annesi ve Hannah'nın küçük yeğeni, hepsi kalbime girmenin yolunu buldular. Ve hiçbirinin gitmesine izin vermeyeceğim.

YÜZ ÜÇ
BRANDON

Ellerim barın üstünde titriyor.

Bu yalancı, entrikacı, hain fahişe. Öfke
omurgamdan aşağı kayıyor.

Yıllardır. Yıllardır o sürtüğe yalakalık yapıyorum. Ona
zaman verdim. Etrafımda rahat etmesine izin verdim.

Onun için çok şeyden
vazgeçtim. Ona çok iyi
davrandım.

Ne için?

Mad Dog Maddox'a bacaklarını açması için mi?

Kokteylimi elime alıyorum ve pahalı sıvıyı yutarak geri
bırakıyorum.

Gözlerimi yemek odasının karşısındaki masaya dikip,
pis ağzını kıza dayamasını izliyorum.

Kalmak istemiyorum.

Burada oturup bunu izlemek istemiyorum.

Onlar üzerime yürürken paspas gibi davranmak
istemiyorum.

"Bir tane daha ister misin?" diye soruyor barmen,
ancak içkim boşaldıktan sonra dikkatini bana veriyor.

Boş bardağımı ona doğru kaydırıyorum. "Evet."

Maddox'un lanet arabasını yüzüme nasıl sürttüğünü düşünüyorum.

O pejmürde partiden sonra onun ofisinden çıkışını düşünüyorum.

Bana bir erkek arkadaşı olduğunu söylediğini düşünüyorum. Yakındaki kahkahalar sinirlerimi tırmalıyor.

Buraya tesadüfen geldim. Ne kadar harika olduğuna dair bir makale okumuştum. Barda oturan güzel kadınların fotoğraflarını gördüm ve gelip bir şansımı deneyeyim dedim.

Telefonumu cebimden çıkarırken dişlerimi sıkıyorum.

Atışımı yapacağım, tamam.

Kamerayı açıp bir şey okuyormuş gibi yapıyorum ama parmaklarımı ekranda kaydırıp yakınlaştırıyorum.

YÜZ DÖRT MADDOX

Tony, Hannah'ya veda ederken omzunun üzerinden bana sırtıtıyor.

Dışarısı karanlık ama onun aptal ifadesini seçemeyeceğim kadar değil.

"Tamam. Bu kadar yeter." Elimi omzuna vuruyorum.

"Sizinle tanışmak harikaydı." Hannah uzaklaşırken Tony'ye gülümsüyor.

Hannah'ya, "Pekâlâ, Max'e veda et, sonra buradan gidiyoruz," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. "O bizimle gelmiyor mu?"

Masada, onu eve bırakacağımı söyleyerek araç istemesini engelledim. Ama buraya Max'le geldiğimi biliyor, bu yüzden güvenli bir varsayım.

"Waller onu geri götürecektir. Ailemizin evine benden daha yakın oturuyor. Ayrıca arabayı ben getirdim, zaten sığmazdı."

"Oh." Kollarını tereddütle Max'e doğru açar. "Arabanı çaldığım için özür dilerim."

Max kucaklaşmayı kabul eder. "Zaten o ahmakla yolculuk etmek istemiyordum."

O lanet kurabiyeler içimdeki her şeyi allak bullak etti, bu yüzden kardeşimin kız arkadaşına aileden biriymiş gibi sarıldığını görmek içimi daha da burktuğunda şaşırmamalıyım.

Tony omuzlarını benimkilere vuruyor. "Beni düğüne davet etmezsen bunu kişisel olarak algılayacağım."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki yapmasam bile uzak duracaktıydın gibi."

Tony sırtlıyor, sonra kaldırımda geri geri gitmeye başlıyor. "Ben av tüfeği diyorum."

Max, Hannah'yı bırakırken "Şerefsiz," diye homurdanıyor. "Yarın görüşürüz," diyor bana dönüp Tony'nin yanından hızla geçmeden önce.

Kolumu Hannah'ya dolayarak Waller'a el sallıyoruz, sonra dönüp diğer yöne gidiyoruz.

Hannah yanıma doğru eğildi, "Kardeşinle daha fazla vakit geçirebilmen için seni ben bırakabilirdim."

Saçlarına bir öpücük kondurabilmek için dönüyorum.

"Çok tatlısın." Yanıma doğru eğildi. "Ben ciddiylim."

"Biliyorum." Onu tekrar öpüyorum.

Doyamıyorum.

Ona her zaman ihtiyacım var.

Arabama ulaşıyoruz ve onun için yolcu kapısını açmak yerine, sırtı arabaya dönük olacak şekilde onu çeviriyorum, sonra araçla vücudum arasında sıkışana kadar onu sıkıştırıyorum.

Hannah uzanıp avucunu yanağıma dayıyor. "İyi misin?"

Beni bu kadar kolay okuyabilmesini hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

"Seni eve bırakıyorum çünkü seni takip edip geceyi yatağında geçireceğim." Benimkini tuttuğu gibi yanağını tutmak için elimi kaldırıyorum. "Alarm kurup erken çıkacağım ama seninle vakit geçirmem gerek. Tamam mı?"

Avucuma doğru başını sallıyor. "Bu seni birkaç gün daha göremeyeceğim anlamına mı geliyor?"

Başparmağımı yumuşak yanağında gezdiriyorum. "Bir haftalığına gideceğim."

Ağzının kenarı hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor.
"Oh."

"Biliyorum. Keşke kabul etmeseydim demeye başlıyorum ama Max'e onunla Arizona'ya gideceğimi ve taşınmasına yardım edeceğimi söyledim. Ücretsiz olduğu için bunca zamandır yurttaki kalıyordu ama son senesinde Futbol Evi'ne taşınmaya karar verdi."

"Aww." Bu kez gülümsemesi gerçek. "Bu birlikte yapmak için güzel bir şey olacak."

"Evet, taşınmama hiç yardım etmediği için bana borçlu olacağını söyledim."

Hannah kıs kıs güler. "Biz üniversitedeyken o çocuk değil miydi?"

"Mazeretler." Daha yakına eğildim. "Bu konuda oldukça incindim aslında. Muhtemelen kendimi daha iyi hissetmem için biraz öpücüğe ihtiyacım var."

Dudağını ısıırıyor, gözlerinde yaramazlık var. "Eminim çok yüksek sesle bağırırsak bizi duyarlar. O zaman Max gelip seni öpebilir."

Elimi yanağından boğazının önüne doğru kaydırıyorum.
"Aptal Tavşan."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

YÜZ BEŞ HANNAH

Eve doğru yürürken, üst katta annemin penceresinden gelen yumuşak bir parıltı görebiliyorum, ancak evin geri kalan ışıkları sönük.

Kapıyı açarken Maddox elini sırtımda tutuyor.

O tutulan benim el ve bütün binmek
Eve, onun Sanki bırakırsa arabadan
yuvarlanacakmışım gibi parmaklarımı tutuyordu.

Çok tatlıydı ama gereksizdi çünkü zaten
bırakmayacaktım.

Onu röportajda ilk gördüğümünden bu yana sadece birkaç
hafta geçti ama o haftalar hayatımı değiştirdi.

Çılgınca olmalı. İmkansız. Olası değil. Ve
belki de başka biriyle, öyle olurdu.

Ama Maddox ilk kez hayatıma girdiğinde, sadece bir
hafta, biraz daha az bir süre içindi. Ve ondan sonra, yıllarca
düşüncelerimi tüketti. On yıl. Daha fazla.

Mon Petite Lapin.

Ayakkabılarımı çıkarmak için eğildiğimde yutkunmak
zorunda kalıyorum.

Yeniden bir araya geldiğimizden beri Maddox
samimiyetinden şüphe etmemi gerektirecek hiçbir şey
yapmadı. Ama bu gece, şarap etiketini görmek. Ne anlama
geldiğini anlamak. Onun samimiyetinin kanıtına sahip
olmak.

Bana karşı olan hisleri orada, somut olarak önümdeydi... her şeydi.

Bu, onun da beni asla unutmadığına dair ihtiyacım olan sağlam bir kanıttı.

İçinde boş bir kap bulunan çantamı ön kapının yanındaki banka bırakıyorum ve Maddox'un elini tekrar tutuyorum.

Sessizce, karanlıkta, oturma alanından yatak odama doğru yürüyoruz.

Odamda yan lambayı yakıyorum ve pijamalarımı topluyorum.

Gece rutinimi uygularken banyoda vakit kaybetmiyorum ve odaya döndüğümde Maddox yatağımın uzak tarafında, kapıya dönük bir şekilde yatıyor, battaniyeleri geri çekilmiş, böylece boxer'ı ve Henley'siyle olduğunu görebiliyorum.

"Rahat mısın?" Lambayı kapatıp onunla birlikte yatağa girerken soruyorum.

"Henüz değil. Yatağın berbat."

Kıs kıs gülüyorum çünkü onunkine kıyasla bu doğru.

Maddox bir kolunu belime doluyor ve sırtım ona dönük olacak şekilde beni çekiyor. "Ama hiçbir şey senin sıcak bedenine karşı uyumak kadar rahat olamaz."

Ona karşı kıpırdanıyorum, birkaç santim aşağı kayıyorum, böylece pazusunu yastık gibi kullanabiliyorum.

"Bu ilişkide sıcak olanın sen olduğuna eminim."

Belime doladığı koluyla beni daha da kendine çekiyor - ön kolu karnımda, eli şilte ile aramda sıkışıyor. "Soğuk kız ellerin var ama önemli olan yerde sıcaksın."

Öfkelendim. "Neden bu bana kötü bir şaka gibi geliyor?"

Kalçaları arkamda kayıyor. "Sus, kadın. Seni bu gıcırtılı karyolada becermemi istemiyorsan, şu anda bana lanet ağzının sıcaklığını hatırlatmayacaksın."

"Karyola mı?" Gülüyorum.

"Bunny, bu yatak çocuklar için." "Bu tam boy," diye itiraz ediyorum.

"Öyleyse anlaştık."

Başımı salladım. "Şu anda 'Prenses ve Bezelye' gibi davranıyorsun."

O sıkır Ben daha sıkı. "I Yapma.

Biliyorum ne Bu ne anlama geliyor?"

I izin ver benim gözler yakın olarak I sarıl içine onu Daha uzağa. "Birlikte okumamız gereken bir kitap daha."

Esnerken koca vücudu arkamda genişliyor. "Anlaştık."

"Beni bu akşam yemeğe davet ettiğin için teşekkürler," diyorum ona. "Bu akşam

Max ve arkadaşlarınızla tanışmak güzeldi."

"Bir şey değil." Sesi bana karşı gürlüyor. "Gelebildiğine sevindim."

Etrafımıza sessizlik çöküyor ve bedenim onunkinin içinde gevşiyor.

Uyku, farkındalığımın kenarlarından içeri sızıyor ve onun kokusunu içime çekerek kollarının dünyadaki en rahat yer olduğuna karar veriyorum.

"Bebeğim?"

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum.

"Annenin neden hiç nişanlanmadığımı sorduğu zamanı hatırlıyor musun?" Sesi sırtıma doğru gürlüyor.

"Hatırlıyorum," diye fısıldıyorum.

"Çünkü hiçbiri sen değildi, Hannah." Sesi derindi. Çakıllı. "Seni hiç unutmadım. Denediğimde bile, asla unutmadım."

YÜZ ALTI HANNAH

İyi cumalar, Küçük Tavşan. Ben:

Teşekkürler, şimdi asansördeyim.

Ben: Bugün için planın nedir?

Bu sabah Max ve ev arkadaşlarıyla ağırlık odasına gidiyoruz. Kendinizi benim nihai ölümüne hazırlayın.

Ben: Belki de emekli olduğunuzu ve kanıtlayacak bir şeyiniz olmadığını hatırlayın.

Asla. Yenilgiyi kabul etmektense otelimde ölmeyi tercih ederim.

Ben: İşte bu yüzden kadınlar daha uzun yaşıyor.

BB Wolf: Olabilir. Ama aynı zamanda bence doğa, kadınlarımız olmadan hayatta kalamayacağımızı biliyordu ve bu yüzden daha uzun yaşıyorsunuz.

Ben: Aynı anda hem bu kadar tatlı hem de bu kadar aptal nasıl olabiliyorsun anlamıyorum.

BB Wolf: Bu benim birçok yeteneğimden biri.

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve katıma çıkarken gülümsüyorum, ofisime doğru yürürken son metni yazıyorum.

Ben: Ofisteyim. Lütfen bugün ölmemeye çalış.

Telefonumu çantama atıp koridorda yürürken selam veriyorum.

Maddox'u görelî sadece birkaç gün oldu.

Yemekten beri.

Küçük yatağımda birlikte uyuduğumuzdan

beri. Yalnız uyandığımdan beri.

Sadece birkaç gün, ama yine de çok uzun.

Maddox'un yeni sahibi olduğunu ilk öğrendiğimde tek istediğim onun ofiste olmamasıydı. Ama şimdi burada olmadığı günlerden korkuyorum.

Eşyalarımı masama bırakıp geri dönüyorum ve dinlenme odasına gidiyorum.

Bugün yanımda öğle yemeğı getirmedim, duygularımı dışarıdan yemekle tatmin ederim diye düşündüm ama yine de kahveme ihtiyacım var.

Donut Guy her zamanki yerinde, ama onun dışında oda boş.

Maddox bana birkaç kez kahve yaptı ve hep aynı el yapımı kupada oldu, ben de dolaptan onu seçip tezgâha koydum.

Kahvemi dolduruyorum, sonra dolaptan kremamı almak için dönüyorum ve zıplıyorum.

Brandon orada. Elinde pamuk şekerli içeceğiyle buzdolabının önünde duruyor.

"Oh, hey, Brandon." Elimi kalbimin üzerine bastırıyorum. "Beni korkuttun."

"Oops." Sesi düz ve daha fazlasını söylemek yerine -her zaman yaptığı gibi beni rahatsız ederek- dönüp kapıya doğru yürüyor.

Bu çok rahatsız ediciydi.

Toplum tarafından kontrol edilen yanım ona bir erkek arkadaşım olduğunu söylediğim için biraz kötü hissediyor. Ama geri kalan yanım bunun saçmalık olduğunu anlıyor.

Sınırlarıma saygılı olmak için hiçbir şey yapmadı. İlgilenmediğıme dair tek bir ipucu bile almadı.

Sayamayacağım kadar çok kez benim alanıma girdi.

İşe başladığımdan beri sürekli bir sıkıntı ve daha da kötüsü bir tehdit oldu. Çünkü işyerindeki kadınlar çok kolay bir şekilde *birlikte çalışılması zor kişiler* olarak etiketleniyor. Bir erkek bize fena halde saldırgan ve uygunsuz bir şey söylediğinde çok *hassas* olduğumuz için azarlanıyoruz. Önümüzde başka kadınlar hakkında aşağılayıcı yorumlar yaptıklarında *onlarla birlikte gülmemiz* gerekiyor. Erkeklerden gelen bu kadar çok pisliğe katlanmamız ve işimizi kaybetme korkusuyla bu konuda hiçbir şey yapmamamız gerekiyor. Tüm bunlar olurken en kötü erkekler iki beyin hücrelerini bir araya getirip belki de *birlikte çalışması zor* olanın kendileri olduğunu düşünemiyor. Belki de konuşmadan önce bir an durup düşünmeleri gerekiyordur. Egoları ilerlemenin önündeki en büyük engeldir. Belki de onların en büyük endişesi bizim en büyük endişelerimizle kıyaslandığında kesinlikle önemsizdir.

Bir nefes veriyorum ve kendime burada daha fazla kalamayacağımı hatırlatıyorum.

Brandon'ın davranışları Maddox şirketi satın aldıktan sonra daha da kötüleşmedi; sadece Maddox, Brandon'ın olmadığı her şey. Bu da Brandon'ın ne kadar yırtıcı olduğunu gösteriyor.

Buzdolabından yarım buçukluğumu çıkarıp kahveme doğru dönüyorum.

Maddox'la ilgili anılarıma doğru.

Kadınlara saygı duyan bir erkeğin düşüncelerine doğru.

Brandon'ı ve onun incinmiş küçük duygularını unutuyorum.

YÜZ YEDİ
MADDOX

"Ne kadar bok alıyorsun?" Max telefonu kapattığımda soruyor.

Teslimat kamyonuna garaja nasıl gireceğini tarif etmiştim.

"Bir sürü boktan şey," diye cevap veriyorum, alnımdaki teri silerek. "Şimdi işine bak ve başka bir set yap."

YÜZ SEKİZ HANNAH

E-posta alarmım çaldığında aklım öğle yemeği için ne sipariş edeceğime odaklanmıştı.

Kontrol ettiğimde, m ü d ü r ü m d e n ofisine gelmemi isteyen bir mesaj görüyorum.

İç çekerek masamdan kalkıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Genellikle benimle konuşmak istediğinde, bana teslim tarihi kısa olan büyük bir proje vermek üzere olduğu içindir. Cuma günü bunu sevdim.

Bir not defteri ve kalem alarak koridorda ilerlerken boynumu uzatıyorum.

Daha önce yatağımdan nefret etmiyordum ve Maddox benimle birlikte yatağa sıkıştığında onu seviyorum, ancak o zamandan beri, onsuz o kadar iyi uyuyamadığımı keşfettim.

İK'dan Brenda bana doğru yürüyor, ben de elimi kaldırıp el sallıyorum. O da aynı şeyi yapıyor ama gülümsemesi biraz farklı.

"Günaydın." Müdürümün ofisine ulaştığımda yavaşlıyorum. Brenda da yavaşlıyor. "Günaydın."

Açık kapıyı işaret etmeden önce garip bir saniye birlikte duruyoruz. "Devam et."

Duyularımda dikenli bir his belirliyor.

"Pekâlâ," diyorum yavaşça ve müdürümün ofisine giriyorum. "Merhaba, Hannah. Geldiğin için teşekkürler."
Ses tonu neredeyse

Robotik.

Masasının önünde durdum. "Neler oluyor?"

Bu ses . Brenda gelen İK KAPATMA ve kapı odada sağır edici.

Müdürüm boğazını temizledi. "Lütfen, oturun."

Kendimi sandalyeye bırakıyorum. Brenda da yanımdaki sandalyede aynısını yapıyor.

Başka soru sormuyorum. Gerek yok. Bunun ne olduğunu söyleyebilirim.

Kovuluyorum.

Kısa bir an için, yarım kalp atışı için, Maddox'un bilip bilmediğini merak ediyorum.

Ama o yarım kalp atışı, öyle olmadığını bilmem için yeterli. Bu işe yalnız girmeme izin vermezdi. Bunu yapmalarına izin vermezdi, nokta.

O yokken bunu yapmalarının bir sebebi var. Çünkü ondan korkuyorlar.

Uygunsuz bir gülümsemeyi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Tanrım, bu yüzden kendini kaybedecek.

"Hannah," diye başladı menajerim. "Bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm ama gitmene izin veriyoruz."

Hemen cevap vermedim. Dört yıl oldu.

Bu insanlara hayatımın dört yılını verdim. Dört yıl boyunca kendimi kanıtlamak için her şeyin ötesine geçtim. Brandon gibi insanlara katlanmakla geçen dört yıl.

Dört yıldır bu kadın için çalışıyorum ve beni anında kovacaklar çünkü - eminim - Maddox ile olan ilişkiyi öğrendiler.

Maddox'a rapor vermiyorum.

Onun benim işimle hiçbir ilgisi yok.

O patron olduğundan beri zam almadım.

O şirketimizi satın almadan önce ben zaten burada, hak ettiğim pozisyonda çalışıyordum.

Biz değil uygunsuz - sürece Bu
arkasında kilitli kapılar.

Yani, hayır, hemen cevap vermiyorum. Rahatsızlığını
gidirmek için hiçbir şey yapmıyorum.

Rahatsız olmalı.

Bir ritmin daha geçmesine izin verdim. "Ne için?"

Müdürüm bakışlarımı tutamıyor. "Etik ihlali." "Etik
ihlali," diye tekrarlıyorum.

Brenda koltuğunda dönüp bana baktı. "Birleşme
resmiyet kazandığında imzaladığınız katı bir kardeşlik
yasağı politikamız var. Bu, işe giriş evraklarının bir
parçasıydı."

Neyin arkadaşlık sayılacağını, neyin cinsel taciz
sayılacağını ve Brandon gibi birinin iş dışında birlikte
vakit geçirmemize yönelik sürekli önerileri nedeniyle
hangi noktada başının derde gireceğini sormak istiyorum.

Ama bunu söylemiyorum. Çünkü bir anlamı yok.
Kovulan bir kadının saçma sapan düşünceleri asla
dinlenmeyecek. Bu yüzden kıpırdamadan oturuyorum.

Brenda'ya bakıyorum; gözlerini benimkilerden
kaçırıyor.

"Detaylandıracak mısınız?" Daha fazlasını söylemedikleri
zaman soruyorum.

Bunu inkar etmeyeceğim. Maddox'a olan hislerimi asla
inkar etmem. Ama bu yüzden beni kovacaklarsa, bunu
söylemeleri gerekir.

"Bu hafta bize bir kaynak geldi." Müdürüm ellerini
birbirine doladı.

"Bir kaynak." Şikâyetimin ses tonumu doldurmasına izin
verdim.

Brenda elindeki tabletin ekranına dokunuyor. "Bunun sen
olduğunu inkâr mı ediyorsun?"

Elini uzattı, ben de aldım ve hemen Salı gecesi gittiğimiz
restoranı hatırladım.

Kalitesi pek iyi değil. Belli ki yemek odasının
karşısındaki birinden, bulunduğumuz yere yakınlaştırılarak
çekilmiş. Ama yeterince iyi.

İlk fotoğrafta masada oturuyoruz. Sırtımız dönük. Maddox kolunu omuzlarıma dolamış, beni kendine doğru tutuyor ve başımın üstünü öpüyor.

Ona kurabiyeleri verdikten hemen sonra çekildi.

İkinci fotoğraf temelde aynı, ama bu sefer yüzüm yukarı dönük ve o dudaklarımı öpüyor.

Dostum, birlikte iyi görünüyoruz.

Bir sonraki fotoğrafa geçiyorum.

Restoranın ön kapısından çıkarken çekilmiş.

El ele. Önümüzdeki diğer üç adamla.

Bir sonraki fotoğraf arabamıza doğru yürürken çekildi.

Biri bizi takip ediyormuş. Tahminim doğruysa bizi yemekte, bardan gördüler ve fotoğrafımızı çektiler. Ve sonra daha fazlasını çektiler. Restorandan çıkıp Maddox'un arabasını bıraktığı köşedeki küçük otoparka kadar bizi takip ettiler.

Bir sonraki fotoğrafa geçiyorum.

Maddox'un *fotoğrafçıyı* halledeceğinden eminim. O yüzden ben sadece fotoğrafların tadını çıkaracağım.

Biziz, onun eli yanığında, benimki onunkinde, birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

Gülümsememi durduramıyorum.

Bizi takip eden kişiyi fark etmememize şaşmamalı. Aşık görünüyoruz.

O kadar aşık görünüyoruz ki kalbim ağrıyor. Maddox'u özlüyorum.

Onu evde istiyorum.

"Bu sen misin?" Brenda tekrar sorar.

Bakışlarımı tabletten kaldırıp ona yöneltiyorum. "Belli ki öyle."

Müdürüm koltuğunda kayıyor. "O zaman nedenini anlayabilirsin."

Bakışlarımı ona çevirdim. "*Kaynağınızın* bu fotoğrafları almak için bizi açıkça takip ediyor olması sizi rahatsız ediyor mu?"

Kıvranıyor. "Bu değil..." Brenda'ya bakıyor.

Elimi kaldırdım. "Hayır, tabii ki hayır. Bunun yerine beni kınayabilecekken neden bunları alan sürüngenin ahlakı hakkında endişelenesiniz ki?"

"Hannah -" Brenda azarlayıcı bir tonda konuşmaya başlar. Gözlerimi onunkilere dikeyorum. "Gerekçelerinle canını sıkma." Tableti uzattım. "Bunları bana gönderebilir misin?"

Brenda şok olmuş görünüyor.

"Fotoğraflar mı?" Başımı salladım.

"Hayır."

"Neden olmasın?" Gerçekten merak ederek soruyorum. "Kovulmama neden olan kanıt buysa, bir kopyasını almalıyım gibi görünüyor."

Brenda ekranı kapatmak için düğmeye basar, sanki bu resimleri silecekmiş gibi. "Bu uygun olmaz."

Gözlerimi devirdiğimi görmesine izin verdim. "Tamam. Maddox'tan alırım."

"Sanmıyorum..."

İçimden mizahsız bir kahkaha dökülüyor. "Maddox'un bunu öğrenir öğrenmez onları isteyeceğini düşünmüyorsun değil mi? Çünkü ona söylemedin, değil mi? Sadece o şehir dışındayken bu küçük *skandalı* temizlemeye çalışıyorsun." Cevap vermiyorlar. "Tanrım, bu nasıl geri tepebilir ki?" Alaycı bir şekilde söylüyorum, sonra başımı sallıyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Şirket politikası gereği, siz ofisinizi toplarken İK'dan bir görevli sizinle birlikte kalır." Müdürümün gözleri masasının üzerinde. "Ve son maaş çekinize birikmiş PTO ödemeniz de dahil edilecek."

Brenda'ya dönüyorum. "Beni denetleyen sen misin?"

Başını sallıyor.

Ayağa kalkıyorum. "Şu işi bitirelim o zaman."

YÜZ DOKUZ MADDOX

Ben: Hayatta kaldım.

Bunny: Bunu duyduğuma sevindim.

Ben: Günün nasıl geçiyor? Öğle yemeği için ne aldın?

Tavşancık: Burrito yemek üzereyim, bu da günümün daha iyi geçeceği anlamına geliyor.

Kulağa lezzetli geliyor. Ama senin kadar lezzetli değil.

YÜZ ON HANNAH

Telefonumu arabamın yolcu koltuğuna bıraktım ve şirketin otoparkından çıktım.

Kovulduğum için mutlu değilim. Ama hiçbir şeyden pişman değilim. Maddox Lovelace'in hayatıma geri dönmesi tam da ihtiyacım olduğunu bilmediğim şeydi. Ve ondan hiçbir şey için vazgeçmezdim.

Yine de bir işe ihtiyacım var.

Kırmızı ışığa geldiğimde aklıma bir fikir geldi.

YÜZ ON BİR
NATE WALLER

"Bay Waller?" yaz stajyeri kafasını ofisime uzattı.

"Öyle mi?" İç çekmemeyi başarıyorum. Belli ki bu çocuk bana asla Waller demeyecek.

"Telefonda sizi arayan biri var. Adı, uh" - elindeki nota bakıyor - "Hannah Utley."

Sandalyemde öne doğru eğildim. "Onu bağla."

Telefonum çalar çalmaz cevap verdim. "Hannah?"

"Merhaba, Waller?"

"Benim. Bir sorun mu var?" Sesimdeki panik duygusunu engelleyemiyorum. Maddox benim en iyi arkadaşım ve eğer ona bir şey olursa...

"Hayır. Hayır, söz veriyorum, Maddox iyi." Zihnimi okuyor. Bir nefes verdim ve sandalyeme geri gömüldüm.

"Lanet olsun.

Kalp krizi için çok gencim."

Kahkahası benim hissettiğim kadar stresli geliyor. "Özür dilerim, düşünemedim. *Maddox yaşıyor ve iyi durumda* diye açmalıydım."

"Hayır, hayır, sen iyisin." Ona el salladım.

beni göremez. "O mankafa hepimizden uzun yaşayacak. Eğer Maddox değilse, ne oldu?"

Sadece bir kez, bu hafta akşam yemeğinde tanıştık ama yollarımız ayrıldığında ondan hoşlandığımı biliyordum. Maddox'un onunla evleneceğini de biliyordum.

"Şey, bunu nasıl soracağımı gerçekten bilmiyorum..." Hala stresli görünüyor.

Dik oturmaya geri döndüm. "Kalp sağlığım için, lütfen sadece sor."

"Tamam." Nefes veriş i telefonu tırmalıyor. "Hâlâ açık bir pozisyonunuz var mı?"

Beynim onun sorusuna zihinsel olarak göz kırpmıyor.
Pozisyon mu?

"İş mi? Burada mı?" Sonunda hâlâ masamda bir yerlerde duran özgeçmişini hatırlayarak soruyorum.

"Eğer değilse, sorun değil. Sadece sorayım dedim," diye aceleyle çıkar.

"Neden vardır sen Soruyor musun?

Öyle mi? Maddox yap aptalca bir şey mi?"

Hannah'nın gülüşü bu kez daha doğal. "Hayır, şey, bugün kovuldum."

Gözlerim açıldı. "Maddox seni kovdu mu?"

Alay etmesi anlık. "Hayır. Ve öğrendiğinde kendini kaybedecek. Ama beni tekrar iş e almasını sağlayamam."

O bunu söylerken bile başımı sallıyorum. "Evet, iyi niyetle falan."

"Aynen öyle." Bir duraklama oldu. "Belki de aynı nedenlerle sana ulaşmam aptalcaydı. Eğer bu pozisyon hâlâ boşsa, insanlar arkadaşınla çıktığım için bu pozisyonu benim aldığımı düşünebilir. Yine de, eklemeliyim ki, ben fazlasıyla nitelikliyim."

Gülme sırası bende. "Öyle olduğunu biliyorum. Kim olduğunu anlamadan önce seni bir röportaj için çağıracaktım."

"Öyle miydin?"

"Evet." Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Ama sonra Maddox'u aradım ve bana seni iş e alamayacağımı söyledi. Ama o zaman hâlâ -" Ne kadarını söylemem gerektiğinden emin olamadan sözümü kestim. "Ama artık onun için çalışmıyorsan..."

"Az önce binadan çıkarıldığımı düşünürsek, artık MinneSolar'da çalışmadığımı söylemek yanlış olmaz." Gülümsediğini duyabiliyorum. "Peki... pozisyon hâlâ açık mı?"

Sırıtiyorum. "Pozisyon hâlâ açık."

YÜZ ON İKİ MADDOX

Ofisin altındaki park rampasında asansörü beklerken telefonumu tekrar kontrol ediyorum.

Hannah ilk kalktığımda günaydın mesajıma cevap vermişti ama evden çıkmadan önce bir mesaj daha gönderdim ve birbirimizi görmeyeli neredeyse bir hafta olduğu için bugün öğle yemeğine kaçmak isteyip istemediğini sordum. Ve şimdi - ekranıma tekrar dokunuyorum - yirmi sekiz dakika oldu ve cevap vermedi.

Asansör çalışıyor ve kapılar açılır açılmaz içeri giriyorum.

Bu hafta uzakta olmak planımı sağlamlaştırdı. Hannah'ya daha yakın olmalıyım.

Hayatım tamamen kaotik değil, ancak MinneSolar sahip olduğum tek şirket değil ve tek yatırımım da değil. Görünüşleri ve marka anlaşmalarını da eklediğimde gerçekten olmak istediğimden daha yoğun oluyorum. Bu da seyahat ettiğim anlamına geliyor. Bu da her gece evde olmadığım anlamına geliyor. Bu da evde olduğum gecelerde yalnız kalmak istemediğim anlamına geliyor.

Telefonumu tekrar kontrol ettim. Hiçbir şey yok.

Otuz dakikadan daha da kötüsü, Hannah'nın dün gece gelmeme izin vermemesi.

Elbette, uçağım indiğinde Pazar gecesini geç bir saattir ama tek ihtiyacım olan bir kucaklamaydı. Belki o uyurken ona sarılmak. Ama olmadı. *Bana "yarın görüşürüz"* dedi. Yarın oldu ve yapacağım ilk şey Hannah'mı görmek olacak.

Asansör nihayet benim katımda duruyor ve dışarı çıkıyorum. Belki de önce ofisime gitmeliyim ya da Hannah dinlenme odasında, ama o kadar bekleyemem.

Ofisinin kapısı hemen hemen her zaman açıktır. Yanından *geçerken* onu masasında görürüm. Uygunsuz olmasın diye kapı aralığında bile dururum. Sonra da şirket politikasını değiştirip, onun benim olduğunu herkese bildiren bir basın bülteni yazacağım.

Kapısına yaklaşırken adımlarım yavaşlıyor. Onun kapalı kapısı.

Daha da yavaşladım.

Onu burada yenmemin imkanı yok. Buraya hep benden önce gelir. O -

İçimde korkunç bir his var.

Ya gelirken başına bir şey geldiyse?

Neredeyse koşarak arabama geri dönecektim, elim çoktan telefonumu cebimden çıkarmıştı, ama sonra onu gördüm.

Boş kapı.

Adının kazılı olduğu küçük plastik parçası gitmiş.

"Ne...?"

Son adımı atıyorum ve kapının kolunu kavriyorum.

Kapıyı iterek açıp Hannah'nın ofisine giriyorum ve donup kalıyorum. Boştu.

Sadece boş değil, burada kimse yok gibi. Rafların boş olması gibi boş.

Duvardaki takvim gitmiş. Kalem fincanı, her zaman sandalyesinin arkasında duran ince battaniye, her zaman kahve fincanını koyduğu ve yıllar önce Chelsea tarafından yapılmış olması gereken bardak altlığı... hepsi gitmiş.

"Ne oluyor lan?"

Dönüyorum ve ofisinden çıkarken neredeyse birine çarpıyordum.

Adını hatırlama zahmetine girmiyorum; sadece arkamdaki ofisi işaret ediyorum. "Nerede o?"

Adamın gözleri büyür.

Havayı tekrar yumrukluyorum. "Nerede. Nerede. Nerede?"

Benden başka her yere bakıyor. "Hannah, uh, bırakıldı."

Bırakıldı. Bırakıldı.

Hannah'nın gitmesine izin verildi.

Benim kızım. Tavşanım, kovuldu. Kendi şirketimden.

"Ne zaman?" Sesimi zar zor tanıyabildim. "Cuma."

Adam geri sıçradı ve ben de uzun adımlarımın beni şirket ofislerine götürmesine izin verdim.

Brenda'nın ofisinde bir ışık yanıyor ve ben ona doğru dönüyorum.

O.

O İK'nın başı. Bunu yapacak kişi o olurdu.

Bu.

Kapıyı çalmıyorum. Doğrudan ofisine giriyorum.

İrkilir, kahve fincanının kenarından masasına dökülür.

"Oh, um, Bay Lovelace."

Yani bugün Maddox değil de Bay Lovelace. Ne kadar anlamlı.

Gerginlik vücudumu sarıyor ve kendime bir iş yerinde olduğumu hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Ama burası *benim* iş yerim.

Uzun bir süre ona bakıp hangi kelimeleri kullanacağıma karar vermeye çalışırken kapının dışından aceleci adımlar geliyor.

CEO'm Dana kapıda belirdi. "Maddox, az önce duydum."

Yavaşça ona dönüyorum, sonra tekrar Brenda'ya. "O" - CEO'yu gösteriyorum - "az önce duydu. Ben" - kendimi gösteriyorum - "az önce duydum. Ve sen" - Brenda'yı gösteriyorum - "konuşmaya başlasan iyi olur."

Tereddüt ediyor.

"Maddox." Dana araya girmeye çalışıyor. "Şimdi," diye çıkıştım.

Brenda elindeki kahveyi kucağına siler. "Ben - elimiz kolumuz bağlıydı. Bize kardeşlikle ilgili kanıtlar verildi ve politika açıkça şunu belirtiyor..."

Masaya bir adım daha yaklaştığımda sözünü kesiyor.

"Ellerin bağlıydı," diye tekrarlıyorum. "Ellerin bağlıydı. beni de kovmayı mı planlıyorsun? Kendi şirketimden." "Hayır. Hayır, yapmayız -"

Söyleyeceği her şeyin beni daha da kızdıracığını bildiğim için sözünü kestim. "Kanıtın var. Ne zaman?"

"W-Çarşamba."

"Ne tür bir kanıt?" Dana soruyor, şimdi yanımda duruyor.

Brenda ekranında bir şeye tıklarken faresini karıştırıyor. "Resimler."

Bilgisayarını görebilmek için masasının etrafından dolanıyorum. "Çarşamba günü fotoğrafları aldın ve bana ya da Dana'ya hiç gelmeden Cuma günü Hannah'yı kovdun mu?"

Dana genelde çok soğukkanlıdır ama o bile ellerini iki yana açmış durumda. "Biz burada işleri böyle halletmeyiz."

"İkiniz de gitmiştiniz!" Brenda'nın sesi tizleşti. "Yani tek taraflı hareket etmeye mi karar verdin?" Dana sorar, İnanılmaz.

"Hannah'nın menajeri kabul etti. Aslında bunu söyleyen oydu." Brenda diğer kadını otobüsün altına atıyor.

Hannah Cuma günü kovuldu.

Yalnızken benimle olan ilişkisi yüzünden bu kadın ve patronu ile karşı karşıya geldi.

Çenemi sıkıyorum.

Brenda masaüstünde bir klasör açar, sonra sandalyesini geriye kaydırır.

Boşluğa doluşuyorum.

Fotoğraflardan oluşan bir klasör. İlkine tıklıyorum.

Ve ikincisi.

Ve bir sonraki ve bir sonraki ve bir sonraki. Vücudumdaki her kas gergin.

Yakalanmış olmamız umurumda değil.

Herkesin bu fotoğrafların her birinde Hannah'ya olan sevgimi görebilmesi umurumda değil.

Benim önemsedğim şey, birisinin Biz.

Bizi gördüler, fotoğraflarımızı çektiler ve bizi benim evime kadar takip ettiler.

Lanet olası araba.

"Kim?" Soruyu hırıldayarak soruyorum.

Brenda, "İsimsizdi," diye yanıtlıyor.

Boyumu dikleştiriyorum ama gözlerimi bilgisayar ekranından ayırmıyorum. Gözlerimi arabamın karşısındaki fotoğrafımızdan ayırmıyorum. Hannah'nın bensiz yaşayamazmış gibi bana baktığı fotoğrafa.

Gözlerimi o fotoğraftan ayırmıyorum çünkü onun nasıl hissettiğini biliyorum.

"Gerçekten bu kadar beceriksiz olduğunu düşünmemi mi istiyorsun?" Sessizce soruyorum. "Bana fotoğrafları kimin gönderdiğini söyle."

"Bunlar bize dışarıdan bir e-postayla gönderildi."

"Bana adını söyle, yoksa ben kendim bulurum." Bilgisayardan uzaklaşıyorum ve ekranı gösteriyorum. "Ama her halükarda bana o e-postayı gönderiyorsun."

Bana bir isim verdi.

Ve ofisten çıkıyorum.

"Maddox!" Dana arkamdan sesleniyor ama ben yavaşlamıyorum. O lanet olası ölü bir adam.

Ellerim açılıp kapanıyor, yumruk yapıp bırakıyor.

Cuma günü. Bu cuma oldu ve Hannah bana söylemedi.

O gün mesajlaştığımızda bana söylemedi. Hafta sonu yaptığımız görüşmelerin hiçbirinde bundan bahsetmedi. Cumartesi akşamı birlikte yemek yediğimizde görüntülü görüşmede bana söylemedi.

Bana söylemedi.

Güzel yüzü gözümün önüne geliyor ve ona karşı duyduğum öfkeyi yatıştırmak için tek gereken bu.

Çünkü gözleri her şeyi anlatıyor. Tüm geçmişini saklıyorlar. Tüm mücadelelerini. Tüm zaferlerini.

Tabii ki bana söylemezdi. Kendisi halletmek isterdi.

Her zaman her şeyle kendisi ilgilenmek zorundaydı. Artık öyle değil.

Artık ben varım.

İşleri halletme sırası bende. Ve bu pislikle başlıyorum.

Kabinlerin üzerinden onu görebiliyorum.

Alçak duvarlardan birine yaslanmış, bir kadının alanına giriyor. Ve kadın onun orada olmasından pek memnun görünmüyor.

Suçluluk duygusu boğazımda düğümleniyor.

Şirketimde böyle bir pisliğin çalışmasına asla izin vermemeliydim.

Ama bu şimdi değişiyor.

"Brandon!" İsmi içimde yankılanıyor.

Tökezleyerek geri çekiliyor, gözleri çılgınca beni arayana kadar neredeyse takılıp düşüyor.

Parmağımla onu işaret ettim. "Seni."

Kabinin diğer tarafına, iş istasyonları ile banyo arasındaki geniş yürüme yoluna gelene kadar biraz daha geri gider.

Kabinlerin arasından geçip doğrudan ona nişan aldım.

Brandon sonunda bir çift büyür ve geri çekilmeyi bırakır. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Beni kovamazsınız. Avukatımla konuştum bile."

Alay ediyorum. "Avukat. *Avukatının* Google'da arama yaptığına on bin dolarına bahse girerim."

Çenesi sıkıştı ve haklı olduğumu anladım.

Yaklaşıyorum ve kol kasları seğiriyor.

Bu adam kendini yok etmeye çok yakın. Sadece bir dürtme uzakta.

Daha da yaklaşıyorum, göğüslerimizi birkaç santim ayırıyorum. Gerçi ben daha iriyim, bu yüzden ona bakmam gerekiyor.

"Beni kovamazsın." Sanki daha doğru olacakmış gibi tekrar söylüyor.

Başımı yana eğiyorum ve daha önce onun türünü hiç görmemiş gibi ona bakıyorum. "Bundan emin misin?"

"Ben sadece kurallara uyuyordum. Siken ben değildim -"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye çıkıştım.

Dudaklarını öyle sıkıca birbirine bastırıyor ki bembeyaz oluyorlar. "*Kurallara uymuyordun.*" Başımı sallıyorum. Bunu açıklamak zorunda kaldığım için hayal kırıklığına uğradım. "Sizce

Sen büyük bir adamsın, bir kadını kovdurmak mı? Ne için? Kıskançlık yüzünden mi?"

"Ben kıskanç değilim."

Gülüyorum. "Hayır, tabii ki değilsin. Bizi restorandan karanlık bir otoparka kadar takip ettin çünkü *kurallara uyuyordun.*"

Arkamdaki kabinlerden fısıltılar yükselmeye başlıyor ve Brandon seyircilerimizi fark ederek etrafına bakınıyor.

Kollarını indiriyor, elleri iki yanında yumruk oluyor.

"Evet, tamam. Ellerin Hannah'nın üzerindeyken birkaç fotoğraf çektiğim için beni kötü adam gibi göster. *Senin çalışanın.*" Konuşurken sesini yükseltiyor.

Başımı salladım. "Evet, ellerim onun her yerindeydi. Çünkü o benim. Her zaman benim oldu. Seni rahatsız eden de bu, değil mi?" Kollarımı açtım, savunmasızmışım gibi bir görüntü verdim. "Onu sen istedin. İlk günden beri onu rahatsız ediyordun ama o sana hiç yüz vermedi. Değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye tıslıyor.

Gözlerindeki nefreti görebiliyorum ve bunun bana mı yoksa Hannah'ya mı yönelik olduğundan emin değilim ama her iki durumda da bundan hoşlanmıyorum.

"Arabanla kaza yaptığın ve onu eve bırakmak zorunda kaldığın günü hatırlıyor musun?" Sırıttıyorum. "Beni ilk kez o zaman öpmüştü."

Bana doğru sallıyor.

Beceriksiz ve yavaş ve tam da Brandon gibi bir adamdan bekleyeceğim türden bir yumruk.

Hâlâ sıradan bir adamdan daha hızlıyım, kolumu kaldırıp yumruğunu içeri doğru savuruyorum ve kendi yüzüne vurmasına neden oluyorum.

Bir çıtırtı. Ve burnundan kan fışkırıyor. Yüz ifadesi değişirken, ağırlığımı bir ayağıma verip diğer ayağıma tekmeleyerek ayaklarını altından çekiyorum.

Brandon yere yığılır.

Bir eliyle burnunu tutuyor, diğer eliyle altındaki endüstriyel halıyı pençeleyerek benden uzaklaşmaya çalışıyor.

"Brandon, dikkatini vermeni istiyorum." Birkaç santim daha geri çekildi.

"Kovuldun." Bir adım öne çıktım, böylece onun üzerinde duruyordum. "Ve saldırı suçlamasında bulunmak için *avukatlarıma* danışacağım."

Başını sallıyor, çenesinden aşağı kan damlıyor. "Hayır."

Başımı salladım. "Evet. Aslında, medyadan bazı dostlarım var ve eminim ki onları kaçırın adam hakkında bir haber yapmak isterler.

Mad Dog Maddox'a bir yumruk." Adımın ünlü versiyonunu kullanıyorum. "Ve bana vurmaya çalışan adamın aynı zamanda kız arkadaşımı da takip ettiğini öğrendiklerinde..."

"Takip etmiyordum!" Brandon'ın başı banyo kapısına çarpıyor ve oturur pozisyona geçiyor.

İç çekiyorum. "Manşetler böyle yazmayacak. Özellikle de Hannah'nın sana karşı çıkaracağı yasaklama emrini öğrendiklerinde."

"Ne?" Gözleri genişler.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bundan sonra herhangi bir yerde işe girmek için çok zamanın olacak."

"Bunu yapamazsın!" diye bağılıyor.

Hannah'nın onun yanında rahatsız görüldüğü onca zamanı düşünüyorum.

Kimse ona yardım etmediği için ona katlandığı onca yılı düşünüyorum.

Az önce odasında bulunduğu kadını düşünüyorum.

Beni duyabildiğinden emin olmak için eğildim. "Duyabilirim. Ve yapacağım. Ve orada durduğum için şanslısın. Şimdi binamdan defol git."

Brandon ayağa fırlıyor, öfke ve korku yüz hatlarını kaplıyor.

Konuşmak için ağzını açtığı anda, ona doğru bir adım daha atıyorum. Ve o kaçıyor.

Yolun karşısındaki Donut Guy'ın bakışlarını yakalıyorum. Yüzünde bir sırıtişla beni izliyor.

Brandon köşeyi dönüp asansöre doğru gözden kaybolurken çenemi ona doğru kaldırıyorum.

Donut Adam iki parmağını alnına vurur ve Brandon'ın gitmesi gerektiği gibi gittiğinden emin olmak için onu takip eder.

Bir alkış var.

Sonra bir tane daha.

Ve bir saniye sonra, ofiste alkış tufanı kopar, herkes hücrelerinde ayakta durur ya da ofislerinden dışarıya eğilerek bu gösteriyi izler.

Arkamı döndüğümde Dana'yı beklediğim gibi arkamda bulduğumda başımı sallıyorum.

Gülümsememeye çalışıyor. "Şey, bu... dramatikti."

"Gecikmiş bir şeydi." Mırıltıları duymazdan geliyorum ve sırtıyorum

etrafımızdaki çalışanların yüzleri. "Eşyalarını dosyadaki adresine teslim edin. Artık tesise girmesine izin verilmiyor. Çıkarken güvenliğe haber veririm." Bununla birlikte topuklarımın üzerinde dönüp Brandon'ın gittiği yöne doğru adım atıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Dana arkamdan sesleniyor, sesinde bir gülümseme var.

"Sevgilimi almaya," diye karşılık veriyorum.

Ve bu sefer, ofis alkıştan yıkıldığında, gülümsüyorum.

YÜZ ON ÜÇ
HANNAH

Telefonuma baktığımda yüzümdeki gülümseme kayboluyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, sonra aceleyle otoparkı geçip arabama gidiyorum.

Maddox'tan dört cevapsız arama var.

Ve çok sayıda mesaj.

En sonuncusunu okudum.

Geliyorum. Konuşmamız lazım.

YÜZ ON DÖRT
MADDOX

Hannah'nın evinin önünde vitesi parka itiyorum. Ve daha motoru kapatmadan arabamın kapısını açıyorum.

Aramalarımın cevap vermedi. Mesajıma cevap vermedi. Ön bahçede koşuyorum.

Hannah'nın benimle işi bitmedi. Bunu biliyorum.

Bunu biliyorum.

Ama dışlanmış hissetmek korkutucudur.

"Hannah!" Ön merdivenleri bir çırpıda çıkarken deli gibi evin içinde onun adını bağıriyorum.

Kapı ziline basıyorum. "Hannah, aç kapıyı." Avuçlarım kaşınıyor.

Yumruğumu kapıya vuruyorum ve bunu yaparken başımı yana çeviriyorum.

Ellerim ahşap kapıya dayanıyor. Garaj yolu boş.

Boş çünkü Hannah burada değil.

Geri çekiliyorum.

O burada değil.

Önümde kapı açılıyor ve Chelsea beliriyor.

"Tanrım, sakin ol dostum." Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor.

Ve öyle hissediyorum.

"Smidge." Ses tonumu sakin tutmaya çalışıyorum.

"Teyzen nerede?"

Ruth arkasından yaklaşır. "Üzgünüm, o gitti."

Başımı salladım. "Gitmiş olamaz." "Maddox -
"

"Gitmesine izin vermeyeceğim."

Ruth Chelsea'nin üzerinden uzanıp göğsüme hafifçe vuruyor. "Hun, dikkatini ver."

Göz kırpıyorum.

Ruth gülümser ve elini kaldırır. "İşte orada."

Parmağını takip etmek için döndüğümde Hannah'nın arabasının garaj yoluna girdiğini gördüm. Ve merdivenlerden aşağıya atladım.

YÜZ ON BEŞ HANNAH

Bana doğru koşan Maddox'un yüzündeki sıkıntıyı görünce suçluluk duygusuna kapılıyorum.

I acele et için kemerini çöz ve olsun dışarı . ve araba Maddox bana ulaşamadan önce, ama kapımı açtığımda, o çoktan oradaydı, beni koltuğumdan kaldırıp dışarı çekiyordu. Ellerini kollarımdan yukarı doğru kaydırarak boğazımın ön kısmını sevdiğim şekilde avuçluyor, diğer elini

elini saçıma koydu.

"Gitmene izin vermeyeceğim, Küçük Tavşan." Sözleri içime işledi. "Şimdi değil. Asla olmaz."

Duygular gözümde dönüyor ve kollarını kavramak için uzanıyorum. "Maddox -"

Başını sallıyor. "Şunu söylememe izin ver."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, onun beni tutuşuyla küçük bir hareket.

"Seni seviyorum, Hannah Utley. Ve lanetlere inanmıyorum." Kollarını daha sıkı kavriyorum. "Ama yine de yapardım. Beni öldürse bile seni yine de severim çünkü yaşamak için başka bir yol bilmiyorum."

Gözlerimden yaşlar serbestçe dökülüyor.

Eğilip yanağımdan öptü. "Ağlama, bebeğim." Diğer yanağımı öpüyor ve dudaklarında bir gözyaşı daha yakalıyor. "Bunu düzelteceğim."

Başımı sallıyorum.

"Söz veriyorum bunu düzelteceğim," diyor bana tekrar, sesi inanç dolu.

"Maddox." Sesim kesiliyor.

Elini saçımdan ayırıp başparmağını gözümün altına sürüyor. "Kovulmadın, Hannah Bunny. Onlara izin vermeyeceğim."

Tanrım, bu adam.

Ben başımı sallıyorum ama o da kendi başını sallıyor. "Bu benim şirketim.

Kuralları değiştirebilirim."

Avuç içimi göğsüne, kalbinin üzerine bastırabilmek için kollarından birini serbest bırakıyorum. "Maddox, senin için çalışamam. Geri dönmeyeceğim."

"Ben -" diye başlıyor, sonra yutkunmaya çalışırken onu izliyorum. "İşten bahsettiğini biliyorum ama bunu söylediğini duyamıyorum. Geri dönmeyeceğini söylediğini duyamıyorum."

"Oh, Maddox." Avucumu ona daha sert bastırıyorum. "Seni terk etmeyeceğim. Hiçbir zaman. Bu şekilde değil. Sadece senin için çalışamam. Seni çok seviyorum." Dokunuşumla göğsü sıkışıyor. "Cuma günü her şey olduğunda sana söylemediğim için özür dilerim. Söylemeliydim. Ben sadece... bunu düzeltmen gerekiyormuş gibi hissetmeni istemedim."

Parmaklarını boynumda gezdiriyor. "Tekrar söyle."

"Özür dilerim -"

Maddox daha da yaklaşırken başını sallıyor. "Diğer kısmı, Hannah. Diğer kısmı tekrar söyle."

Dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seni seviyorum Maddox Lovelace.

Uzun zamandır var."

Ağzını benimkine doğru indiriyor.

Çılgınca değil. Sert değil. Ama yine de bir iddia.

Dudakları benimkilere bastırıyor. Sıcak ve ikna edici. Onu sevdiğimi tekrar söylememi istiyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Onun için açıyorum.

Ben onu tadarken onun da beni tatmasına izin veriyorum.

O sarar onun kollar etrafında Ben, ve I yap
ve Aynı şekilde kollarımı boynuna doladım.

Maddox tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni yerden kaldırıyor,
ayak parmaklarım asfaltın birkaç santim üzerinde sallanıyor.

"Tekrar söyle," diye fısıldıyorum öpücükler
arasında. "Seni seviyorum, Hannah. Uzun
zamandır seviyorum."

YÜZ ON ALTI
MADDOX

Onu kendime doğru çekerek başımı omzuna koyuyorum.

O beni seviyor.

Nefes alıyorum.

Uzun zamandır ilk defa nefes alıyorum.

"Benden bir parça sakladın," diyorum dudaklarımı boynuna dayayarak. "Yıllar önce benden bir parça sakladın ve ben bunu fark etmedim. Neyin eksik olduğunu anlayamadım. Ama sen onu bana geri verdin." Ona bakabilmek için ayaklarını yere indiriyorum. "Sevgin beni bir bütün yapıyor."

Elimi tutup kalbinin üzerine bastırırken kirpiklerinin altından gözyaşları süzülüyor. "Sen de kalbimin bir parçasını sakladın. Ama sanırım onları sadece birbirimiz için saklıyorduk. O zamanlar uymazlardı. Ama şimdi uyuyorlar."

Boğazım düğümleniyor. "Seni çok özledim."

"Çok fazla." Hannah sulu bir hıçkırık çıkardı. "Çok fazla."

"Keşke bana söyleseydin." Alnımı onunkine yaklaştırıyorum. "Artık yalnız değilsin, Hannah. Her şeyi kendi başına düzeltmek zorunda değilsin."

Kesik kesik nefes alırken vücudunun kasıldığını hissediyorum. "Keşke ben de sana söyleseydim. Özür dilerim -"

Başımı onunkine doğru sallıyorum. "Artık özür dilemek yok. Şu andan itibaren sorunlarını benimle paylaşacaksın." Başını salladığını hissediyorum ama bu yeterli değil. "Söz mü?"

"Söz veriyorum."

Derin bir nefes alarak ayağa kalkıyorum ve Ruth ile Chelsea'nin ön verandada durup bizi izledikleri yere bakıyorum. "Hannah'yı şimdi eve götürüyorum. İkinizin de akşam yemeğinde bize katılmanızı istiyorum."

Ruth yanaklarını silerek başını sallar.

YÜZ ON YEDİ HANNAH

Buraya ilk geldiğim zamanki gibi.

Maddox beni evine götürürken elimi tutuyor.

Buraya ilk geldiğim zamanki gibi değil.

Bu farklı bir şey.

Vücudum daha hafif hissediyor.

Maddox beni odasına götürüyor.

Oda daha aydınlık hissettiriyor.

Enerji daha canlı.

Maddox beni izliyor. Gömleğimi başımın üzerinden
çekerken her bir parçamı izliyor.

Kendi giysilerini çıkarırken beni izliyor.

İlk seferki gibi değil.

Maddox üzerimdeki son giysiyi de çıkarıyor, boxer'ı yere
düşüyor.

Beni kollarının arasına aldı ve yatağın ortasına bıraktı.

Ağzı benimkini buluyor.

Elleri vücudumun kıvrımlarında geziniyor.

Parmakları merkezimi okşuyor ve ağzımın içine doğru
inliyor.

İlk seferki gibi değil.
Beni sevdiğini söylüyor.
Dizimi kolunun üzerinden geçiriyor.
Hazır olup olmadığımı soruyor.
Ve hiçbir şey ilk seferki gibi değil.
Çok daha fazlası. Beni
doldurduğunda.
Vücudu benimkini yatağa sıkıştırdığında.
Şakağıma doğru inlediğinde.
İlk seferden çok daha fazlası.
Maddox beni sevdiğini söylediğinde.
Maddox beni sevdiğini gösterdiğinde.
Maddox beni sevdiğini kanıtladığında.
Hepsi bu.
O her şeydir.

YÜZ ON SEKİZ
MADDOX

Bana yapıştı.

Beni olabildiğince yakın tutuyor.

Ağzını omzuma bastırıyor.

Ve eskisinden daha farklı.

Kalçalarını oynatıyor.

Beni daha derine

götürüyor. Benden

daha fazlasını istiyor.

Eskisinden daha farklı.

Hannah sırtını dikleştiriyor.

Hannah beni kendine çekiyor.

Hannah bana yakın olduğunu

söylüyor.

Ve eskisinden daha farklı.

Vücudu altımda titriyor. Çekirdeği

etrafımda kenetleniyor.

Onun zevki beni uçuruma sürüklüyor.

Eskisinden çok daha fazla.

YÜZ ON DOKUZ HANNAH

Dudaklarım çıplak omzuma
değiyor. "Bebeğim, kalkma
vakti geldi."

Pencerelerden süzülen güneş ışığına karşı gözlerimi
kırpıştırıyorum. "Neler oluyor?"

Maddox yatağın yanında boxer'ından başka bir şey
giymeden durarak bana gülümsüyor. "Ben duş alacağım.
Bana katılmak istersin diye düşündüm."

Gözlerimi kaslı vücudunda gezdiriyorum. "Doğru
düşünmüşsün."

Homurdanıyor, sonra battaniyeleri üzerimden atıyor.

Bağırıyorum, ama onlara uzandığımda kolumu tutuyor
ve beni yatağın kenarına doğru sürüklüyor.

Maddox'un aksine ben hâlâ tamamen çıplağım ve serin
hava tenimi ürpertiyor.

Boştaki elimle kığına vurdum. "Git suyu aç."

Soğuk odada aceleyle Maddox'u takip ederek büyük
banyoya giriyorum.

Duşun kolunu sıcağı çevirmek için uzandığında,
gözlerim makyaj masasındaki lavaboların arasındaki
vazoda duran bir buket çiçeğı takılıyor.

"Buraya gel." Maddox elimi tutuyor ve beni büyük duş kabinine çekiyor.

Buhar havaya karışmaya başladı bile ve Maddox cam kapıyı arkamızdan kapattığında bedenim sıcaklığın içinde rahatlıyor.

Sırtıma bastırıyor, çıplak vücudu benimkine değiyor, beni bir adım ileri itiyor, ta ki yağmur duşunun başlığının altına girene kadar, su üzerimize doğru akıyor.

Dudakları hayalet gibi kulağıma değiyor. "Beni nasıl sevdiğini hatırlıyor musun?"

Ona doğru eğilirken gülümsüyorum. "Hatırlıyorum."

Ellerini karnımda dolaştırıyor, sonra göğüslerimi avuçlamak için yukarı kaldırıyor.

İniltisi derin.

Geriye uzanıp kalçalarını kavrıyorum ve onu kendime çekiyorum.

"Tanrım, Bunny." Elleri meme uçlarımı çimdikleyene kadar kayıyor. "Vücudundan asla bıkmayacağım."

Aleti kıcımda kalınlaşıyor.

"Parmaklarından asla bıkmayacağım," diye iç geçiriyorum.

Maddox kıkırdıyor ve daha sert çimdikliyor. "Parmaklarımı seviyor musun?"

Başımı salladım.

"Onlarda en çok neyi seviyorsun?"

Ellerinden birini aşağı kaydırıyor. Ve daha da aşağı. Ta ki amımı avuçlayana kadar.

"Ne kadar güçlü olduklarını seviyorum."

Ağzı boynuma doğru iniyor ve dişlerini tenimde gezdiriyor. "Seninle oynamak için daha iyi."

Diğer eli kayarken meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlıyor ve orta parmağının açıkta kalan merkezimi izlemesi için yer açarak beni açıyor.

Nefesim kesildi.

Üzerimize su dökülürken bile ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum. Ne kadar kaygan olduğumu.

Ne kadar da hazırım.

Maddox parmağının ucunu içime bastırırken inliyor, sonra parmağını yarığımdan yukarı çekiyor.

Klitorisimle birleştğinde vücudum sallanıyor.

"Başka nelerden hoşlanırsın?"

Başımı öne eğiyorum ve gözlerimi açıyorum.

Etrafımızda su akıyor ve elini kalçalarımın arasında görmek zonklamama neden oluyor.

"Parmaklarının kalınlığı hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyorum.

Dişler boynumun kenarını sıyrıyor. "Seni germek için daha iyi."

Eli kayıyor ve Maddox parmağını içime sokuyor. Onun etrafında kenetlenirken inliyorum.

"Tam oturdu." Parmağını içime sokup çıkarıyor. "Ama daha fazlasını alabilirsin, değil mi bebeğim?"

Ayaklarımı daha geniş açıyorum ve o yine inliyor.

"İşte böyle." Parmağını çoğunlukla dışarı çekiyor ve giriş yerimde ikinci bir parmağın ona katıldığını hissediyorum. "Benim için aç."

Rahatlamaya çalışıyorum ama tek bir hareketle onları içime sokuyor ve ben rahatlayamıyorum. İkimizin arasına bakarken koluna yapışmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Tanrım. Sikeyim. Tanrım."

Seçtiği kelimelere gülerdim ama nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

"Bir tane daha alabilir misin, Hannah?" Parmaklarını içime sokup çıkarıyor. "Üçüncüyü alabilir misin?" Üçüncü parmağın ucu girişime doğru kıpırdıyor. "Yapabilir misin, Bunny?"

Göğsümdeki el uzaklaşıyor ve arkama kayıyor. Görüşüm lekelenmeye başlıyor.

Üçüncü parmağını içeri itiyor - çok az.

"İşte bu kadar." Aletin başı bacaklarımın arasına çarpıyor. "Bırak gireyim."

Kalçalarımı döndürüyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum.

Maddox üçüncü parmağını içime sokarken, sikinin ucunu çatlağıma doğru sürüklüyor, ıslaklığım hareketle birlikte yayılıyor.

Daha önce hiç kimse sırtıma dokunmamıştı ve bu his daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Aletin ucunu hassas noktaya sürüyor ve ben inlememi durduramıyorum.

"Ne kadar iyi bir kız." Üç parmağını içimde daha derine sokuyor ve neredeyse yere yığılıyorum.

Kıkırdaması sırtımı titretiyor.

"İleriye doğru yürü," diye emrediyor. "Ellerini duvara koy, Hannah."

Dizlerimi jöle gibi hissediyorum, ama ilerliyorum. Her adımda göbeğim onun kalın parmaklarının etrafında kenetleniyor.

Ellerimi serin duş duvarına vuruyorum.

Maddox parmaklarını yavaşça içimden çıkarıyor. Ama göğüslerime doğru hareket etmek yerine, parmaklarını kalçamın etrafında ve kıkımın üzerinde kaydırıyor... oraya gelene kadar. Aletin başının olduğu yere. Arka girişimi okşuyordu.

Başımın kollarımın arasına düşmesine izin verdim.

Parmakları aşağı yukarı kayıyor, sinirlerimi uyarıyor ve ateşliyor. Sonra sikinin başı göbeğime geliyor.

"Merak ediyorum." Sikini içimde çentikliyor ve yavaşça amıma bir inç itiyor.

İkimiz de inliyoruz.

"Merak ediyorum." Tekrar deniyor. "Kalın parmaklarımı buraya koysam yine de hoşuna gider mi?" Bir parmak ucu daha sert bastırıyor.

Elimde değil.

Onun sikini içimde daha derine kaydırarak bu hissin içine giriyorum. Maddox boğazının altından bir ses çıkarıyor.

"Yaparsın, değil mi?"

Parmağını içime sokmuyor, sadece oynatıyor. Tamam. Şurada.

"Bahse girerim benim sikim amını, parmağım da götünü doldururken çok sert boşalır s n . "

Vay anasını. Neden bu kadar seksi?

Kalçalarını ileri doğru itiyor ve ben haykırıyorum.

Aleti hâlâ üç parmağından daha büyük ve içeri girmesi her zaman bunaltıcı oluyor.

Kendini dışarı sürüklüyor, sonra tekrar içeri sokuyor. "Maddox!"

Tekrar yapıyor. "Bu doğru. İçindeki benim." Parmağını bir daire içinde hareket ettiriyor. "İçinde sadece ben olacağım."

Aleti o kadar sert zonkluyor ki hissedebiliyorum. Ve yakın olması gerektiğini biliyorum.

Daha fazla eğildim. Onu daha derine götürüyorum.

Aleti içimde bir noktaya sürtünüyor ve ben sarsılıyorum. Tekrar yapıyor ve ben sıkıyorum.

Tekrar yapıyor ve neredeyse geldim.

"Çok yakın." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Çok yaklaştım."

Kalçalarını eğiyor ve basınç artıyor. "Kendine dokun. Kendini oraya getir, Hannah. Çünkü bu kıcı döllerimle boyamak üzereyim."

Elimi bacaklarımın arasına sokuyorum. Hiçbir şeyin içine girmiyorum. Sadece klitorisimi çılgınca ovuyorum.

Çok
yaklaştım.

Çok
yaklaştım.

Aletini neredeyse sonuna kadar çıkarıyor. Ve tek ihtiyacım olan bu.

Orgazmım beni kavırıyor ve sürüklüyor.

Gerildim ve başımı geriye attım.

Sanırım onun adını söyledim.

Sanırım gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Maddox bir şeyler bağılıyor, sonra da olabildiğince derine iniyor.

Nabzını hissediyorum.

Beni doldurmaya
başladığını hissediyorum.

Sonra gitti.

Sikini içimden çıkardı.

Parmakları kıkımın etine giriyor, beni açıyor ve ben sıcaklık hissediyorum.

Kıçıma, sırtımın alt kısmına, bacaklarımın arasına sıcak sıçramalar yaptı.

Daha fazla ses çıkarıyor.

Kulağa övgü gibi gelen şeyler söylemek.

Ama kulaklarımdaki uğultudan hiçbir şey duyamıyorum.

Yere yığılacakmış gibi hissettiğimde, güçlü kollar belimi sarıyor ve düşmemi engelliyor.

YÜZ YIRMI HANNAH

Yatağın üzerindeki kıyafet yığınınına bakıyorum.

Duştan önce Maddox çıktı, bana acele etmememi ve yatağa benim için rahat kıyafetler koyacağını söyledi.

O yaptı.

Ama onlar... *benim* değiller. Ama kesinlikle onun da değiller.

Koyu mavi yumuşak jarse bir elbise, bir çift külot ve uyumlu bir sütyen. Hepsi benim bedenimde.

Bunları ne zaman aldığını bilmiyorum ama üzerimdeki havasız iş kıyafetlerine tercih ederek üzerime geçiriyorum.

Komodinin üzerinde turuncu bir şey gördüğümde saçlarımı elbisenin yakasından kurtarıyorum.

Dışarıda duran bir Tic Tacs. Lambanın yanında. Elime alıp avucumda iki tane salladım.

Daha öncesini hatırlıyor muydu? Yoksa arabasının içindeki öpüşmemizden, o zamandan beri ilk kez ağzını benimkine dayadığından mı?

Bunları hep sevmişimdir. O gece çalışma odamızda vardı. Şimdi çantamda da var.

Küçük kabı yere bırakıp minik şekerleri emiyorum ve kapıya doğru dönüyorum.

Ama yine. Duruyorum.

Buraya ilk geldiğimizde oda daha aydınlık görünüyordu ama ben bunu kalbimin hızlı atmasına bağlıyordum. Ve biraz önce uyandığımızda pencerelerden güneş parlıyordu ve parlaklığı güneş ışığıyla ilişkilendirdim.

Ama fark yaratan sadece güneş değil. Duvarlar farklı bir renkte.

Yaklaşıyorum, soluk sarı yüzeye dokunmak için uzanıyorum.

Maddox yatak odasını mı boyattı? Ne zaman?

Gözlerim daha önce orada olmadığına yemin ettiğim, duvara monte edilmiş dört büyük siyah kare çerçeveye gidiyor.

Her çerçevenin içinde siyah beyaz bir fotoğraf bulunmaktadır.

Onlara doğru ilerliyorum ve o hassasiyet hissi boğazımı sıkıyor.

Burası HOP Üniversitesi kampüsü.

Avlunun bir fotoğrafı. Maddox'u ilk gördüğüm yer.

Ekonomi binasının bir fotoğrafı. Maddox'la karşılaştığım yer.

Futbol stadyumunun bir fotoğrafı. İlk maçımı izlediğim yer.

A Fotoğraf . ve Kütüphane. Nerede Biz
paylaşılan bizim Her şeyden önce.

Elimi göğsüme bastırıyorum.

"Ne zaman?" Soruyu boş odaya soruyorum. Bu adam...

Aceleyle odadan çıktım, ona yakın olmak istiyordum.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda tırabzanı bırakıyorum ve küçük antika masanın üzerinde sergilenen taze çiçeklere bakıyorum.

O küçük masa hep orada mıydı? Bu evde neler oluyor?

Mutfığa yaklaştığımda bir hareket duyuyorum ve Maddox'u buzdolabını kapatırken buluyorum.

"Hey, sen ne zaman..." Sözümlü kesiyorum.

Adanın üzerinde, bir buket çiçeğin yanında, ofisteki sarı kupa duruyor. Cuma günü kullandığım.

Sonra bir adım daha yaklaştım.

Bu aynı değil. Sarı sır biraz daha koyu.

İğne izleri kaburgalarımnda dans ediyor. "Bunu nereden buldun?"

Maddox cevap vermeyince başımı kaldırıp bakıyorum ve onun da aynı kupadan yudumladığını görüyorum, sadece onunki mavi.

"İnternette sipariş ettim," diye cevap veriyor, sonra başını tezgâhın üzerindeki fincana doğru eğiyor. "Kafeinsiz yaptım ama istersen sana normal kahve de yapabilirim."

Kupaya bakıyorum. Sonra ona bakıyorum.

"Maddox, ne-"

Kapı zili çaldı.

Maddox kahve fincanını benimkinin yanına koyarken bana gülümsüyor. "Ben bakarım."

Alnıma bir öpücük konduruyor, sonra da kapıyı açmak için yanımdan geçiyor.

Kupalara bakıyorum. Sonra çiçeklere.

Kalbim küt küt atarken adanın etrafında dolanıyorum ve tabaklarını koyduğu dolabı açıyorum.

Her şey farklı.

Kupaların hepsi el yapımıdır. Bardaklar artık aynı düz camdan değil, kenarları kabarık puantiyeli antika görünümlü. Servis tabakları birer sanat eseri.

Her parçaya bayıldım. Yerimiz ve paramız olsaydı tam da bunları alırdım.

Dolabı kapatıp geri çekiliyorum.

Annemin sesi evin içinde yankılanıyor, ardından sadece Chelsea'ye ait olabilecek bir kahkaha geliyor.

Gidip onlarla buluşmayı planlıyorum ama sonra oturma odasını görüyorum. Ve artık tanıdık gelen şaşkınlık hissi göğsüme çarpıyor.

Güzel ama daha önce çıplak olan kanepeler, her renk ve boyutta kirlentilerle kaplanmış. Sehpanın üzerinde katlanmış battaniyelerin yanında bir vazodaha var, bu vazogüllerle doluptaşıyor.

Ve sehpanın altında yeni büyük bir halı var. Peluş ve kırmızı. Üzerinde yürümek istiyorum.

Ama bunu yapmak için odayı geçerken daha fazlasını görüyorum.

Sehpanın üzerinde, yan lambadan sarkan bir kolye var. Küçük beyzbol toplarından yapılmış yapışkan plastik bir kolye.

Gözyaşlarımla daha fazla mücadele edemiyorum. Gözlerim doluyor ve taşıyor.

"Gel üzerinde içine ve mutfak," Maddox diyor ki olarak Ayak sesleri geniş alana giriyor.

"Hey, Hannah Teyze."

Elimi kaldırıyorum ama bir saniye daha sırtımı onlara dönüyorum. "Hey."

Maddox onlara "Buzdolabında çeşitli gazoz kutuları, çay ve benzeri şeyler var," diyor. "Keyfinize bakın."

"Teşekkür ederim." Annemin sesi gülümsemelerle dolu. "Şu çiçeklere bakın! Çiçeklere bayılıyorum."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Maddox, ama bunu arkamdan sessizce söylüyor.

Gözlerimi silerek dönüyorum. "Neler oluyor?"

Gülümsemesi yumuşak ve elini bana uzatıyor. "Sana göstereyim."

Avucumu onunkinin içine kaydırıyorum. "Bana neyi göstereceksin?"

Maddox elimi kaldırıyor ve nazikçe öpüyor. "Geri kalanı." Dönüyor ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum. "Tura katılmak ister misiniz?"

Chelsea, gözleri devasa mutfakta gezinirken başını sallıyor.

Maddox bir şeyleri işaret ediyor ve annem de keyif sesleri çıkarıyor.

Bizi bodruma götürüp spor salonunu ve film odasını

gösterdi.

Bizi ana katta gezdiriyor.

Ne zaman burnumu çeksem Chelsea bana yan gözle bakıyor. Her seferinde yeni olması gereken başka bir eşya görüyorum. Her seferinde başka bir taze çiçek koleksiyonuyla karşılaşılıyor.

Sonunda merdivenlerden üst kata çıkıyoruz. Ama Maddox elimi bırakmıyor. Bunca zamandır bırakmadı. Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda parmaklarımı sıkıyor.

Odasını işaret ediyor. "Burası sahibinin süitine giden yol. Ama bu yol" - diğer yönü işaret ediyor - "turumuzun bir sonraki durağı."

Annem ve Chelsea dönüp önümüzden yürüyorlar.

Bu önce Misafir oda kapı o Açık, ve Anneadımlar.

Nefesini duyduğumda Maddox'a baktım. O da çoktan bana bakmaya başlamıştı.

"Oh, vay canına." Annem odanın derinliklerine doğru ilerlerken konuşmaya devam ediyor.

Chelsea kapıdan içeri giriyor, sonra bize bakıyor.

Bilmek zorundayım.

Maddox'un elini tutarak misafir odasına doğru ilerliyorum.

Beyaza boyanması gereken bir oda.

Güzel olması gereken ama sade ve kullanılmayan bir oda. Yumuşak bir leylak rengine

boyanmaması gereken bir oda.

Çiçekli yatak takımları ve büyük antika mobilyalar olmaması gereken bir oda.

A oda o yapmamalıvar saksı ÇİÇEK AÇMAK Pencere kenarını dolduran bitkiler.

Duygular beni boğmaya devam ederken artık gözlerimi kontrol edemiyor gibiyim.

Annem banyoya giriyor, güzel armatürlere ve makyaj masasının üzerindeki daha fazla çiçek olması gereken şeylere haykırıyor.

Chelsea odanın ortasında durur ve Maddox'a bakar.

Çenesini eğiyor. "Sağdaki son kapı." Onu takip ediyoruz.

Önünden geçtiğimiz bir sonraki odaya bakıyorum, öncekiyle aynı olan bir başka misafir odası. Mükemmel ve sade.

Sonra bir ofisin önünden geçiyoruz ve yavaşlıyorum, ikinci bir masa olduğunu görüyorum. Duruyorum. Bu bir masa değil. Bu bir poker masası.

Chelsea üçüncü odaya dalarken bir ses beni terk ediyor.

Nefesimi tutarak onu odaya kadar takip ettim.

Maddox'un parmaklarını sıkıca.

Oda mükemmel. Ama sade değil.

Yatak basit değil. Koyu renk demirden yapılmış ve soluk pembe kumaşla kaplanmış dört direkli bir iskelet.

Zemin çıplak ahşap değil. Kalın renkli halılarla kaplı.

Oda boş alanla dolu değil. Yastık ve battaniyelerle dolu bir çift dev puf var.

Yerleşik bir kitaplığı var.

Duvarlarda sanat eserleri var.

Komodinlerin üzerinde lambalar var.

Oda sade değil. Birinin en sevdiği yer olmaya hazır.

Chelsea elini kabarık yatak örtüsünün üzerinde gezdirerek odada yürür ve uzak köşedeki pufların önünde durur. Duvara monte edilmiş televizyonun yanında, parmaklarını televizyonun altına yerleştirilmiş oyun sistemlerinin üzerinde gezdiriyor.

Chelsea'nin en sevdiği yer olması için özel olarak tasarlandı.

Yeğenim yüzünü bize dönüyor, elleri kalçalarında.

Bakışlarını tavandan sarkan boncuklu avizeye doğru kaydırıyor. "Bu harika."

Maddox yanıma kayıyor. "Bana şu beyzbol kolyelerini hatırlattı."

Chelsea sırtıyor. "Biraz öyle."

"Maddox..." Fısıldıyorum.

"Burada kimse yaşamıyor mu?" Chelsea yeri işaret ediyor. "Bu odada."

"Henüz değil." Maddox yüzünü bana dönebilmek için elimi tutuş şeklini değiştiriyor. "Yine de bunu değiştirmek isterim."

"Maddox, sen -"

Başını sallıyor. "Boş bir evde yaşamaktan bıktım."

"Ama..."

Serbest elimi kaldırıp göğsüne bastırıyor. "Seni seviyorum, Hannah. Seni seviyorum ve bir on beş yılı daha kaçırmayacağım. Bir on beş günü daha kaçırmak istemiyorum. Seni yanımda istiyorum."

"Her zaman senin yanında olacağım," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından. "Ama -"

"Benimle çalışmak istememeni anlıyorum. Buna katılmıyorum, çünkü seni her gün ofiste görmek istiyorum. Ama seni her gece evde görmeyi tercih ederim." Başını odaya doğru eğiyor. "Ve ailenizi bölmeyeceğim. Bunu asla düşünmem."

Maddox durmak bilmeyen gözyaşlarını silmek için elimi bırakıyor.

"Eviniz mükemmel," diyor bana. "Ve eğer izin verirseniz, üçünüzle birlikte oraya taşınırım. Ama odanızda daha büyük bir yatağa ihtiyacımız var çünkü o berbat yatak olmaz. Kimin evi olduğu umurumda değil. Sadece sizinle birlikte olmak istiyorum."

Tüm bunların saçmalığı karşısında başımı sallıyorum.

Ben bir şey söyleyemeden annem odaya giriyor ve Maddox'un sırtını sıvazlıyor. "Odamda iyi iş çıkarmışsın, Maddy. Yarın taşınacağım." Sonra dönüp koridorda yürümeye başladı.

Maddox'un omuzları en ufak bir şekilde gevşer.

Kendi şaşkın duygularıma o kadar kapılmıştım ki, bunu üçümüze göstereceği için ne kadar gergin olabileceğini düşünmemiştim.

Chelsea banyoya gider ve ışığı açar.

Yavaşça bize doğru dönüyor, kaşları havada. "Kendi banyom mu?"

Maddox kocaman bir omuz kaldırdı. "Evet."

Chelsea ıslık çalar. "Bilmiyorum, Hannah Teyze. Biraz ahmağın teki ama burası çok güzel bir yer."

Maddox homurdanıyor ve üzerindeki gerginliğin bir kat daha azaldığını hissediyorum.

"Ama bizim evimiz..."

Chelsea puflardan birinin üzerine düşüyor ve minderin içinde eriyor. "Evimizin mahremiyeti yok. Ve şu mutfağı gördün mü?" Bana bakmak için başını kaldırdı. "Orada yemek pişirmek ne kadar güzel olurdu biliyor musun? Max Noel için daha fazla kurabiye istedi bile."

Max. Çünkü Maddox Arizona'dan aradı ve kardeşi Chelsea'ye on dokuz numaralı kurabiyesi için bizzat teşekkür etti. Daha fazlasını istemeden önce.

"Ve." Chelsea parmağıyla bizi işaret ediyor. "Kusura bakmayın ama eğer bu kadar aşk dolu olacaksanız, büyük bir eve ihtiyacımız olacak. Bunu görmek istemiyorum." Parmağı dönüyor.

Maddox başını sallar. "Anlıyorum."

"Ve ben kendi banyomuz demiş miydim?" Chelsea tekrarlıyor. "Havuzu unutma."

Chelsea ayağa fırlar ve pencereye doğru ilerler. Ellerini cama koyar. "Hannah Teyze, bir havuz var." *Açıkçası fark etmemiştim bile.* "Arkadaşlarımı davet edebilirim."

"Erkek yok," diyor Maddox.

Chelsea dönüyor, böylece gözlerini devirdiğini görebiliyoruz. "Gördün mü?"

Zaten sinir bozucu bir ebeveyn figürü olmaya başladı."

Elim hâlâ Maddox'un göğsünde, bu yüzden onun sözleriyle sarsıldığını hissediyorum.

YÜZ YIRMI BİR MADDOX

Lanet çocuklar.

Burnumdan nefes alıyorum, gözlerimde oluşan sıcaklıkla savaşıyorum.

Smidge çok kolay söyledi. *Ebeveyn figürü.*

Daha önce çocuklardan bahsettiğimizde yalan söylemiyordum. Onları hiç istemedim. Hiç bebek yapma isteği duymadım. Ama bu çocuk, şimdiden kalbime girmeyi başardı. Ve bu üç harika kadından herhangi biri için hayatımı ortaya koyacağımı biliyorum.

"Peki ya okul?" Hannah fısıldıyor, kendi duygularım onun gözlerine yansıyor.

Chelsea benden önce cevap veriyor. "Moneybags bana bir şoför bulabilir."

Başımı salladım. "Yapabilirim."

"Ben de bir şoför alacağım," diye sesleniyor Ruth koridorun sonundan.

Hannah'nın bakışlarını tutuyorum. "Ailenizi dağıtmak istemiyorum; onun bir parçası olmak istiyorum. Hepinizi burada istiyorum. Benimle birlikte. Bizimle." Parmaklarını sıkıyorum.

"Bu çılgınlık," diye nefes alıyor.

"Birlikte yaşamamaktan daha mı çılgınca?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, birlikte yaşamamak daha kötü olurdu."

Yaklaşıyorum. "Yapacak mısın?"

Hannah Smidge'e bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"I zaten söyledi sen." Chelsea sırtıyor at
onu Teyze. "Laneti bozabilecek biri varsa, o
da odur."

EPILOGUE 1 – MADDOX

"Hadi gel." Hannah'yı kaldırım boyunca ekiştiriyorum.

"Daha çok zamanımız var." Adımları benimkilere yetişmek için acele ederken gülüyor.

O haklı, elbette. Ama asıl planı bilmiyor.

Buraya bir grup çocukla konuşmak için geldiğimizi sanıyor.

Ve yapacağım. Yarın.

Ama bugün onun için. Bizim için.

Çünkü son yedi aydır beni hiç olmadığım kadar mutlu etti.

Hala onu benim için çalışmaya geri dönmeye ikna etmeye çalışıyorum ama o yeni işini seviyor. Bana söylemeden onu işe aldığı için Waller'a ne kadar kızsam da, gizliden gizliye onun orada çalışmasını da seviyorum. Eğer ona göz kulak olabileceğim bir yerde olmayacaksa, bunu Waller'ın yapacağına güveniyorum. Ayrıca, buranın sahibi ve en iyi arkadaşım olduğu ve ofisi de benimkinden çok uzakta olmadığı için, öğle yemeklerimin çoğunu onun ofisinde geçiriyorum.

ğle yemekleri genellikle mutfağı yeni evi haline getiren ve her zaman yeni tarifler deneyen Ruth tarafından yapılır. Smidge de işin içine girince, Max'in tüm futbol takımını doyuracak kadar yemek pişiriyorlar.

İki ay içinde seçmeler başlayacak. Bunu kontrol edemeyeceğini biliyorum ama umarım Minnesota'ya gider.

Etrafımda sevdiğim insanların olması hayatımın amacı haline geldi.

Ve Hannah'nın hiçbir yere gitmediğini biliyorum, ne şimdi ne de hiçbir zaman, ama dünyanın birbirimize ait olduğumuzu bilmesini istiyorum.

Kaldırımı takip ederek bir dönemeçten dönüyoruz ve Hannah yanımda iç geçiriyor.

"Aww, kütüphane." Eli benimkinde esniyor. Ve bu noktada, sık sık el ele tutuştığımız için muhtemelen avucumda Hannah büyüklüğünde bir iz var.

Parmaklarını geri sıkıyorum. "Hadi içeri girelim." "Maddox -"

"Zamanımız var, Bunny. Güven bana."

İç geçirdi ve onu ön kapıya götürmeme izin verdi.

Neredeyse on altı yıl önce kilitli kaldığımızı fark ettiğimizde önünde durduğumuz kapı.

Kapıyı açıyorum ve Hannah Utley HOP U kütüphanesine giriyor.

HANNAH

Anılar üzerimden akıp gidiyor, mürekkep ve kâğıt kokusunu içime çekiyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, sesimi alçak tutarak. Buraya geri döneceğimi hiç düşünmemiştim.

Her şeyin başladığı yer.

Maddox'un kolunu çekerek bana bakmasını sağlıyorum.

"Seni seviyorum." Ona zaten bildiği şeyi söylüyorum.

Eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. "Ben de seni seviyorum." Bir adım atıyor. "Şimdi, hadi."

"Ne..." Sorumu bitirmeye zahmet etmedim. Belli ki etrafi gezmek için vaktimiz olduğuna karar vermiş. Ve dürüst olmak gerekirse, burada olmak o kadar gerçeküstü ki, ben de daha uzun kalmak istiyorum.

Öğrenciler etrafa yayılmış, ellerinde kitaplar veya dizüstü bilgisayarlarla sandalyelerde uzanıyorlar.

Mobilyalar biraz farklı, mavinin yeni bir tonu ama geri kalan her şey aynı.

Ana katta yürüyoruz ve merdivenlere yaklaştığımızda kalp atışlarım hızlanıyor.

Çalışma odasına gidiyoruz.

Her adım bizi her şeyin başladığı yere daha da yaklaştırıyor.

Her adım bizi bu adama olan aşkımın başladığı yere geri götürüyor.

Yığınların yanından geçerken ayaklarımızın altındaki halı da aynı.

Sıralara göz gezdiriyorum, Maddox'un tabureden düşmek üzereyken beni nasıl yakaladığını hatırlıyorum.

Ve en üst kattaki uzak köşede bana sürpriz yaptığı o ilk anı hatırlıyorum. Oturmuştuk ve ekstra jambonlu ve peynirli sandviçini benimle paylaşmıştı.

Alt kattaki ana alanda oturduğunu, vardiyamdan sonra bu çalışma odasına gelebilmemiz için beni beklediğini hatırlıyorum.

Maddox elimi bırakıyor ve küçük odanın kapısını açıyor.

Onun yanında oturmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. O zamanlar bile ne kadar doğru hissettirdiğini.

Ayrı geçen onca yılın acısını hatırlıyorum ve odaya girdiğimde, onun tüm bu acıyı nasıl yok ettiğini hatırlıyorum.

Tavandan sarkan düzinelerce kâğıt futbol topuna bakarken, bana bir daha asla acı çektermeyeceğini biliyorum.

Masanın üzerinde *Monte Kristo Kontu*'nun kopyasını gördüğümde, ilk sayfaya kadar açıktı. Ve ilk cümlelerin ilk kısmının vurgulanmış olduğunu görüyorum.

Şubat ayının yirmi dördüncü günü...

Ve bugünün hangi gün olduğunu fark ettiğimde. Bugünün Şubat ayının yirmi dördüncü günü olduğunu fark ettiğimde, gözyaşlarımın akmasına engel olamıyorum.

Ve Maddox'u diz çökmüş halde bulmak için döndüğümde, ellerimi ağzıma bastırarak mutluluk hıçkırıklarını göğsümün içine hapsediyorum.

"Seni çok uzun zamandır seviyorum, *mon petite lapin*. Bu odada oturduğumuz geceden beri benimsin. Sen benimdin

Bana kitap okurken başımı omzuna koymama izin verdiğinden beri. Birbirimizi kaybettığımız zamanlarda bile benim oldun." Maddox son bir kağıt futbol topunu kaldırıyor, bu seferki kıvrımların arasına sıkışmış yüzükten parlıyor. "Sonsuza dek benim olacağını söyle."

Yüzüğe bakıyorum, Edmond Dantès'in arkamdaki kitapta aşkına söz verirken kullandığı ipi taklit eden bükülmüş bir elmas ipi. Her şeyi başlatan kitapta.

Maddox'un parmaklarında tuttuğu küçük kağıt futbol topuna bakıyorum.

"Hatırlıyor musun..." Nefes almaya odaklanmalıyım. "Bana bir dilek tutmamı söylediğin o geceyi hatırlıyor musun?"

Maddox başını sallıyor ve onun da bunu hayal ettiğini biliyorum. O banklarda birlikte uzanışımızı, kâğıttan futbol topunu göğsüne koyarken onun kazağını battaniye olarak kullanışını.

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Şimdi bir dilek tut ve bir fiske vur."

Elimi futbol topunun hemen arkasına koyuyorum, avucumun kenarını göğsüne dayıyorum.

Sonra gözlerimi kapatıyorum ve dileğimi tutuyorum.

"Ne dilediğimi biliyor musun?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor.

Yutkunuyorum ve yaklaşıyorum. "Maddox Lovelace'ın evleneceğim adam olmasını diledim."

Maddox yüzüğü çekip çıkarıyor ve kâğıt topu bir sandalyenin üzerine fırlatıyor. "Hannah Utley, dileklerini gerçekleştirmeme izin verir misin?"

Elmasları parmağıma geçirirken başımı sallıyorum. Ve her şey başladığı yerde bitiyor.

EPILOGUE 2 - MADDOX

Sahaya bakarken göğsüm gururla doluyor.

Chelsea'nin tahmin ettiği gibi, Max Minnesota Biters tarafından seçildi ve bugün onun ilk profesyonel maçı.

Hannah sağ tarafımda, maçı izlediğimiz özel süitin ön tarafında durmaya geliyor. "Gergin misin?"

Kolumu omuzlarına atıp onu yanıma çekiyorum. "Hayır. Maça başlamıyor, yani muhtemelen oynamayacak."

Başını göğsüme yaslıyor. "Ben de onunla gurur duyuyorum."

Ona daha sıkı sarılıyorum.

Eylül ayındayız. Birbirimizi yeniden bulmamızın üzerinden bir yıldan biraz fazla zaman geçti ve bu kadına olan sevgim daha da arttı.

Sol elimi kaldırıp parmaklarımı oynatıyorum ve ışığın üçüncü parmağımdaki gümüş bantta parıldamasını izliyorum.

Evlenme teklif ettikten sonra düğün mekânlarına bakmaya başladık. Ama rezervasyonların ne kadar uzak olduğunu fark ettiğimde Hannah'ya daha fazla bekleyemeyeceğimi söyledim. Böylece adliyeye gittik. Ruth, Chelsea, Max, Waller ve ailemle birlikte evlendik.

Tony arkamdan yaklaşıp elime bir tokat attı. "Beni düğününe davet etmediğini hatırlatmayı bıraksan nasıl olur?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sana binlerce kez söyledim, telefonuna cevap vermedin. Ama sen zaten davetlisin

resepsiyonu gelecek yaz için planlıyoruz."

Alay ediyor. "Ben saat uzmanı değilim ama düğünler ve resepsiyonlar bir yıl arayla değil de aynı zamanda yapılmıyor mu?"

Yavaşça başımı çevirip ona bakıyorum. "Bir saatçi mi?"

Waller arkamızdan geldi. "Neden zaman çalışması hakkında konuşuyoruz?"

Arkadaşlarıma bakıyorum, onları neden sevdiğimi merak ediyorum.

"Ön tarafa!" Chelsea, Tony'nin yanında durmak için Waller'ı iterek geçer. "Şövalyelik öldü."

Waller göğsünü tutuyor. "Beni yaraladın."

"Uh-huh." Genç onu görmezden gelir, artık onun saçmalıklarına alışmıştır.

Olduğumuz yerde kalıyoruz, bir grup olarak ayakta duruyoruz, ailem yakınlarda bir yerde, oyun başlarken.

Savunmada başlıyoruz ve stoperlerin kendilerini nasıl idare ettiklerini izlemekten kendimi alamıyorum.

Biters yıllardır bir takım kuruyor ve birlikte oynadıkça daha da iyi oluyorlar.

Bu Max için bir *iyi haber*, *bir de kötü haber*.

İyi haber şu ki, kazanma yörüngesi olan bir takımda.

Kötü Haberler Çünkü sürece bir şey olur için oyun kurucu olarak sahada süre alamayacak.

Diğer takım sayı atamıyor ve şimdi hücum sırası bizde.

Atışın dönüşü iyi ve Biters ilk hak için iyi bir yarda çizgisinde sıralanıyor.

Top atıldı. Oyun kurucu bakıyor. Ve bir defans oyuncusu çizgiden kayıyor.

Yukarıdan, olanları izliyoruz.

Vuruş.

Cesetler aşağı iniyor.

Kol yanlış yöne bükülüyor.

Oyun kurucumuz sakatlandı. O yok.

Ve Max içeride.

Love,
Utley

[Kitap 2... Waller'ın Hikayesi'ni ön sipariş vermek için buraya tıklayın.](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Öncelikle dizüstü bilgisayarına teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabı dört haftadan kısa bir sürede çılgınca yazarken benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim. Tam bir kaostu. Klavyen gözyaşlarımın bir kısmını emdi. Ama asla tamamen yıkılmadık ve bitirdik.

Bu kitap gerçekten benim en büyük başarılarımdan biri gibi geliyor. Onunla çok gurur duyuyorum ve umarım siz güzel okuyucularım da onu benim kadar seversiniz.

Anneme her zamanki gibi alfa okuyucum/beta okuyucum/erken editörüm olduğu için teşekkür ederim. Bu biraz çılgıncaydı ama onu hareket ettirdik.

Kız arkadaşım Kerissa'ya teşekkür ederim. Bir kızın isteyebileceği en iyi asistan ve arkadaş. Gecenin her saatinde beni dinlediğin ve beta yani güvenlik ağım olduğun, hikayemdeki boşlukları bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Sprint grubuma teşekkür ederim. Zoom seanslarımız ve grup sohbetlerimiz aklımı başımda tutuyor.

Bana her zaman böyle harika kapaklar verdiği için Lori Jackson'a ve her zaman en iyi seksi erkek fotoğraflarını çektiği için Wander Photography'ye teşekkür ederim.

Jeanine ve Beth'e etraftaki en iyi editörler oldukları için teşekkür ederim. Beni zeki gösterdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. İkinize de tapıyorum.

ARC ekibime ve BeanBaggers'a teşekkür ederim. Size tapıyorum.

Pek çok arkadaş ve aile üyesine çok teşekkür ederim.

Ve tüm okuyucularıma, hayatımı gerçekten daha iyi hale getiriyorsunuz.

ABOUT THE AUTHOR

S.J. Tilly Minnesota'da doğup büyüdü, ancak şimdi Colorado'yu evi olarak görüyor.

Çağdaş müstehcenliklerini yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda, kocası ve kurtarılmış boksör sürüsüyle birlikte uzanırken bulunabilir.

Tilly ile ilgili her şeyden haberdar olmak için onu sosyal medya hesaplarından takip etmeyi, haber bültenine katılmayı ve istediğiniz zaman etkileşime geçmeyi unutmayın! Web sitesindeki her şeyin linkleri www.sjtilly.com

ALSO BY S.J. TILLY

Aşk Mektupları Serisi

Çağdaş Romantik

Sevgiler, Utley

Hannah

Maddox Lovelace. Üniversitede tanıştığım büyüleyici futbolcu.

Sadece bir haftadır tanıdığım kişi. Hayatımı değiştiren bir hafta.

Ta ki telefonum çalana ve eve gitmekten başka çarem kalmayana kadar.
Maddox'a bir mektup bıraktım, duygularımı kağıda döktüm, numaramı verdim
ve arayacağını umdum.

Ama aramadı. Hiç
aramadı.

O profesyonel lige seçildi ve krallar gibi yaşarken ben evde kaldım ve ayakta
kalmak için mücadele ettim.

Kariyerini takip etmiş olabilirim ama artık futboldan emekli olduğu için
kendimi onu düşünmemeye zorladım.

Ve onu bir daha görmeyecek olmam sorun değil. Üniversitedeki o hafta 15 yıl
önceydi.

Artık Maddox'a aşık değilim.
Ondan nefret bile edebilirim.

Maddox

Hannah Utley. Üniversite son sınıftan beri peşimi bırakmayan isim.

Kocaman gözleri ve çilli burnuyla dikkatimi çeken kız.

Kampüs kütüphanesinde kilitli kaldığımız gece kalbimden bir parça çalana
kadar bir hafta boyunca içimi burktu.

Tek kelime etmeden ortadan kaybolan kız.

On beş yıldır unutmaya çalıştığım kızın adı. Ve bu isim elimdeki
özgeçmişten bana bakıyor. Çünkü Hannah Utley yeni satın aldığım
şirkette çalışıyor.

Bu da onu benim yapar. Hoşuna gitse de gitmese de.

İttifak Serisi
Karanlık Mafia
Romantizm

NERO

Payton

On yedi yaşında evden kaçmak kolay değildi. Yine de kabul edelim ki, daha önce ya da o zamandan bu yana geçen on yıl içinde hiçbir şey benim için kolay olmadı.

Ve ben iyiyim. Sayılır. Sadece radarın altında yaşamaya devam etmem gerekiyor. İnsanların yolundan, aklından uzak durarak.

Yani bir adam açık avlu kapımdan içeri girip evime ve hayatıma cesurca adım attığında korkmalıyım. Korkmalıyım. Dehşete düşmeliyim.

Ama fark ettiğimden daha fazla kırılmış olmalıyım çünkü ben bunların hiçbirisi değilim.

Meraklandım.

Ve hayatımın kontrolünü ele geçirmenin yolunun ona teslim olmaktan geçip geçmediğini merak ediyorum.

Nero

İlk kez bir adamın canını aldığımdaya, geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Kartlarda benim için normal bir varoluş yoktu.

Ben de çekip gitmek yerine dağ gibi bedenlere tırmandım ve kendi kaderimi yarattım. İttifak'ı kurarak.

Ve ben bununla iyiydim. Devam edecek kadar memnunum.

Ta ki ben o açık kapılardan geçip onun hayatına girene kadar.

Çekip gitmeliydim. Geldiğim kapıdan geri dönmeliydim. Ama çıkmadım.

Ve şimdi hayatı tehlikede.

Ama kötü adam olmak böyle bir şey işte. Benim olanı korumak için sokakları seve seve kırmızıya boyarım.

Ve Payton benim. Bilse de bilmesede.

KING

Tamam, randevuya çıktığım adamın evli *olmadığını* varsaymak benim hatamdı.

Ve onu akşam yemeği için bir arkadaşımın evine götürdüğüm için, sadece arkadaşımın da karısıyla arkadaş olduğunu öğrendiğim için benim *hatam*. Çünkü aslında adam evli. Ve kocası *çalışmakla meşgul olduğu* için arkadaşımın evindeydi.

Kafan mı karıştı? Benim de öyle.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, flörtümün karısı kocasının kendisini aldatan bir pislik olduğunu öğrendiği için çok kızgın.

Kızım, anlıyorum.

Sonra, işleri daha da karmaşık hale getirmek için, flörtümün karısının yanında oturan bir adam var. King adında bir adam, görünüşe göre onun erkek kardeşi ve adının hakkını veriyor.

Ve *randevum* iki zamanlı bir pislik olduğu için, King'e ağzımın suyu aktığı için kendimi kötü hissetmeyeceğim,

Özellikle de onu bir daha göremeyeceğim için.

Ya da en azından planlamıyorum.

Arabamın anahtarlarını almak için Uber'le aldatanın evine gitmeyi planlıyorum.

Hızlı olmasını planlıyorum.

Binlerce olası sonucu sıralamam gerekse... sevgilimin cinayetine tanık olmak, katili tarafından kaçırılmak ve sonra süper çekici ama açıkça

dengesiz suç lordu benim Bingo kartımda olmazdı.

Ama ne yazık ki buradayım.

DOM

VAL

Dokuz yaşındayken ilk cenazeme gittim. Babamın ölümünü kabullenmenin yanı sıra, hazırlıklı olmadığım yeni ve korkunç gerçekleri de kabullenmek zorunda kaldım.

On dokuz yaşındayken annemin cenazesine gittim. Yakın değildik ama o gidince hiç olmadığım kadar yalnız kaldım.

Elbette, İttifak'ı yöneten bir üvey kardeşim var. Ve evet, bana korumasını verdi - bir koruma ve şoför şeklinde. Ama beni gerçekten tanıyan kimse yok. Beni gerçekten sevecek kimse yok.

Onunla tanışana kadar. Havaalanındaki adam.

Ve tesadüfî bir buluşma daha sıcak, daha ciddi bir şeye dönüştüğünde, belki de onun doğru kişi olduğuna inanmama izin verdim. Belki de bu adam sonunda beni yalnızlığımdan kurtaracak kişidir. Bana her zaman arzuladığım aileyi verecek kişi.

DOM

Mafya benim kanımda var. Benim işim bu.

Dolayısıyla bu kan döküldüğünde ve bir cenaze üç cenazeye dönüştüğünde, sert önlemler alınması gerekir.

Ve bu mücadele bir savaşa dönüştüğünde, daha fazla adama ihtiyacım olacak. Daha fazla güce.

İttifak'a ihtiyacım olacak.

Ve ben de üye olacağım. Ne pahasına olursa olsun.

HANS

Cassie

Sokağın karşısındaki yakışıklı, düşünceli adamın beni fark etmesini nasıl sağlarım?

Birinci adım: Kapısını asla açmamasına ve ben evde yokken kapıları her zaman geri getirmesine rağmen ön verandasına unlu mamuller teslim etmek.

İkinci adım: Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onunla hiç karşılaşmadan koca bir yıl geçerken yavaş yavaş aklımı kaybetmek.

Üçüncü adım: Boudoir fotoğraflarım yanlışlıkla benimki yerine onun posta kutusuna gelsin. Paketi açsın. Sonra da hayatımın en iç eriten azarlaması için evime girsin.

Dördüncü adım: Hala dördüncü adımı çözmeye çalışıyorum.

Hans

Ben tehlikeli bir adamım.

Son yirmi yılını bu dünyadan o kadar çok ruh çıkararak geçirmiş bir adam ki ellerimin kalıcı olarak kırmızıya boyanmaması bir mucize.

Ben gölgelere ait olan bir adamım.

O evde yokken küçük ve güzel komşumun yatak odasına, eşyalarına dokunmaya ve kokusunu içime çekmeye kesinlikle ait değilim.

Onu takip etmemeliyim. Onu izlememeliyim. Çünkü kapıma gelen hiçbir kurabiye aşkın benim için bir seçenek olmadığı gerçeğini değiştirmeyecek.

Benim için geriye kalan tek seçenek şiddet.

Günah Serisi

Romantik Gerilim

[Bay Sin.](#)

Diğer tarafa kaçmalıyım. Hesabımı ödeyip odama geri dönmeliydim. Ama o oradaydı. Ve o... her şeydi. Bir geceliğine tutkunun kararlarına hükmetmesine izin vermenin ne zararı var diye düşündüm. Takım elbiseli bir şeytan gibi görünse ne olurdu? Sabah ayrılacaktım. Eve uçacak, hoş ama tahmin edilebilir hayatıma geri dönecektim. Onu bir daha asla görmeyecektim.

Ama ben biliyorum. Beklediğim en son yerde. Ve şimdi uğruna çok çalıştığım her şey tehlikede.

Başladığımız şeyi durduramayız ama bu ikimizden daha büyük bir şey.

Ve geçmişi ona musallat olmak için geri döndüğünde, aşk beni kurtarmaya yetmeyebilir.

Günah da

Beth

Her şey bir trajediyle başladı.

Ve sırlar.

Gömülü kalmayı reddeden gizli gerçekler beni kovalamak için ortaya çıktı. Şimdi kaçıyorum, sürekli bir korku örtüsü altında yaşıyorum, olmadığım biri gibi davranıyorum. Ve eğer gerçekten ben değilsem, neyin gerçek olduğunu nasıl bilebilirim?

Angelo

Kızı izle.

Basit bir görev olması gerekiyordu. Ama bu ailedeki diğer her şey gibi, bu konuda da basit bir şey yok. Benim görevim değil. Onun sahte ismi değil. Ve ona karşı olan hislerim de.

Ama Beth artık benim.

Yani geçmişinden gelen canavarlar oyun oynamak için ortaya çıktıklarında, önce beni geçmeleri gerekecek.

Bayan Sin

Dünyanın dönüp gidişini izlemekten bıktım. İnsanların sade ve sıkıcı olduğunu düşünmelerine izin vermekten, sadece kendim olmaktan çok korkmaktan.

Sonra *onu* gördüm.

John.

O güçlü, öfkeli ve özür dilemeyen biri.

O istediğim her şey. Ve olmak istediğim her şey.

Beni istemeyecek, ama bu önemli değil. Onu görmek, kendi etrafımda inşa ettiğim bu camdan evi nihayet yıkmak için ihtiyacım olan tüm ilhamı veriyor.

Sadece o beni istiyor. Ve dünyalarımız çarpıştığında, göremediğimiz ayrıntılar birbirine arışır, birbirine dolanır ve bizi görünmez bir tuzağa düşürür.

Her şey ters gittiğinde, bizi bağlayan zincirlerden kurtulabilecek miyim yoksa bu süreçte boğulacak mıyım bilmiyorum.

Sleet Serisi

Hokey Romantik Komedi

Sleet Kitten

Hayatın sizi hazırlamadığı bazı şeyler vardır. Mesela süper seksi bir adam sizi bodrumunda gizlice dolaşırken yakaladığında ne yapacağınız gibi. Ya da içinde hokey maçı biletleri olan gizemli bir paket geldiğinde ne yapacağınız gibi, çünkü görünüşe göre o profesyonel bir atlet. Ya da maça gittiğinizde tribünlerdeki 20.000 kişinin yarısı onun formasını giydiği için adamın acayip ünlü olduğunu fark ettiğinizde bununla nasıl başa çıkacağınızı.

İyi ayarlanmış, hayata makul ölçüde hazırlanmış bir yetişkin olduğumu sanıyordum. Ama Jackson Wilder'la bir randevu, viral bir video ve "Annen olduğunu bilmiyordum" olayı ve birdenbire bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamaya başladım.

Ama eğlenceli biri. Ve harika. Ve sanırım ona aşık oluyorum. Ama o da bana aşık mı, yoksa buzun dışında da buzun içinde olduğu kadar iyi bir oyuncu mu bilmiyorum.

Sleet Şeker

Arkadaşlarım beni ikna etti. Artık hokey oyuncusu yok.

Minnesota Sleet'in baş antrenörü olan bir babaya sahip olmak kolay bir karar gibi görünüyordu.

Arkadaşlarım da beni kırılğan özsaygımı artırmanın en iyi yolunun tek gecelik bir ilişki olduğuna ikna ettiler.

Bir randevu uygulaması. Bir otel barı. Tatlı, komik ve bahsetmiş miydim, cehennem kadar seksi bir adam... Cesaretimi topladım ve kendimi onun odasına davet ettim.

Varsayımlar. Onlar hakkında bir kural var.

Kasabadan geçtiğini düşündüm. Onun bir iş adamı, yatırımcı, muhasebeci ya da profesyonel bir hokey oyuncusu dışında herhangi bir şey olduğunu düşündüm. Onu bir daha asla görmeyeceğimi varsaydım.

Yanlış düşünmüşüm.

Sleet Banshee

Lanet olası hokey oyuncularını. Arkadaşlarım sonsuza dek mutlu olacakları çiftleri tatlı, sevecen, aşırı aşık sporcularda buldular. *Kedicik* ve *Şeker* gibi lakapları vardı. Ama benim? Beni bilerek kızdıran ve bana *Banshee* diyen bir sik kafalıyla takıldım kaldım. Evet, ıslak rüyalar için özel olarak yapılmış bir sesi olabilir. Ve tanrılar tarafından oyulmuş bir vücudu ve yüzü olabilir. Ve beni tahrik edip rahatsız eden bir Alfa-deliği olabilir.

Ama benim düğmelerime bastığında, bütün düğmelerime basmış oluyor. Ve ben olayları oturarak karşılayan bir kız değilim. Ve sadece bir kez dizlerimin üstünde yakalandım. Müzede.

Ama kararlarımdan biri arkadaşlarımdan birine zarar verdiğinde... Kendimi suçlamayı bırakamıyorum. Ve onu.

Ama o ipucu alamıyor. Ben de külotumu çıkarmıyorum.

Sleet Prenses

Kuzenimin düğünü için Meksika'ya yaptığım seyahatin sadece birkaç günlük bir zorunluluk ve okyanus kenarı olması gerekiyordu.

Luke'u beklemiyordum.

Bana çarpıp duran, sırttan ve dövmeleleri olan seksi hokey oyuncusunu beklemiyordum.

Ve kesinlikle sahilde, yıldızların altında, *onun* altında bir gece geçirmeyi beklemiyordum.

Büyüleyiciydi ama orada biteceğini düşünmüştüm.

Bunun yerine, numaralarımızı değiş tokuş ettik ve iletişimde kaldık.

Luke beni Vegas'ta onu izlemeye davet ettiğinde gittim.

Ve harikaydı.

Ta ki ertesi sabah uyandığımızda cebimde evlilik cüzdanını bulana kadar.

Gizlice girdiğimiz dans partisinin aslında bir grup düğün töreni olduğu ortaya çıktı.

Ve şimdi evliyiz.

Ki bu kötü bir şey.

Çünkü sanırım düğünümüz aslında ilk randevumuzdu. Ve eğer babam öğrenirse, beni aile işinden çıkarır.

Luke'la asansörde ateşli bir şekilde seviştiğimiz görüntüler sızınca, itibarımı ve kariyerimi kurtarmak için yeni bir plan yapmak zorunda kaldım.

Şimdi tek ihtiyacım olan Luke Anders'ın bana deli gibi aşıkmiş gibi davranması.

Kolay olmalı.

Değil mi?

Darling Serisi

Çağdaş Küçük Kasaba Romantizmi Smoky

Darling

Elouise

Beckett'a yedi yaşımdayken aşık oldum.

On beş yaşımdayken kalbimi kırdı.

On sekiz yaşıma geldiğimde, onu unutacağıma dair kendime söz verdim.

Ve yaptım da. Bir düzine yıl boyunca.

Ama şimdi evine döndü. Buraya. Darling Gölü'nde. Ve aramızda dönen cazibeye boyun mu eğmeliyim yoksa diğer tarafa mı kaçmalıyım bilmiyorum.

Beckett

Çocukken bana aşıkmiş. Ama ağabeyimin en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiydi. Onu öyle görmedim. Görmüş olsaydım bile çok küçüktü. Aramızdaki yaş farkı çok büyüktü.

Ama şimdi eve döndüm. Ve o da burada. Ve tamamen büyüdü. O zamanlar işe yaramazdı. Ama şimdi onun tadına bakmazsam lanetleneceğim.

Latte Darling

Güzel bir hayatım var; memleketimde yaşıyorum, on altı yaşımdan beri çalıştığım kafenin sahibiyim.

Çok rahat.

Kağıt üzerinde.

Ama her şeyi tek başıma yapmaktan yoruldum. Hayatımdaki her karardan sorumlu olmaktan yoruldum.

Sırtımı yaslayabileceğim birini istiyorum. Birlikte vakit geçirecek birini. Birlikte oturacak. Sarılabileceğim.

Ve en iyi arkadaşımın düğününe yalnız gitmek istemiyorum.

Bu yüzden bir arkadaşlık uygulamasına kaydoldum ve bana mesaj atan ilk adamla buluşmayı kabul ettim.

Ve şimdi buradayım, barda.

Ama karşımdaki sandalyeye oturan sevgilim değil. Onun babası.

Vay canına, tam bir gümüş tilki. Eğer bir gümüş tilki bir ev kadar kalın olabilirse, delici mavi gözlere ve boynundan parmak uçlarına kadar dövmelere sahip olabilir.

Bana *büyük kötü kurt* titreşimleri veriyor. Ama kaçmak yerine kızarıyorum. Ve beni bütün olarak yemek isteyecekmiş gibi görünüyor.

Tilly World Tatil Romanları

İkinci Isırık

Bir tatil pişirme yarışması inanılmaz derecede yanlış gittiğinde. Ya da doğru...

Michael

Bunu çok uzun zamandır yaptığımı düşünmeye başlıyorum. Çılgılık atan hayranlar. Medyanın sürekli ilgisi. Dolgun maaş çekleri. Hiçbiri bana özlediğim mutluluğu getirmiyor.

Yine de buradayım. Başka bir yıl. Başka bir özel tatil. Bir otel odasında yalnız geçirilen bir Noel daha.

Ama sonra ışıklar yanıyor. Ve *onu* gördüm.

Alice

Yarışmacı olmak bir onur, bunu biliyorum. Ama şu anda biraz ceza gibi geliyor. Çünkü her an Şef Michael Kesso, yıllardır aşık olduğum adam, benim varlığımdan bile haberi olmayan adam, sete girecek ve onu gördüğümde bayılmamam bir mucize olacak.

Ama şüphe duymanın zamanı geçti. Çünkü *Second Bite* "üç... iki... bir..." içinde başlamak üzere.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.